Baptista Teológiai
Budapest
Akadémia Könyvtára

SZOLGATÁRS

BAPTISTA LELKÉSZTÁJÉKOZTATÓ



II/6.

1993. december

A TARTALOMBÓL:

HIRDESD AZ IGÉTI
Dr. Gerzsenyi László: Karácsonyi kereszt – 2Kor 4:7-11 2

KÖZÖSSÉGI ÉLETÜNK ESEMÉNYEI
A Tanügyi Bizottság munkájáról 5

AKADÉMIAI SZAKDOLGOZATOK 1993-BAN
Pénzes Zoltán: Baptisták a Kárpát-medence nemzetiségei között 9

BIBLIATANULMÁNY
Dr. Páth Géza: Jegyzetek az Efézusi levél magyarázatához – 7. 13

TANULMÁNYI SZEMLE
Csia Lajos: Számszimbolika 24
Kiss Emil: Kik a baptisták? 26
Ismét az ökumenéről – Az Ökumenikus Tanulmányi Központ nyilatkozata – 29
Nemeshegyi Zoltán: A keresztyén nevelés néhány kérdése 31

A SZOLGÁLAT ÚTJÁN
Dr. Gyökössy Endre: A lelkész böjtje 35
Lázi Sándor: Ahogy Pál apostol a "szószékre ment" 36

ISTEN NÉPE A GYÜLEKEZETBEN
Hunter Vadász János: "A jól szervezett gyülekezet" 37
Szilágyi Sándor: Lelkipásztori tapasztalataim a gyülekezeti tanácskozásokon 40
Dobner Béla: Tagfelvételi gyakorlatunk kérdései 41

GYÖNGYSZEMEK A BAPTISTA MISSZIÓ TÖRTÉNETÉBŐL
Dr. Mészáros Kálmán: A magyarországi baptisták teológiai képeztetésének centenáriumán 45

TALLÓZÓ
William Marrion – Szőlősi Tibor: Branham – A gyógyító próféta 49

SAJTÓFIGYELŐ
Vallásosság Kanadában 55
A rüschlikoni szeminárium tudományos elismerése 56
Hatszoros fordulat az egyházban
Gondolat a megreformált katolikus egyházról 57
A világnézeti semlegesség /Magyar Nemzet/ 58

"SZOLGATÁRS-NÉ"
Ufer-Held Frida: Csöndes asszonyok – hatalmas asszonyok 62

ILLUSZTRÁCIÓK GYŰJTEMÉNYE
Dr. Gerzsenyi László gyűjtése 66

VIDÁM ESETEK
Dr. Gerzsenyi László gyűjtése 68

HIRDESD AZ IGÉT!

Karácsonyi kereszt

2 Korintus 4:7-11

"Ez a kincsünk pedig cserépedényekben van, hogy ezt a rendkívüli erőt Istennek tulajdonítsuk, és ne magunknak.

Mindenütt szorongatnak minket, de nem szorítanak be, kétségeskedünk, de nem esünk kétségbe;

üldözöttek vagyunk, de nem elhagyottak, letiportak, de el nem veszünk;

Jézus halálát mindenkor testünkben hordozzuk, hogy Jézus élete is láthatóvá legyen testünkben.

Mert életünk folyamán szüntelen a halál révén állunk Jézusért, hogy a Jézus élete is láthatóvá legyen halandó testünkben."

Ebből az igei szakaszból kiragadjuk ezt a mondatot: "*Jézus halálát mindenkor testünkben hordozzuk, hogy Jézus élete is láthatóvá legyen testünkben.*" Vajon mi köze van ennek karácsonyi ünneplésünkhöz és főként az előttünk álló karácsonyi szolgálatokhoz? Mi köze a szomorúságnak az örömhöz, a keresztnek a karácsonyfához, az erőtlenségnek az erőhöz, a ragyogásnak a rútsághoz? Isten igéje értelmében nagyon is sok. Szinte elengedhetetlenül követi egyik a másikat és mindig a sötétség, a fájdalom, a kereszt jár elöl. Ahogy a teremtéskor történt: "*Így lett este és lett reggel...*" Ahogy a magvetéssel történik: "*Akik könnyhullatással vetnek, vigadozással aratnak majd...*"
A földbe vetett magnak előbb el kell halnia, hogy újból életre keljen és megsokszorozódjék. Minden egyes karácsonyfán ott kell lennie egy keresztnek is, nehogy elfeledkezzünk karácsony igazi eredetéről és értelméről. Kereszt nélkül a karácsonyfa is szemétre való bálvány. Krisztus halálának megértése nélkül bálványimádás a karácsonyi pompa és ajándékozás. De Jézus Krisztus áldozatának mérlegében a legfényesebb ünneplés is felmagasztosul, és Jézus Krisztus nevében való együttléttté válik.

Nagy örömet szerez mindenkinek az Úr Jézus születéséről való megemlékezés. Neki azonban ez a legnagyobb megalázkodáshoz kötődik. Reá nézve és általa teremtetett minden, és ő töltötte be dicsőségével a mennyet. Aztán hirtelen és talán az angyaloknak is érthetetlenül, eltűnt a mennyből, majd kilenc hónap múlva egy szennyes istállóban láthatták ismét mint csecsemőt. Mennyire másként nézett ki, mint ahogy addig ismerték: Tehetetlen, síró gyermekként, öntudatlan emberként pihegett a szennyes körülmények között. Egyszerű emberek jöttek-mentek körülötte, sötét volt az éjszaka fölötte, tehát haldoklott az Isten Fia. Neki a halál kezdődött el a jászolbölcsőben.

Ez folytatódott az egyiptomi számüzetéskor, mert halálra kereste országának királya. Ez kísérte tovább a názáreti elrejtőzéskor, a messiási munka elkezdésekor, és egyre szorult körülötte a halál gyűrűje, amint hirdette Isten igazságát, mert léptennyomon elvesztését tervezték. A kezdet betetőződött a Golgotán, amikor utolsót dobbant a szíve. Az emberek aranyszalmából készítenek neki fekhelyet a betlehemi emlékjászolban; palotává fényesítik a "rongyos viskót"; angyali tisztaságba öltöztetik az istálló állatait; királyoknak tekintik az egyszerű pásztorokat. Neki azonban mindez a legnagyobb önfeláldozás és a kibeszélhetetlen nyomorúság kezdete.

Egyszer karácsony ünnepén úrvacsorát osztottam gyülekezetemben a "Betlehemtől Golgotáig" téma jegyében. Akkor is élesen elém rajzolódott, hogy a fenyőfa a kereszttől kapja fényét, és karácsonynak Jézus halála és feltámadása ad igazi jelentőséget. Ha nincs is úrvacsorázás minden karácsony alkalmából, mégsem szabad erről elfeledkeznünk a leg-

szebb ünnepen sem. Krisztus nem azt kérte, hogy emlékezzünk születésére, diadalmas jeruzsálemi bevonulására és feltámadására vagy hatalmas csodatételeire. Csak azt mondta, hogy úrvacsorai közösségben emlékezzünk halálára. Életében ez volt a legnagyobb vállalkozás: meghalni az emberiségért és vállalni a halált az Isten ellen vétkező ember helyett.

Ennek ismeretében mondja Pál, hogy nem akar másban dicsekedni, csak az Úr Jézus Krisztus keresztjében. Nem kíván mást prédikálni, csak a megfeszített Krisztust. Ez ugyan bolondság a görögöknek, és botránkozás a zsidóknak, de azoknak, akik megtartatnak, Isten ereje. A megváltás titka a kereszt. A megváltás középpontja a kereszt. Krisztus szolgálatának kiteljesedése a kereszt. A mennyben is úgy jelenik meg az Úr Jézus Krisztus, mint Bárány. Isten már az idő és a tér teremtése előtt eldöntötte, hogy Krisztust Bárányként adja a világért. A Jelenések könyvében ezt olvassuk: "*akiknek neve nincs beírva az életnek könyvébe, amely a Bárányé, aki megöletett e világ alapítása óta*" (Jel 13:8). Isten terve már a világ alapításától kezdve a megváltásra összpontosult. Előbb volt Megváltó, mint bűn. Pál szerint Isten örök időktől fogva elrejtett egy titkot, amely most az egyház által lepleződik le, és amibe angyalok kívánnak betekinteni.

Hamis evangéliumot hirdetnénk ezen a karácsonyon, ha nem szólnánk újból és újból, állandóan és ellenállhatatlanul a megfeszített Krisztusról. Ne féljünk attól, hogy megszokottá és elcsépeltté válik. Hiszen ez a mi üdvösségünk evangéliuma. Ez Isten hatalmas ereje, amely mindannyiszor ténykedik, valahányszor prédikáljuk a kereszten meghalt Bárány Jézust. Ez a gyülekezet mindennapi kenyere, a bűnösök menedéke, a fuldoklók mentőöve, a félénk szívűek sziklavára. Ez a Sátán ítélete minden egyes alkalommal, amikor a Szentlélek által hirdettetik. Karácsony előtt heteken át készülünk a szolgálatokra, gyűjtjük a jó gondolatokat, írjuk prédikációink vázlatait és elkészítjük ünnepi beosztásunkat. A legfontosabb ezek mellett, hogy adjuk halálba magunkat, hogy Jézus Krisztus élete nyilvánvalóvá lehessen bennünk. Ne féljünk attól, hogy a kereszt prédikálásakor elhomályosul karácsony fénye. Valójában éppen a kereszt adja a legnagyobb és legmaradandóbb karácsonyi ajándékot minden embernek.

Ne sajnálkozzunk magunkon, amikor szórványkörzetek kicsiny gyülekezeteiben prédikálunk, esetleg egy-két idős testvérnek. Ez az igazi illusztrációja annak az eseménynek, amelyet Jézus Krisztus vállalt születésekor. Egyik karácsonyi legációmra az újfehértói körzetbe mentem. Amikor késő este befutott a vonatom a kismicskei állomásra, Nagy Lajos testvér várt reám — gyalog —, meg a szibériai hideg és vérfagyasztó vihar. Ahogy nekivágtunk a végeláthatatlan nyírségi tájnak és kilométereken át tapostuk a csikorgó havat, sokszor gondoltam arra, hogy mily nehéz a teológusok élete. Télikabátom lenge ruhának tűnt a süvítő szélben, és a fejemet takaró kucsmát svájci sapkának éreztem. Dideregve érkeztünk meg a kis tanyasi házba, ahol kiengedett a kezünk, meg a szívünk és már előre átéltük a karácsonyi örömet a boldog családi körben. Akkor gondoltam talán legelőször őszintén arra, hogy Jézus Krisztus mily sokat vállalt értünk földrejövetelével. Ne próbáljunk mást hirdetni és képviselni az elközelgő karácsonyon, hanem a megfeszített Krisztust! — Ő a mi üdvösségünk és szolgálatunk egyetlen alapja.

A tanítványok lelkendezve tértek vissza győzelmes misszióútjukról és dicsekedtek Jézusnak, hogy nevére még az ördögök is engedtek nekik. Jézus azonban ennél egy nagyobb tényre hívta fel figyelmüket, mégpedig arra, hogy nevük be van írva az élet könyvébe. Ennek az volt az ára, hogy Jézus nevét egy időre kihúzták az élet könyvéből és a halálra ítéltek listájára tették. A tanítványok ezáltal menekülhettek meg a halálos ítélettől. Rutherford mondta, hogy csak a keresztrefeszített gyülekezet hirdetheti meggyőzően a keresztrefeszített Krisztust a világ előtt. Hieronimusz egyházatya meg ezt mondta: "A kereszt jelentette ki a jó embereknek, hogy jóságuk nem volt elég jó." Tudnunk kell, hogy hol a helyünk e ragyogó ünnepen: a halálban, a megsemmisülésben, hogy Krisztus élete váljék láthatóvá általunk.

Amikor egy-egy római tábornok diadalmenetben bevonult Rómába győzelmes hadjárata után, két dologgal állandóan visszatartották az elbizakodottságtól. Először is, amint haladt diszhintaján, koronával a fején, a nép nemcsak dicsőségét kiáltotta, hanem újból és újból ezt is: "Nézz magad mögé és gondolj rá, hogy meg fogsz halni." Másodszor, a menet legvégén mentek a győztes tábornok katonái és különös módon viselkedtek. Énekelték a tábornokot dicsőítő énekeket, de ugyanakkor durva rágalmazásokat és sértő gúnyolódásokat mondtak ugyanolyan hangosan, hogy visszatartsák vezérüket a büszkeségtől.

A keresztyén prédikátorokat csak Krisztus keresztjének hirdetése mentheti meg az elbizakodottságtól és a tisztelet kikövetelésétől. Tudatosan vállalnunk kell a szenvedő szolga szerepét, hogy ezáltal tegyünk bizonyságot Isten szenvedő Szolgájáról. Ne engedjük, hogy túlzottan elragadjon a karácsonyi örvendezés. Ennek még nincs itt az ideje. E földön akkor ünneplünk helyesen, ha visszafogott hangulatban maradunk, mint ahogy Jézus Krisztus tette a virágvasárnapi bevonuláskor. Ünneplünk a meleg imaházakban és ajándékokkal teli karácsonyfák körül, de csak egy kicsit távolabb éhes gyermekek sírnak, öregek és betegek üveges szemmel meredtek a semmibe életük kilátástalansága miatt. Egy kicsit messzebb óvóhelyeken szorulnak össze a háború borzalmai elől menekülő kicsinyek és nagyok. Itt béke van, de nem is olyan távol, az apokalipszis négy elszabadult lovasa vágtat, hogy tönkretegye Isten embervetését és a megváltás tervét. Vegyünk magunkra valamit az emberiség és Isten nagy keserűségéből, és fáradozzunk a mielőbbi megbékélésért és örök örömért.

Miért kell annyira hangsúlyoznunk Krisztus halálát? Miért kell figyelmet fordítanunk önmagunk halálba adására? Azért, mert Isten ereje csak így nyilvánulhat meg szolgálatunkban és életünkben. Pálnak ez volt a titka. Nem hirdetett szenzációkat, kalandokat, csodákat, filozófiákat, hanem csak Krisztus keresztjét, és mindenütt feléledtek a bűn halottjai. Nem hirdetett mást, csak a bűn miatti szomorúságot és ítéletet, és mindenütt örömre gyúltak a bűnbocsánatot nyert emberek. Nem hirdetett egyebet, csak Krisztus szörnyű szenvedéseit és ártatlan halálát, és a Sátán kénytelen volt kiadni foglyait és megkötözöttjeit. Ledőltek az istentelenség bálványai, felpattantak a zárak mindenütt a lelki börtönökről, ahol Krisztus keresztjét prédikálta. Ez a fajta igehirdetés minden kornak szól, az atomkorszaknak is.

"Jézus halálát mindenkor testünkben hordozzuk, hogy Jézus élete is láthatóvá legyen a testünkben... a halál révén állunk a Jézusért, hogy a Jézus élete is láthatóvá legyen halandó testünkben." A kereszt nem a gyengeség, nem a pusztulás, hanem az erő jele és a győzelem forrása. A keresztet a nyitott sír oldaláról szemléljük. Az Újszövetség írói valamennyien a feltámadás bizonyosságából írtak Jézus Krisztus szenvedéséről és gyalázatáról. Pál ezért tudott gyönyörködni a szenvedésekben, a gyalázatban és az Úr Jézus nevéért vállalt üldöztetésekben. Nem azért, mert fakírnak született: nem azért, mert aszkézis híve volt: nem azért, mert fatalista módon gondolkodott. Hanem egyedül azért, mert minden szenvedését Jézus győzelmének fényében látta. Isten a kereszten át Pál apostolnak nyújtott hatalommal a szenvedéseket is az evangélium javára és előmenetelére fordította. Pál azért tudta örömmel hordozni szenvedéseit, mert Krisztus győzelmének áldásaira mindig számíthatott. Spurgeon mondta, hogy nincsenek olyan koronaviselők a mennyben, akik nem voltak kereszthordozók e földön.

Ne féljünk hát ezen a karácsonyon Krisztus halálának hirdetésétől. Isten ebben a halálban rejtette el erejét. Ez a világ szerinti bolondság hirdeti Isten végtelen bölcsességét. Ez a gyalázat hordozza a legnagyobb dicsőséget. Ezt a szenvedést kell hirdetnünk mindaddig, amíg Jézus Krisztus visszajön. Ha ezt prédikáljuk, hallgatóinkban is valami különös átalakulás történik. Nem azt mondják majd, hogy milyen jól prédikáltunk, hanem áthatja őket a mennyei kegyelem, amelynek forrása éppen karácsonykor nyílt meg az emberiség számára. Azt fogják ámulattal kérdezni: miként szeretheti Isten ennyire a bűnös embert?! Áthatja őket az erő, amelynek egyedüli forrása az Úr Jézus Krisztus keresztje még karácsonykor is. A kegyelemről kell prédikálnunk, mert csak ez segít a fáradt, elgyötört embereknek. Hogy ez miként megy végbe, nem tudjuk. Augustinus így vélekedett: "Hogy mi a kegyelem, addig tudom, amíg meg nem kérdezel; de ha megkérdezel, már nem tudom kifejezni."

Egy kis csapat indul útra karácsonykor, az igehirdetők, bizonyságtevők, szolgák csapata. Fegyverkezzünk föl azzal a gondolattal, hogy nem igyekszünk különleges dolgokat mondani; nem fitogtatjuk teológiai tudományunkat és gyakorlati ismereteinket; nem embereknek igyekszünk tetszeni bizonyos szónoki mesterfogásokkal, hanem egyedül Krisztus kegyelmét prédikáljuk, amely a kereszten jutott el teljes kibontakozásához. Ez a szolgálat nemcsak hallgatóinkat, hanem elsősorban minket elevenít meg. Ez az az evangélium, amelyet Jézus Krisztusban nyertünk. Ezt az evangéliumot Isten a világ végezetéig mennyei erővel ruházta fel. Ha nem is helyezhetjük a keresztet a karácsonyfára, de legalább a szolgálataink által legyen a kereszt a középpontban, hogy hadd gyógyuljanak, erősödjenek a hallgatók és hadd éljük át mi is újból a kereszt diadalát!

Gerzsenyi László

KÖZÖSSÉGI ÉLETÜNK ESEMÉNYEI

A Tanügyi Bizottság munkájáról

Szeptember 20-án és október 7-én ülésezett a Tanügyi Bizottság.

A szeptemberi ülésen elsőként dr. Páth Géza dékán testvér szólt az oktatási intézményeinket érintő aktuális kérdésekről:

- tanárok, tanársegédek munkájáról,
- új tanárok munkába állításáról,
- a tanári értekezlet feladatairól,
- az akadémiai épület építési helyzetéről,
- több felsőoktatási intézmény közös alapítványának létrejöttéről, pénzügyi hátteréről.

Kovács Géza igazgató testvér a Missziói Főiskola (MIF) dolgairól adott előzetes tájékoztatást. Szólt testvérünk az elhelyezés körülményeiről, a várható hallgatói létszámról, új tanárok, óraadásra meghívott missziói szakemberek munkába állításáról, továbbá a tanév kezdésére feltétlenül megoldandó feladatokról.

A beszámolókat követően a pótfelvételi vizsgákra került sor. 14 jelöltből egy személy az Akadémiára, egy – jelentős teológiai képzettségére való tekintettel – a Misszióiskola rendkívüli hallgatójaként, hét a levelező tagozatra, négy testvér pedig a nappali tagozatra nyert felvételt.

A nap másik nevezetes eseménye volt Egyházunk két oktatási intézményének tanévnyitó istentisztelete. Nagyszámú külföldi vendég vett részt az ünnepi alkalmon, melyet a hallgatók egyesített énekkarának szép szolgálata tette még színesebbé.

Kovács Géza testvér tanévnyitó beszédében visszatekintett a Missziói Főiskola első évére. Annak eredményei között említette, hogy a 28 hallgató mindegyike sikeres vizsgát tett, továbbá érdemesnek találta megemlíteni az igazgató testvér, a tanárok és tanulók között egyaránt uralkodó békességes és nagy munkakedvvel megáldott légkört.
Az 1993/94-es tanévben a MIF hallgatóinak létszáma összesen 86 fő. 28-an kezdték meg a második tanévet, 21-en az első nappali-, 36-an az első levelező tagozatát, valamint a már említett 1 testvér rendkívüli hallgató, aki vizsgáit más ütemezésben fogja letenni. E létszám elhelyezése nagy gondot okoz, mert kevés a tanterem, drága az ellátás és a tanulók lakóhelyéül szolgáló albérlet. A nappali tagozatra utólag felvett testvérek sorában 4 román állampolgárságú testvér van. Ők nem kaphatnak ösztöndíjat, melynek részbeni pótlására az Amerikai Magyar Baptista Szövetség adott ígéretet, valamint keresnünk kell egyéb alapítványi ösztöndíj elnyerésének lehetőségét is. A 3. szemesztert kezdő – 2. évfolyamos – hallgatók már szakosodnak.
Tanításra újonnan meghívott óraadókkal bővül a tanári kar. Név szerint:

- dr. Pálhegyi Ferenc személyiség-lélektan,
- Paul Held rendszeres teológia,
- Macher Tivadar ifjúság és gyülekezet,
- Mark Nikitin gyülekezet-plántálás,
- Vágó Angéla gyermek-evangélizálás,
- Huszár Géza deviánsok kezelése,
- dr. Kiss Ferenc a pszichológia alapjai,
- ifj. Meláth Ferenc számítástechnika témakörben fog tanítani.

*

Dr. Páth Géza dékán testvér tanévnyitó beszédét az alábbiakban közöljük:

Dékáni megnyitó

a Baptista Teológiai Akadémia 87-ik, az 1993/94-es tanévének kezdetén.

E tanévet Pál apostolnak a rómaiakhoz írt szavaival szeretném bevezetni:

"Ó, Isten gazdagságának, bölcsességének és ismeretének mélységei! Milyen megfoghatatlanok az ő ítéletei, és milyen kikutathatatlanok az ő útjai! Ugyan ki értette meg az Úr szándékát, vagy ki lett az ő tanácsadójává?

Vagy ki előlegezett neki, hogy vissza kellene fizetnie? Bizony, tőle, általa és érte van minden: övé a dicsőség mindörökké. Ámen."
/Róm 11:33-36/

Némelyek olykor felvetik a kérdést: miért van egyáltalán szükség többéves teológiai tanulmányokra. Érdemes-e annyi időt és energiát áldozni a tanulásra, ahelyett, hogy kimennénk az utcákra és terekre, hogy bizonyságot tegyünk az embereknek Isten szeretetéről. Az Úr Jézus is a misszióparancsban csak azt kéri tanítványaitól, hogy menjenek el e széles világra, és hirdessék az evangéliumot. De az Úr Jézus tanítványainak ezt a misszióparancsot csak akkor adta ki, miután három éven át tanította őket.

Néha, mintha Akadémiánk hallgatói közül is néhányan lelkiismeretfurdalást éreznének, amikor könyvek fölé hajolva a tanulmányi anyagot igyekeznek elsajátítani ahelyett, hogy valamelyik gyülekezetben a fiatalokkal foglalkoznának.

De, aki az Isten gazdagságának, bölcsességének és ismeretének mélységeit akarja jobban megismerni, annak erre időt és energiát kell áldoznia.

Mindaz, amit ebbe a munkába hallgatóink befektetnek, gazdagon gyümölcsözni fog a későbbi lelkipásztori szolgálatukban.

Az apostol Isten gazdagságának, bölcsességének és ismeretének mélységei felett áhítattal teljes csodálattal gondolkodik el. Hogy az apostol maga mennyire el tudott mélyedni az Isten gazdagságának, bölcsességének és ismeretének eme mélységeiben, azt ékesen bizonyítják azok az örök értékek, melyeket ránk maradt levelei tartalmaznak. A lehetőség Isten kegyelméből számunkra is adott. Ha ezekből a mélységekből nem merítünk, felszínes marad szolgálatunk. Ezért senki ne sajnálja az időt és a fáradságot, hogy minél többet merítsen az Isten gazdagságából, mert ha ezt nem teszi, szegényessé válik szolgálata. A kevés nagyon hamar elfogy. Ha nem merítünk bőségesen az Isten gazdagságából, hamar megüresedünk, és nem lesz mit adnunk az igére szomjas lelkeknek.

Bölcsé sem máról holnapra lehet az ember, hanem csak kitartó tanulás és a szükséges tapasztalatok megszerzése árán.

Abban a munkában, amelyet a jövő lelkipásztorainak végezniük kell, nem nélkülözhető az Isten-ismeret. Ez az Isten-ismeret pedig nem csupán valami elvont fogalom. Hogy ez így van, azt bizonyítja Pál apostol, mikor így kiált fel:

"De hála legyen az Istennek, aki a Krisztus ereje által mindenkor diadalra vezet bennünket, és ismeretének illatát terjeszti általunk mindenütt. Mert Krisztus jó illata vagyunk Isten dicsőségére..."
/2Kor 2:14-15/

Ezt a jó illatot pedig csak azok tudják terjeszteni, akik élő közösségben vannak Krisztussal. Enélkül a kapcsolat nélkül minden ismeretünk papirszagúvá válik. Péter apostol sem véletlenül buzdít a következő szavakkal:

"...növekedjetek a kegyelemben és a mi Urunk, üdvözítő Jézus Krisztusunk ismeretében..."
/2Pt 3:18/

Célunk ebben az évben is az, hogy az Isten gazdagságának, bölcsességének és ismeretének beható tanulmányozása és a Szentlélek segítsége által minél hatékonyabban növekedjék és erősödjék meg lelki házunk.

A hallgatók

Ebben a tanévben hallgatóink létszáma 45 fő. Az első évfolyamra 7 hallgatót vettünk fel. A második évfolyamon 11-en tanulnak. A harmadik évfolyam létszáma 13 fő. A negyediké 7 fő. Az ötödiké szintén 7 fő. A hallgatók közül kilencen erdélyiek és egy hallgatónk a Felvidékről, Szlovákiából jött hozzánk kiképzésre.

Ebben az évben folytatni kívánjuk azt a jól bevált gyakorlatot, hogy hallgatóinkat beosztjuk egy-egy gyülekezetbe, ahol mint gyülekezeti tagok, közösségben élhetik hitéletüket, és a lelkipásztorok gyakorlati munkáját van alkalmuk közelről tanulmányozni. Azok irányítása mellett végezhetnek különböző feladatokat is a gyülekezetben. Ezenkívül alkalmanként kisegítik igeszolgálattal azokat a gyülekezeteket, ahol erre szükség mutatkozik. Talán a legnagyobb feladat számukra a karácsonyi és a húsvéti legációkon való helytállás. Egy ilyen ünnepi legáció alkalmával hallgatóink háromszáznál is több igeszolgálatot végeznek szerte az országban. Mindezeken túl elfogadunk meghívást gyülekezetektől teológusnap megrendezésére. Ezek a teológusnapok igen áldásos alkalmak, és nagyon elősegítik egymás kölcsönös megismerését. Ebben a félévben két meghívást fogadtunk el: az elsőt Berettyóújfalu a másodikat Pestszentimre kérte.

Az Akadémia első négy évfolyamára beírt hallgatók közül az idén is sajnos csak tizenhatot tudunk elhelyezni konviktusunkban, amiatt a testvéri megállapodás miatt, melyet egyházunk elnöksége kötött az IBLA-val. E megállapodás megkötése idején még nem volt előre látható, hogy a hazánkban később bekövetkezett politikai változások eredményeképpen a lehetőségeink kitágulnak, a felvehető hallgatók létszáma többé nem esik korlátozás alá és fiatal testvéreink közül jóval többen kapnak elhívást az Úrtól a lelkipásztori szolgálatra. De hála az Úrnak, hogy így történt. Ennek következtében hallgatóságunknak több mint fele kényszerült albérletekbe. Hogy en-

nek a ténynek milyen súlyos anyagi vonzatai vannak, úgy gondolom nem kell bizonygatni.

A tanári kar

Dr. Almási Mihály – Beharka Pál – Bódi Emese – Dr. Steve Booth – Dr. Gerzsenyi László – Győri Kornél – Hetényi Attila – Dr. Lowery Kirk – Dr. Mészáros Kálmán – Nemeshegyi Zoltán – Dr. Páth Géza.

Nemzetközi kapcsolataink

Örülünk annak, hogy kapcsolatunk a Rüschlikoni Nemzetközi Baptista Teológiai Szemináriummal igen jó. Ennek a kapcsolatnak az ápolására az idén nyáron két hallgatónkat, Giorgiov Adrián és Szirtes András testvéreket küldhettük ki, hogy részt vegyenek a SITE bővített programján.

Az Egyházak Világtanácsa rendezésében Görögországban Thesszalónikiben konferenciát szerveztek a közép- és kelet-európai országok teológiai tanárai részére augusztus hónapban. Dr. Almási Mihály tanár testvérünket kértük fel, hogy képviselje Akadémiánkat ezen a konferencián.

Mindkét esetben természetesen a költségeket a meghívó fél viselte.

Azt hiszem, itt kell megemlítenem azt a kapcsolatot is, amely Akadémiánk és amerikai magyar testvéreink között van kialakulóban. Novák József testvér, az Alhambrai Magyar Baptista Gyülekezet lelkipásztora, aki annakidején a mi szemináriumunkban kezdte meg, és az Egyesült Államokban fejezte be teológiai tanulmányait, megtudta, hogy az az alapítvány, amelyik a szomszédos országokból érkező magyarajkú hallgatók képzéséhez nyújtott anyagi segítséget, megszűnik és az újonnan érkezők már nem részesedhetnek belőle, szervezésbe kezdett, és összehozott egy olyan alapot, amelyből két új külföldi hallgató képzéséhez nyújtanak rendszeres támogatást. Úgy érzem, hogy e helyről is köszönetet kell mondanom ezért a szeretetteljes áldozatvállalásért.

Épületeink gondjai

Az elmúlt tanév évzáró ünnepélyén örömmel jelentettem, hogy az 1992/93-as tanév második félévét már saját épületeinkben kezdhettük és fejezhettük be. A régi épületünk alagsorának rendbehozatalához, melyben a tanítás folyt, a Pro Renovanda Cultura Hungariae alapítványtól pályázatunk alapján 100.000 forintos támogatást kaptunk.

Sajnos, hogy a régi épületen végzendő munkálatok itt megrekedtek. Nem akarom ecsetelni, hogy milyen körülményes munkát jól végezni ilyen állapotok között, amikor könyvtárunk be van zsúfolva az emeletről lehordott bútorokkal együtt egy terembe úgy, hogy gyakorlatilag a fontos teológiai szakirodalom nem hozzáférhető.

Ezen túl az is nagyon hátrányos, hogy a leendő könyvtárterem szolgál jelenleg tanteremként, miközben az aulában is tanítás folyik. Így azok a hallgatók, akik nem lehetnek bentlakók, és éppen nincs órájuk, nem tudnak hova menni, hogy idejüket hasznosan, olvasással vagy tanulással töltsék el.

Másik gondunk az új épületünkön jelentkező súlyos beázások. A falak rosszul elvégzett szigetelése következtében a befolyó víz konyhánk padlózatának csempézetét felemelte. Nem akarom itt felsorolni a beázások helyeit, mert építési szakembereink tisztában vannak a problémákkal. De ezek kijavítása is tetemes kiadásokkal jár. Mivel etekintetben helyzetünk elég kilátástalannak látszik, nem tehetünk mást, mint fohászkodunk Urunkhoz segítségért, és erre kérjük az ország testvériségét is.

De jó is lenne, ha velünk is megismétlődne az az eset, ami megtörtént Elizeus szolgájával, aki miközben kétségbeesve kérdezi a kimenekedés útját az Isten emberétől, a felmentő sereg már ott táborozik megsegítésükre, csak ő nem tudott róla.

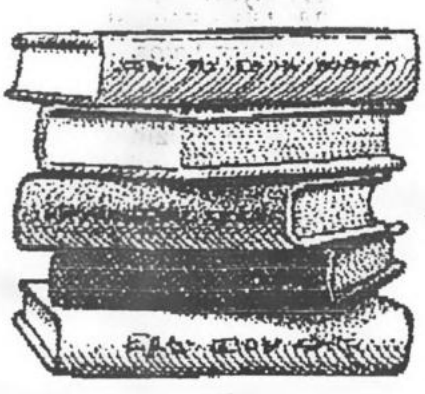
Befejezés

Megóvhat bennünket az elkeseredéstől, ha arra gondolunk, hogy

"Bizony tőle, általa és érte van minden..."

Tőle kapták elődeink az indíttatást ennek az intézetnek a megalapítására, és kapják ma is az elhívást azok, akik életüket odaszánják Istennek, és az ő szolgálatában kívánnak elégni. Tőle származik az az erő, amely képessé tesz e szolgálat feladatainak végrehajtására.

Mindez tőle, általa és érte van. Legyen Övé a dicsőség mindörökké, ÁMEN.



Az Akadémia hallgatóinak névsora és gyülekezeti beosztása

	1. Fóris Tamás	Pestszentimre
	2. Kim Mózes (Kóreai származású)	International Church
	3. Major Zoltán	Pestújhely
I. évf.	4. Nemeshegyi Anna	Fót
	5. Nikodém Noémi	Pesterzsébet
	6. Papp Dániel	Rákoshegy
	7. Steiner József	Galgaguta
	8. Tóth Zoltán	Csömör-Cinkota
	9. Bálint Andrea	Pestszentimre
	10. Gaál János	Dömsöd
	11. Lőrik Levente	Angyalföld
	12. Nagy István	Buda
	13. Rabatinné Papp Mária	Pécel
II. évf.	14. Rabatin Gábor	Pécel
	15. Szirtes András	Őrbottyán
	16. Tömöri Gábor	Kispest 1.
	17. Varga Sándor	József u.
	18. Vasadi Teodor	Csepel
	19. Veress Efraim	Dunaharaszti
	20. Bánsky Tibor	Felsőpetény
	21. Chiciudean Miklós	Nap u.
	22. Dani Zsolt	Budafok
	23. Giorgiov Adrian	Rákospalota
	24. Giorgiovné Kiss Ruth	Rákospalota
	25. Hajnal Zoltán	Tahi
	26. Juhász-Dóra Mária	Buda
III. évf.	27. Kulcsár Ferenc	Szigetszentmiklós
	28. Nagy Sándor	Érd
	29. Stelkovics Gyöngyi	Rákoscsaba
	30. Szommer Hajnalka	Soltvadkert
	31. Urbán Gedeon	Gödöllő
	32. Veress Ernő	Rákosszentmihály
	33. Budai Lajos	Újpest
	34. Dan Zoltán	Szada-Veresegyház
	35. Dániel Zalán	Ócsa
IV. évf.	36. Diményi Ervin	Wesselényi u.
	37. Győri Máté	Szokolya
	38. Mike Sámuel	Vác
	39. Rácz Lajos	Albertirsa
	40. Dan László	Debrecen
	41. Eszes Zoltán	Pécel
	42. Grajzel András	Paks
V. évf.	43. Heizer Tamás	Győr
	44. Paróczi Zsolt	Bodrog
	45. Révész Lajos	Szeghalom
	46. Szenczi Sándor	Velence

AKADÉMIAI SZAKDOLGOZATOK 1993-BAN

Pénzes Zoltán:
(Monor)

Baptisták a Kárpát-medence nemzetiségei között

A dolgozat vázlata

BEVEZETÉS

I. A BIBLIA NEMZETISÉG-SZEMLÉLETE

1. Az idegen jogi helyzete Hammurabi Kódexében, a Tórában és a római jogban
2. A nemzetek eredete
3. Az Ószövetségben
4. Az Újszövetségben

II. MAGYARORSZÁG ETNIKAI-VALLÁSI KÉPE

1. Nemzetiségek a történelmi Magyarország területén
2. Vallási helyzet 1750-1848. között
3. A baptista misszió az Osztrák-Magyar Monarchiában

III. ONCKEN, MEYER HENRIK, KORNYA MIHÁLY SZOLGÁLATA A NEMZETISÉGEK FELÉ

1. Johann Gerhard Oncken
2. Meyer Henrik
3. Kornya Mihály

IV. MAGYARORSZÁGON ÉLŐ BAPTISTA NEMZETISÉGEK

1. Baptista gyülekezeteinkben élő nemzetiségek
2. Magyarországon élő német anyanyelvű baptisták
3. Magyarországon élő szlovák anyanyelvű baptisták
4. Magyarországon élő román anyanyelvű baptisták
5. Kapcsolataink a zsidókkal (zsidómisszió)
6. Baptista cigánymisszió

V. MAGYARORSZÁG TERÜLETÉN KÍVÜL ÉLŐ MAGYAR BAPTISTÁK

1. Az Erdélyben élő magyar baptisták
2. A Szlovákiában élő magyar baptisták
3. Baptista misszió a volt Jugoszlávia területén, a Szerbiában élő magyar baptisták
4. A Kárpátalján élő magyar baptisták

VI. MAI KAPCSOLATAINK

1. MABAVIT
2. Az MBE kapcsolatai a Kárpát-medencében élő magyar baptistákkal
3. Befejező gondolatok

JEGYZET

FELHASZNÁLT IRODALOM

A szakdolgozat célja, hogy az egyháztörténelem módszereinek segítségével kinagyítsam Egyházunk sokrétű munkája, tevékenysége közül baptista közösségünk kapcsolatait, misszióját a Kárpát-medence (Erdély, Szlovákia, Szerbia, Kárpátalja) magyar baptista gyülekezeteivel. Továbbá a magyarországi baptisták nemzetiségi rétegződései kerülnek feltérképezésre. Igyekeztem a hazai és külföldi magyar baptisták között egyaránt a reális adatokat, a valós képet közölni. Gyülekezeteink igen széles skálán mozognak: a realitás néha szívet melengető, de néha megdöbbentő, s ami egy konkrét képpé állt össze bennem, az az, hogy a Kárpát-medence vizsgált területeinek demokráciái által "kinyitott kapuk" sehol nem eredményezték a gyülekezetek számbeli növekedését.

Köszönetet szeretnék mondani e helyen mindazoknak, akik segítőkészségüket (egy szóra, egy kérésre, egy levélre, egy telefonhívásra) hajlandók voltak kifejezni, s azoknak is, akik elzárkóztak ettől, bár az így elhallgatott információ szegényebbé tette ezt a 123 oldalas próbálkozást.

***

Idézetek a szakdolgozat fejezeteiből:

BEVEZETÉS

... A téma feldolgozásának módszertana: Mielőtt a dolgozat témája kibontásra került volna, szükségesnek láttam az általam is gyakran használt fogalmak tisztázását. Elengedhetetlennek találtam e téma gyökereinek felszínre hozását, azaz egy bibliai alapvetést készíteni, amelyben a Biblia szóhasználatán keresztül, az embertársi kapcsolatok, a jog és igazságszolgáltatás, szociális és társadalmi törvényeken át pontos képet kaphatunk a Biblia nemzetiség-szemléletéről... A történelmi Magyarország területén élő nemzetiségek helyzetének megvizsgálásában világi írók, történészek munkáira hagyatkoztam. A téma valóságos kibontása a következő fejezetekben valósul meg, ahol a baptista misszió nagyjainak szolgálatát a magyarországi baptista nemzetiségek életét, a Magyarország területén kívül élő magyar baptisták helyzetét tanulmányoztam... Forrásként igyekeztem elérni a témával kapcsolatos írásos anyagot, levelezések, az egházi sajtó voltak segítségemre, illetve személyes látogatásaim a gyülekezetekben, az itt dolgozó lelkipásztorokkal való beszélgetés adták alapját e fejezeteknek...

I. A BIBLIA NEMZETISÉG-SZEMLÉLETE

2. A nemzetek eredete

A nemzetek vizsgálása folyamán, egy érdekes kérdés merül fel: az eredet kérdése, amely feltételezi egyben bizonyos emberek, embercsoportok egységét és különbözőségét egyaránt. A Szentírás egy jól meghatározott származási vonalat tár elénk. Isten *"Az egész emberi nemzetséget egy vérből teremtette."* (ApCs 17:26), azaz Isten az, aki teremtő hatalma által az embert a teremtmények sorába állítja, amelyben a közös ős, a közös vér egysége nyilvánul meg.

A Biblia első lapjai a kinyilatkoztatás fényébe állítják ezt a kérdést, bár a tudományos magyarázat szándéka elmarad. Tény, hogy igen nagy megállót jelent az emberi társadalom fejlődésében a bűn kérdése, amelynek a következménye "a bűn zsoldjaként" a vízözön...

4. Az Újszövetségben

...Jézus Krisztus evangéliuma a pogány nemzetek felé Pál apostol, — Saulus, munkájában és szolgálatában csúcsosodik ki. Bár életénél is drágábban tekint saját zsidó népének sorsára (Róm 9:3), a nemzetek apostola lett. Először mindig a zsidóknak hirdeti az evangéliumot, s csak az elutasítás után fordul a pogányokhoz, akik számára különös szelídséggel és bölcsességgel tolmácsolja Isten akaratát. Misszióútjai és szolgálatai a börtönőrtől a népek vezetőiig, sokak számára jelentette az üdvösség útjának megismerését. Az a nép, amely ezidőben részesedik az Isten igéreteinek áldásaiban hit által, egyesíti önmagában a körülmetélteket és a körülmetéletleneket egyaránt. Így áldatik meg Ábrahámban az összes nemzetség és válik Ábrahám a nemzetek sokaságának atyjává (Gen 13:3, Róm 4).

II. MAGYARORSZÁG ETNIKAI, VALLÁSI KÉPE

1. Nemzetiségek a történelmi Magyarország területén

... A nemzetiség, mint történeti, politikai kategória a XVIII.-XIX. században kialakult modern társadalmakban a többségi nemzettől függő népet jelentette. Ezek a nemzetiségek az idő folyamán vagy teljes autonómiát követeltek maguknak, vagy csatlakoztak a rokon népekhez. Nagyon jól példázza ezt, hogy az Osztrák-Magyar Monarchia területét magyar, német, szlovák, román, szerb, rutén, bolgár, bunyevác-sokác, horvát, krassován, lengyel, vend népek lakják, a görögök, örmények, zsidók, szászok, svábok... mellett; a

trianoni békeszerződés után nyomon követhető ezen népek szövetsége, tagolódása vagy nagyobb egységgé alakulása. Természetesen ezt nagyban elősegítette a területek újbóli felosztása, amely a tömegek tiltakozását és a nacionalista érzelmek fellángolását váltotta ki...

2. Vallási helyzet 1750-1848 között

...A történelmi Magyarország területén élő nemzetiségek vallási tagolódása is nyomon követhető: katolikus, református, evangélikus, unitárius, görög-keleti egyházba tömörültek, és az "újkeresztyének", azaz az anabaptisták és zsidók vannak jelen... A tévtanítások is teret nyernek ebben az időben, különböző titkos társaságok, rózsa-keresztesek, szabadkőművesek és a felvilágosodás szellemiségét terjesztő illuminátusok (megvilágosodottak) és auflkläristák (felvilágosodás hive) szektái jelentek meg. Olymódon fejtik ki tevékenységüket, hogy a társadalom egysége kerül veszélyhelyzetbe, s erre válaszként tiltják be a titkos társulatokat, vizsgálat alá vetik a könyveket, azok nyomtatását vagy behozatalát az országba...

IV. A MAGYARORSZÁGON ÉLŐ NEMZETISÉGEK BAPTISTÁI

1. Baptista gyülekezeteinkben élő nemzetiségek

Nemzetiségek megoszlása:

Sor-szám	Nemzetiség	Gyül. száma:	Nemzetiségi tagok száma:
1.	Horvát	1	10
2.	Német	12	100
3.	Román	2	360
4.	Szlovák	14	250
	Összesen:	29	720
		7,2 %	7,75 %

2. Magyarországon élő német anyanyelvű baptisták

...Visszatekintve a XX. század végéről két olyan történelmi esemény van előttünk, amely megtörte a németek közötti baptista misszió harmonikus fejlődését, és visszaesést eredményezett a gyülekezet továbblépésében, lelki fejlődésében.

Az egyik az 1933-tól fokozatosan előretörő hitleri ideológia, nacionalizmus, amely magával ragad sok gyülekezeti tagot, majd néhány prédikátort is. Ez oda vezetett, hogy a népes körzetek felmorzsolódtak, alig marad 2-3. Említésre méltó, hogy a pécsi gyülekezet minden agitálás mellett ellenáll a nácista eszméknek, Meláth József prédikátor nem engedi beszervezni a gyülekezet tagjait a Volksbundba.

A másik sajnálatra méltó esemény az 1947-es kitelepítés, amikor gyakorlatilag kiürül számos még megmaradt gyülekezetünk, pl. a bonyhádi gyülekezet...

3. Magyarországon élő szlovák anyanyelvű baptisták

...A békéscsabai gyülekezetben harmincan vallják szlováknak magukat, a szlovák igehirdetések megszűntek, s nem használják anyanyelvüket. A nemzettudat különös módon elhalványult, annak ellenére, hogy diszkriminativ megnyilvánulások nem tapasztalhatók egy emberöltő óta a szlováksággal kapcsolatosan.

4. Magyarországon élő román anyanyelvű baptisták

Statisztikai adatok a román gyülekezetek taglétszámát vizsgálva:

Sor-szám:	Helységnév:	Taglétszám: 1939	1987
1.	Magyarcsanád	51	20
2.	Sarkadkeresztúr	87	25
3.	Méhkerék	61	144
4.	Kétegyháza	1907/251	200-300

Bemerítések 1987 és 1992 között:

Év:	Nők:	Férfiak:	Összesen:
1987.	1	1	2
1988.	3	-	3
1989.	3	1	4
1990.	3	5	8
1991.	2	-	2
1992.	4	4	8
Összesen:	16	11	27

V. MAGYARORSZÁG TERÜLETÉN KÍVÜL ÉLŐ MAGYAR BAPTISTÁK

1. Az Erdélyben élő magyar baptisták

... A II. világháború előtti baptista misszió története több egyháztörténész által feldolgozásra és publikálásra került. A küz-

delmes időszak után jogosan vártak a baptista keresztyének vallásszabadságra, hitük szabad gyakorlására, ami sajnos a kommunista ideológia térhódításával megmaradt a legfontosabb imatémák csoportjában.

Az 1942. december 29-én kiadott 927-es, valamint az 1943. július 9-én kiadott 431. számú törvényerejű rendelet alapján a romániai baptista vallásfelekezet működési jogát felfüggesztik és elrendelik minden ingó- és ingatlan vagyonának elkobzását. Isten szabadítására 1944-ig kell várni, amikor is ez év október 28-án megjelent 548. számu törvényrendelet hatálytalanitja az előző évi rendelkezéseket. Így nyilnak meg újra a bezárt imaházak ajtói, 1945-ben gyakorlatilag helyreállott a teljes vallásszabadság Romániában, amit a baptista közösségek újraszervezódése követ... Nagy létszámban látogatott konferenciák kerültek megrendezésre, nem egy esetben szabadtéri ünnepségek keretében találkozott a testvériség. A legnagyobb ilyen jellegű rendezvény a Szilágyságban volt 1946. augusztus 17-18-án a szilágynagyfalusi erdőben. Öt fúvószenekar vezette a kivonulást az erdőbe és a Berettyó vizéhez, ahol nyolc prédikátor 82 fehérruhást részesített az újszövetségi keresztségben... Az erdélyi baptisták kapcsolata jónak mondható a román baptistákkal, küldetést éreznek a cigányok közötti munkálkodásra is, több cigánygyülekezet működik a Szövetségben. Céljaik, terveik az "Egymást szeressétek" (Jn 13:34-35, amely a II. Kongresszus igéje volt) alapján az Erdélyben élő magyarok és nem magyarok Krisztushoz vezetése.

2. A Szlovákiában élő magyar baptisták

...Magyar baptisták más szlovák gyülekezetekben is élnek, de az említettekben is egyre inkább háttérbe szorul a magyar nyelv használata. A fiatalok alig beszélnek magyarul, s azt is inkább a család körében. A gyülekezetekben nem találkoztam magyarul irt keresztyén irodalommal, a missziói hév, a tenniakarás él a szívükben, tervben van a magyarok lakta falvak elérése az evangéliummal. Komáromban a hónap első vasárnapján evangélizációs alkalmat tartanak... Börtönmissziót, utcai evangélizációs alkalmakat szerveznek. 1987-1991. között a komáromi gyülekezetben 22 bemerítkező volt... A Magyarországhoz való kötődésük főleg a rokoni szálak fenntartásában áll, bár a testvéri kapcsolatok szorosabbá tételében sem a magyar, sem a szlovák részről nem mutatkozik akadály.

3. A Szerbiában élő magyar baptisták

...A szerbiai magyar baptisták között egy lelkipásztor és négy diakónus végzi a szolgálatot. Szabadkán 25, Pacséron 25, Kishegyesen 7, Muzslyán 15, Pancsován 14, Padejban 4, Zomborban 2, Újvidéken 6, Kikindán 10 magyar baptista található. A tagok nagyrészt nyugdíjasok, nehéz anyagi és lelki körülmények között...

4. A Kárpátalján élő magyar baptisták

...A Kárpátalján 42 baptista gyülekezet működik 1910 bemerített taggal, ezek között hat magyar nyelvű gyülekezet kb. 120-150 taggal. A kárpátaljai magyarok között nincs képzett lelkipásztor, diakónusok végzik a szolgálatot. Nagyon sok helyen házaknál tartják az istentiszteletet, s több helyen folyik az imaházak, gyülekezeti termek visszaigénylése; amiket moziteremként, szórakozóhelyként, pártházként, raktárként használták a múltban... A Kárpátalján élő magyar baptisták élni és növekedni akarnak. Ehhez kérik a segítséget, de ők maguk is tesznek ezért: szolgálataik között megtalálhatók az utcai evangélizációk, a kórházi lelkigondozás, kultúrházakat bérelnek szintén evangélizációs alkalmak megrendezésére...

VI. MAI KAPCSOLATAINK...

2. A MBE kapcsolatai a Kárpát-medendében élő magyar baptistákkal

AZ MBE kapcsolatainak kialakításában, különösen a szomszédos országokban élő magyar baptistákkal való együttműködésre, egyházunk az elnökség irányításával erőteljes lépéseket tesz. Lehetőségeink 1993-ban is behatároltak: részben a politikai helyzet, részben a másik fél együttmunkálkodásra való készsége miatt. Azokban az országokban, ahol a baptisták önálló egységet, szövetséget alkotnak (pl. Erdélyben) sokkal szélesebbek a kapcsolataink, míg a szlovákiai, ukrajnai baptista szövetséghez tartozó magyar baptistákkal kapcsolatunk elég kezdetleges. A nehézségek fokozójaként jelenik meg az adott ország politikája, politikai helyzete vagy éppenséggel nemzetiség-politikája. Ma levélben a kárpátaljai településeket egy hónap átfutási idővel lehet elérni, délvidéki szomszédainknál sem sokkal kedvezőbb a helyzet a belviszályok miatt... A magyarországi Baptista Teológiai Akadémián több külföldi magyar (Erdélyből, Szlovákiából) tanul, s szereznek lelkipásztori képesítést. Az oktatás mellett az egyházak szakbizottságai is keresik az együttmunkálkodás lehetőségeit, így a Nőbizottság, Vasárnapi Iskolai, Ifjusági, Történelmi Bizottság...

BIBLIATANULMÁNY

(Folytatás az előző számból)

7.

Dr. Páth Géza:

JEGYZETEK AZ EFÉZUSI LEVÉL MAGYARÁZATÁHOZ

3:12 διὰ τῆς πίστεως αὐτοῦ

Ez a szerkezet genitivus objectivus. A gen. obj. és subj. olyan szerkezetek, amelyekben a birtok valamilyen történést tartalmaz, melyek a birtokossal /azaz a gen.ban álló főnévvel/ alanyi, vagy tárgyi kapcsolatban állnak. Ha ez a kapcsolat alanyi, akkor a szerkezet gen. subj., ha tárgyi, akkor gen. obj. Vegyünk példát egy azonos kifejezésből, és figyeljük meg a jelentés változását aszerint, gen. subj. vagy gen obj. a szerkezet:

ἡ ἀγάπη τοῦ θεοῦ = az Isten szeretete.

Gen.subj. esetén arról a szeretetről van szó, mellyel Isten szeret; Gen.obj. esetén arról a szeretetről van szó, mellyel Istent szeretjük.

A gen. subjectivusra példa a 2Kor 13:13

"Ἡ χάρις τοῦ κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ ἡ ἀγάπη τοῦ θεοῦ καὶ ἡ κοινωνία τοῦ ἁγίου πνεύματος μετὰ πάντων ὑμῶν." A gen. objectivusra jó példa a 1Jn 5:3

"αὕτη γάρ ἐστιν ἡ ἀγάπη τοῦ θεοῦ, ἵνα τὰς ἐντολὰς αὐτοῦ τηρῶμεν"

13 διὸ αἰτοῦμαι μὴ ἐγκακεῖν

Meyer szerint a διό csak a közvetlen megelőzőekre vonatkozik: mivel bátorsággal járulhatunk elé. De helyesebb, ha az egész megelőző szakaszra vonatkoztatjuk.

αἰτέω = kérek valamit valakitől;

αἰτέομαι = a magam számára kérek.

Az első kérdés, ami felvetődhet, hogy kihez irányul ez a kérés. Egyes magyarázók az αἰτοῦμαι tárgyaként odaértik a θεόν-t. Még további problémát jelent, hogy az infinitivus /ἐγκακεῖν/ nem határoz-

za meg a személyt. Ezért nyelvtanilag két fordítás is lehetséges:

Kérem /Istent/, hogy el ne csüggedjetek... vagy

Kérem /Istent/, hogy el ne csüggedjek szorongattatásaim közepette... /Ez utóbbi megoldást választotta pl. B. Wilson Diaglott bibliájában.

Az αἰτοῦμαι tárgyaként azonban odaérthető a θεόν helyett a ὑμᾶς is. Ebben az esetben a jelentés így alakul: Kérlek /titeket/, hogy el ne csüggesszen benneteket mindaz a szorongattatás, melybe miattatok kerültem.

Hogy Pál nem magára gondolt e sorok írásakor, az valószínűleg abból a tényből következtethető, melyet másutt így fejezett ki: "Νῦν χαίρωἐν τοῖς παθήμασίν /μου/ ὑπὲρ ὑμῶν" /Kol 1:24/.

13 ἐν ταῖς θλίψεσίν μου ὑπὲρ ὑμῶν,

Ez arra vonatkozik, hogy Pál a pogányok közt végzett misszijáért került ezekbe a megpróbáltatásokba. De ez nem ok arra, hogy az efézusiak bármiféle önvádat érezzenek, vagy éppen elcsüggedjenek miatta. Ellenkezőleg. Tartsák dicsőségnek, hogy az üdvösség útja megnyílt számukra is az ő munkássága révén.

ἥτισ ἐστὶν δόξα ὑμῶν

Arra a kérdésre, hogy miképpen lehet az apostol szenvedése az ő dicsőségükre, Chrysostomos így válaszol: mert Isten annyira szerette őket, hogy Fiát is odaadta értük, és szolgáinak is szenvedést kell vállalniuk; mert annak érdekében, hogy ők Istennek ezt az áldását elnyerjék, kellett Pálnak is fogságba kerülnie. /ICC/

Az apostol fohásza /3:14-21/

Az első vers végén megszakadt gondolat fonalát most ismét felveszi Pál. Az itt leírt fohász nem megszólítással kezdődik, mint az imádságok általában, mivel benne nem Istenhez, hanem a levél olvasóihoz beszél. Nekik akarja kitárni lelke legbenső rejtekeit.

14 τούτου χάριν κάμπτω τὰ γόνατά μου

A τούτου χάριν az első vers kezdő kifejezésének megismétlése, és így visszautal a második részben elmondottakra is.

Az imádság közben alkalmazott testhelyzetre az álló és a térdelő formát egyaránt ismeri a Szentírás.

"καὶ ὅταν στήκετε προσευχόμενοι, ἀφίετε κτλ" /Mk 11:25/

"Ὁ φαρισαῖος σταθεὶς ταῦτα πρὸς ἑαυτὸν προσηύχετο κτλ" /Luk 18:11/

"ὁ δὲ τελώνης μακρόθεν ἑστὼς οὐκ ἤθελεν οὐδε τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐπᾶραι κτλ /Luk 18:13/

"καὶ τιθέντες τὰ γόνατα προσεκύνουν αὐτῷ" /Mk 15:19/

"καὶ αὐτὸς ἀπεσπάσθη ἀπ' αὐτῶν ὡσεὶ λίθου βολήν, καὶ θεὶς τὰ γόνατα προσηύχετο λέγων " /Luk 22:41/

"θεὶς δὲ τὰ γόνατα ἔκραξεν φωνῇ μεγάλῃ κτλ" /ApCs 7:60/

"ἐκβαλὼν δὲ ἔξω πάντας ὁ Πέτρος καὶ θεὶς γόνατα προσηύξατο κτλ /ApCs 9:40/

"καὶ ταῦτα εἰπών, θεὶς τὰ γόνατα αὐτοῦ σὺν πᾶσιν αὐτοῖς προσηύξατο" /ApCs 20:36/

"ὅτε δὲ ἐγένετο ἐξαρτίσαι ἡμᾶς τὰς ἡμέρας κτλ...καὶ θέντες τὰ γόνατα ἐπὶ τὸν αἰγιαλὸν προσευξάμενοι ἀπησπασάμεθα ἀλλήλους κτλ /ApCs 21:5/

Ezek után meg kell jegyeznünk, hogy a szokásos pozició az állva imádkozás volt. Csupán a felfokozott érzések kényszerítik térdre az imádkozót. Ha ezek az érzések hiányoznak, akkor az elfoglalt testhelyzetnek nincs jelentősége. Továbbá a τὰ γόνατα τιθέναι vagy τὰ γόνατα κάμπτειν ugyanazt jelentik. Az utóbbit csak Pál használja, de ő csak ezt /4 ízben, ebből kettő ÚT idézet/.

"οἵτινες οὐκ ἔκαμψαν γόνυ τῇ Βάαλ" /Róm 11:4/

"ἐμοὶ κάμψει πᾶν γόνυ" /Róm 14:11/

"ἵνα ἐν τῷ ὀνόματι Ἰησοῦ πᾶν γόνυ κάμψῃ" /Fil 2:10/

A κάμπτω ige két összetételben is megtalálható az ÚT-ban:

ἀνακάμπτω = visszatérek

συγκάμπτω = meggörnyedek

A térdenállva imádkozás Euszebiosz szerint sajátos keresztyén szokás. Justin Martyr és Basiliusz szerint a térdeplés a bűn miatt bekövetkezett bukásunk beismerését szimbolizálja.

Még egy rokonjelentésű igéről kell említést tennünk. Az ÚT-ban is előfordul a γονυπετέω szó. Jelentése: térdrehullok, térdreesem. Újkeletű szó. Sem a klasszikus íróknál, sem a LXX-ban nem fordul elő. Az ÚT-n kívül csak Polybiosznál. /Mt 17:14, 27:29; Mk 1:40, 10:17/

πρὸς τὸν πατέρα

A κάμπτω τὰ γόνατα mellett az irodalomban általában dativusz szokott állni, amint azt a Római levélből fent idézett két helyen is láttuk. De mindkettő idézet /És 45:23; 3Kir 19:18/.

15 ἐξ οὗ πάσα πατριὰ ἐν οὐρανοῖς καὶ ἐπι γῆς ὀνομάζεται

A ἡ πατριά (a klasszikus irodalomban πάτρα) jelentése:

1. azonos ősszülőre visszavezetett leszármazottak,
2. faj, törzs,
3. család, tágabb értelemben nemzet, nép.

Az ÚT-ban még másik két helyen találkozhatunk a szóval:

"ἐξ οἴκου καὶ πατριᾶς Δαυίδ" /Luk 2:4/

"καὶ ἐν σπέρματί σου ἐνευλογηθήσονται πᾶσαι αἱ πατριαὶ τῆς γῆς" /ApCs 3:25/

A zsidóságot 12 törzs alkotta /φυλαί/. Minden törzs családokból állt /πατριαὶ/. A családok alkotóelemei pedig a házak /οἶκοι/.

Ebben a versben a πατριά szónak a tágabb jelentését kell elfogadnunk, azaz egy osztályhoz /rendhez/, közösséghez tartozók családját kell értenünk rajta. Ezt indokolja az ἐν οὐρανοῖς. Bár a szöveg nem fűz hozzá semmi magyarázatot, hogy mit ért a "mennyekben lévő" családokon/rendeken, de valószínű, hogy az angyalokra gondolt. Pál korában a zsidóság közt már tekintélyes mértékben kifejlődött az angyal-kultusz. Az angyalokat rendekbe sorolták, különböző feladatköröket tulajdonítottak nekik. Az arkangyalok számát hétre emelték. Tudtak jó és rossz angyalokról /démonok/. E felfogás kibontakozásán erősen érezhető a perzsa hatás.

Problematikus még az ὀνομάζεται fordítása.

Salmond /NIC/ szerint ez semmiképpen sem jelenthet mást, mint "neveztetik". Tehát nem "létezik", vagy "létrejön". A szerinte helyes értelmezés: "Az Atya az, akiről az értelmes lények vele kapcsolatban lévő rendjei, emberiek és angyaliak egyaránt nyerték a "család" jelentőségteljes nevet. Az emberek különböző osztályai a földön: zsidók és pogányok, és a különböző angyali rendek a mennyben mind Istennel, mindannyiunk közös atyjával kapcsolatban; és csak ennek a kapcsolatnak köszönheti bármelyikünk a "család" nevet.

Az Atya teszi a családot. Isten mindenek atyja; és hogy az értelmes

lények közössége, akár emberi, akár angyali a "család" magasztos nevet viseli, az Istennel való eme kapcsolatnak köszönhető".
Ezzel a nézettel nem ért egyet a Dallos-Békés fordítás, ahol ezt olvassuk: "...akitől minden közösség származik mennyen és földön". Bár megfogalmazásban a Martin féle fordítás Salmonddal egyetérteni látszik: "...akitől minden nemzetség nevét nyerte a mennyben és a földön", a lábjegyzetben lelövi Salmond elméletét: "nevét kapta: ószövetségi kifejezés szerint annyit jelent, mint létezését vette."
A Csia féle fordítást azért érdemes említeni, mert megpróbálja a πατέρα - πατριά szójátékot visszaadni: "...meghajtom térdemet az Atya előtt, akiről a mennyekben és a földön minden atyafiság a nevét kapta."

16 A 16. versben tér rá az apostol kérésére:

ἵνα δῷ ὑμῖν ... κραταιωθῆναι
A kérés tárgya a κραταιωθῆναι. A szó eredete:

κράτος (-ους) = erő, hatalom, uralom /syn: δύναμις/
κραταιός 3 = erős, hatalmas
κραταιόω = megerősítek /ez az ige csak egyházi szóhasználatban él; megfelelője a klasszikus nyelvhasználatban: κρατύνω/.
κρατέω = 1. erős-, hatalmas vagyok, uralkodom
2. birtokba veszek, megragadok
3. tartok, megtartok

A κραταιόω az ÚT-ban négyszer fordul elő, és mindig pass.ban, melynek jelentése: megerősödöm.
"Τὸ δὲ παιδίον ηὔξανεν καὶ ἐκραταιοῦτο πνεύματι..." Luk 1:80; 2:40
"Γρηγορεῖτε, στήκετε ἐν τῇ πίστει, ἀνδρίζεσθε, κραταιοῦσθε" 1Kor 16:13

16 κατὰ τὸ πλοῦτος τῆς δόξης αὐτου

A πλοῦτος /gazdagság/ szó az ÚT-ban 22 esetben fordul elő. Ebből neutrális alakként nyolcszor, masculinumban hétszer; a többi esetben bármelyik lehet. Származását tekintve a πίμπλημι /betöltök, megtöltök/ ige ΠΛΗ tövére vezethető vissza.

εἰς τὸν ἔσω ἄνθρωπον

E kifejezés párhuzamai megtalálhatók a klasszikus irodalomban. Platón ír a ὁ ἐντὸς ἄνθρωπος-ról /Politeia IX 589/A/. Plotinus filozófus /+ 270/ pedig a ὁ εἴσω ἄνθρωπος kifejezést használja. Nagyon elképzelhető, hogy ez a kifejezés az idők folyamán népszerű lett, és behatolt a zsidó köznyelvbe, majd később a tanultabb rétegek szókincsébe is. Bennünket azonban az érdekel, hogy mi e kifejezés ereje az ÚT-ban. A ὁ ἔσω ἄνθρωπος kifejezéspár az emberi természet két oldalát mutatja be; lélek és test, maradandó és múlandó; miként a ὁ παλαιὸς ἄνθρωπος és a καινός (νέος) ἄνθρωπος erre a kettős természetre utal /Salmond/.
Az ἔδω ἄνθρωπος az ÚT-ban csak Pálnál fordul elő, mindössze háromszor.

"συνήδομαι γὰρ τῷ τοῦ θεοῦ κατὰ τὸν ἔσω ἄνθρωπον Róm 7:22
"Διὸ οὐκ ἐγκακοῦμεν, ἀλλ' εἰ καὶ ὁ ἔξω ἡμῶν ἄνθρωπος διαφθείρεται, ἀλλ' ὁ ἔσω ἡμῶν ἀνακαινοῦται ἡμέρα καὶ ἡμέρα." 2Kor 4:16.

17 κατοικῆσαι τὸν Χριστὸν κτλ

A 16. versben álló δῷ... κραταιωθῆναι... κατοικῆσαι ez a második tárgya. A κατοικῆσαι nem a belső megerősödésnek további meghatározása /Abbott, Westcott/, hanem az ismeretben és szeretetben való növekedés elérésének második említett eszköze. Arra kéri tehát az apostol Istent, hogy erősítsen meg Lelke által minket, a levél olvasóit, és őrizzen meg bennünket a Krisztussal való közösségben oly mértékben, hogy elmondhassuk, hogy szívünkben állandó lakozást vett, amint mi magunk is övele vagyunk.
A kettő elválaszthatatlan: ha erőre van szükség ahhoz, hogy megragadjuk Isten szerteágazó tervének kiterjedt körét, szükségünk van mind a belső megerősödésre, melyben lelkünket Lelke által részesíti, mind az Úrral való töretlen közösségre, mely abban a gondolatban nyer kifejezést, hogy ő otthonra lel szívünkben. Krisztusnak ez a maradandó jelenléte az Atya ajándéka, és mi a magunk részéről elfogadjuk, mint Isten egyéb ajándékát is: hit által.

ἐν ἀγάπῃ ἐρριζωμένοι καὶ τεθεμελιωμένοι

Az a belső erő, amelyben a Szentlélek részesíti a hívőt, és Krisztus folyamatos jelenléte a szívünkben eredményezi az olyan életet, amely a szeretetben gyökerezik, és arra épül fel. Ez a szeretet ruház fel azzal az erővel is, amely képessé tesz a "szélesség és a hosszúság, a mélység és a magasság" megértésére.

Találkozunk olyan fordítással is, amelyik az itt szereplő két participiumot imperativusként fogja fel, mintha az imádság itt átváltozna buzdításra:

"*Your roots must be deep and your foundations strong, so that you... may be strong enough to grasp...*" /Goodspeed/.

Ebben az értelmezésben azonban az ἐν ἀγάπῃ már nem vonható a két participiumhoz, henem a κατοικῆσαι-hoz. Ez nyelvtanilag elfogadható ugyan, és van is rá példa egyes kéziratokban. De ha elvesszük az ἐν ἀγάπῃ-t a két participium melléől, hiányérzetünk támad, mert így nincs megjelölve a gyökérzet talaja, az épület alapja. Ha fellapozzuk azt a párhuzamos helyet, ahol a ῥιζόω ige az ÚT-ban előfordul /Kol 2:7/, ott is megtaláljuk annak megjelölését, amibe a gyökérzet behatol, amire az épület épül:

"ἐρριζωμένοι καὶ ἐποικοδομούμενοι ἐν αὐτῷ"

Minden élet gyökerezik valamiben, épül valamire. A hívő keresztyén élet megkülönböztetője éppen az, hogy a "szeretetben gyökerezik, a szeretetre épül". /IB/.

18 καταλαβέσθαι σὺν πᾶσιν τοῖς ἁγίοις

Istennek és igazságainak tökéletesebb ismerete nem egyéni erőfeszítés eredménye, sem kevesek részére fenntartott kiváltság. Csakis a keresztyén hívők közösségében nyerhető el, és az egyén csak úgy részesedhet benne, ahogyan résztvesz a közösség életében. Olyan ez, mint azok a tervek, melyek nem vihetők véghez másképp, csak a közösség erőfeszítésével. Ez azt jelenti, az igazság magaslataira csak olyan erőfeszítések árán juthatunk el, melyekbe mindannyian belevetjük erőnket.

τί τὸ πλάτος καὶ ὕψος καὶ βάθος

A szövegben nincs határozottan kimondva, hogy mire is vonatkoznak ezek a dimenziók. Ezért különféle magyarázatokkal találkozunk.

Chrysostomos a "titokra" vonatkoztatja. Ezt a magyarázatot fogadják el még Theodorétosz, Theofylaktosz, Béza, Harless, Olhausen és Barry. Harless megjegyzi, hogy a kitett τό határozott névelő utal arra, hogy az itt felsorolt dimenziók a már említett dologra vonatkoznak. /Ez az érv meglehetősen gyenge, mivel itt mindenképpen ki kell tenni a névelőt./

Ennek a magyarázatnak ellene szól az a tény, hogy a 14. versnél új szakasz kezdődött, melyben már nincs említve a μυστήριον; továbbá a titok, azaz a pogányság üdvözülésének lehetősége a kegyelem szivárványának csupán az egyik színe.

Bengel magyarázatában visszautal a 2. rész 20-22-re, és ennek a κατοικητήριον τοῦ θεοῦ-nak dimenzióit érti a 18. vers leírásában. Ezen a nyomon jár Eadie is, amikor arra utal, hogy az író fantáziájában megmaradt a templom képe, és ez inspirálta ezt a különleges képletet imádságában. Ez nagyon elképzelhető. Viszont a kép éppen csak hogy feltűnik. Az író nem fejtegeti tovább. De a gazdag és csapongó fantáziával megáldott apostolnak nem szokása az aprólékos részletek kibontásába belemélyedni. Még komolyabb ellenvetés az, hogy az itt felsorakozó főnevek pusztán nagyságra utalást tartalmaznak. A templomnak pusztán a nagysága magábavéve nem igényelne ilyen mélyreható kifejezést.

Michaelis és Koppe a keresztyén Egyházat érti a dimenziók hátterében. V. Soden ötvözi az előbbi nézeteket. Szerinte az író elgondolásában a μυστήριον állt a főhelyen, melynek leírását foglalja végül össze a templom képében.

De Wette a Kol 2:3 alapján feltételezi, hogy az itt leírtak Isten bölcsességére vonatkoznak.

Alford úgy érvel, hogy a genitivus szándékosan maradt el, mert nem egy meghatározott dologra vonatkozik, hanem általánosságban mindarra, amit Isten kijelentett és tett értünk és velünk.

A legkézenfekvőbb magyarázat Abbott szerint, ha a dimenziók birtokosának az ἀγάπην τοῦ Χριστοῦ kifejezést tekintjük /Kálvin, Meyer és mások/.

Egyes egyházatyák megpróbáltak különleges jelentéseket tulajdonítani az itt jelzett dimenzióknak. Igy került elsősorban a kereszt az okoskodások középpontjába.

Origenész írja, hogy itt Jézus Krisztus keresztjére történik uta-

lás, amely által felment a magasba és foglyokat vitt fogva; és alászállt a föld mélyebb részeibe. Aki Krisztussal megfeszíttetik, a szélességét ragadja meg.
Augustinus, amikor a kereszt titkát magyarázza fejtegetésében, azt állítja, hogy a kereszt a szeretetet jelképezi szélességével, magasságával a reményt, hosszúságával a türelmet, mélységével pedig az alázatot.
Severianus szerint a magasság utalás az Úr istenségére, a mélység az Úr emberi mivoltára, a hosszúság és a szélesség pedig az apostoli tanítást jelképezi.
Jeromos úgy gondolja, hogy a magasság az Isten angyalai, a mélység a gonosz, a hosszúság jelenti a keskeny úton felfelé törekvő embereket, a szélesség pedig a széles úton a kárhozat felé igyekvőket.
Nagyon igaz Kálvin megállapítása, ezeknek az olykor tetszetős elméleteknek nem sok közük van Pál apostol eredeti elgondolásaihoz.

19 γνῶαι τε τὴν ὑπερβάλλουσαν τῆς γνώσεως ἀγάπην τοῦ Χριστοῦ

Grotius értelmezése szerint a szeretet a Krisztus ismeretéből fakad. Itt azonban a gen. comp. jelzi, hogy valamiféle összehasonlításról van szó. Az ismerethez viszonyítva a szeretet ὑπερβάλλουσα.
A γνῶναι a negyedik az ebben az imádságban szereplő infinitivusok között.

κραταιωθῆναι - κατοικῆσαι - καταλαβέσθαι - γνῶναι. Az egészséges lelki élet fejlődésének fokozatait tükrözik ezek a kifejezések. A fokozás is nyilvánvaló, mert a megértésnél magasabbrendű ismeret, a tudás. Ebben a 19. versben találkozunk egy elég ritkán előforduló gondolatalakzattal is. Ez pedig az oxymoron /ὀξύμωρον/. Használatának célja, hogy a szónok, vagy az író egy ellentmondás kidomborításával hangsúlyozza mondanivalójának a lényegét. Jelen esetben a megismerhetetlen megismeréséről van szó. Hasonló esettel találkozunk a Róm 1:20-ban: "τὰ ἀόρατα αὐτοῦ... καθορᾶται".
Pál ezzel az oxymoronnal finom oldalvágást is ad azoknak az olvasóknak, akiknek a csoportjából később kialakult a gnosztikusok köre. Itt is rámutat az apostol, hogy Krisztus szeretete az ismeret, a gnózis felett áll.

19 τήν ... ἀγάπην τοῦ Χριστοῦ

Az összefüggésekből világos, hogy ez gen. subi.; ugyanis a bennünk lévő, Krisztus iránt érzett szeretetre nemigen állhat, hogy ὑπερβάλλουσαν τῆς γνώσεως.

ἵνα πληρωθῆτε εἰς τὸ πλῆρωμα τοῦ θεοῦ

Ez az imádság kéréseinek csúcspontja. Lényege, hogy a levél olvasóinak élete a rész szerint valóból a tökéletességre jusson minden tekintetben, hogy érjék el azt a teljességet, ami csak egyedül Isten sajátja, és csak ő részesíthet benne Krisztus által. Elvileg ebben a teljességben a keresztyén hívő már részesült, amikor Krisztussal egyesült, mivel Istennek teljessége Krisztusban lakozik /Kol 2:9-10/. A keresztyén tapasztalat azt mutatja, hogy a jelenvaló élet körülményei között ez az isteni teljesség marad örök elérendő célunk. Nem mintha Isten bármit is visszatartana a maga teljességéből, csupán a mi szellemi felvevőképességünk/kapacitásunk nincs arányban vele.

A keresztyénségnek kezdettől szembe kellett néznie azzal a veszéllyel, hogy filozófiai, szellemi igazságok rendszerének fogják fel. Pál teológiájának teljes súlyával szembeszállt ezzel a gondolattal /1Kor 8:1/. A keresztyén gnózis azzal kezdődik, hogy belegyökerezünk, beleépülünk a Krisztus szeretetébe. Ez az egyetlen járható út, hogy a hit birodalmába lépjünk, és képesek legyünk nagyobb horderejű igazságok megértésére. A keresztyén hit pedig Isten és az ember között létrejött személyes kapcsolaton alapul. Isten nem ismerhető meg filozófiai tárgyként! A személyes ismeret és szeretet kialakulása az emberi kapcsolatokban csupán előízét adja a Krisztus szeretete ismeretének, de csak emberi közvetítés segítségével.

20 ὑπερεκπερισσοῦ

Pál stílusára jellemző, hogy előszeretettel használ ὑπέρ-rel összetett szavakat. Az ÚT-ban előforduló közel 30 ilyen szóból csupán 5 van, amelyik nem fordul elő Pálnál. Viszont 17 akad olyan, amelyik kizárólag nála fordul elő az ÚT-ban. Meyer azzal magyarázza Pál különös vonzalmát a ὑπερ-rel összetett szavakhoz, hogy az apostol küzdött a leghelyesebb kifejezés megtalálásáért, amely legjobban összhangban van szívének felfokozott érzéseivel /NIC/.

20 κατὰ τὴν δύναμιν τὴν ἐνεργουμένην ἐν ἡμιν
Az az erő, amire az apostol gondol, a Szentléleknek bennünk munkálkodó ereje. Az ἐνεργέω szintén kedvelt szava az apostolnak. A 19 ÚT előfordulási helyből 16 Pálnál található.

21 αὐτῶ ἡ δόξα ἐν τῇ ἐκκλησία καὶ ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ
Ebből a doxológiából a tulajdonképpeni állítmány hiányzik, de odaértendő: εἴη (opt). A καὶ több tekintélyes kéziratból is hiányzik. Elég a p46 papiruszt említenünk. Ez esetben a fordítás: Neki legyen dicsőség a Krisztus Jézusban levő gyülekezetben. Egyes magyarázók nem látják indokoltnak ezt a hivatkozást, hiszen természetesen erre a gyülekezetre gondol az olvasó és nem valamiféle népgyűlésre /a szó eredeti jelentése alapján/, sőt nem is Izráel gyülekezetére. Különben, ha az ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ megkülönböztetés céljából állna a szövegben, ki kellene tenni a visszautaló τῇ-t. Meyer a két kifejezésben a küső keretre, illetve a belső tartalomra utalást lát. De tekintélyes kéziratok támogatják a καὶ beszúrást is /Alef, A, B, C/. Ennek elfogadása esetén a fordítás így írható körül: legyen Istené a dicsőség a gyülekezetben, melyet kiválasztott, hogy legyen a test, és a Krisztus Jézusban, aki a fej, akit maga Isten adott, feltámasztott és felmagasztalt.

21 εἰς πάσας τὰς γενεὰς τοῦ αἰῶνος τῶν αἰώνων
Az emberi nyelv mindig nehézségekkel küszködik, amikor az örökkévalóság gondolatát szeretné valahogyan kifejezni. Grotius állítja, hogy az itt olvasható kifejezés két jól ismert frázis összeötvözéséből keletkezett. Az egyik az εἰς γενεὰς γενεῶν vagy εἰς γενεὰς καὶ γενεάς /pl. Luk 1:50, vagy a LXX-ból Dan 4:34, 11:3/; a másik hasonló gondolatot kifejező frázis: εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων, vagy röviden εἰς αἰῶνας αἰώνων./pl. Fil 4:20, Zsid 13:21, Jel 5:13, stb/.

ἀμήν héber szó görög betűkkel írva. Az ÚT-ban 150 helyen fordul elő. Az evangéliumokban mondást vezet be, a levelekben a doxológiát zárja le.

/Vége/

TANULMÁNYI SZEMLE

Csia Lajos:

Számszimbolika

A Biblia apokaliptikus részeinek, különösen A jelenések könyvének rövid magyarázata.

AZ ÍTÉLET IDEJE REJTVE VAN

A jelenések könyvében s Dániel prófétánál különös számadatokkal találkozunk, melyek bizonyos kerekségeket és szabályosságokat mutatnak, s melyek a Biblia más könyveiben is gyakran ismétlődnek. Ezek a számok sok olyan kísérletnek az alapját képezik, melyekkel Jézus eljövetelét vagy más megjelölt nagy időpontját ki akarták számítani. Ezek a számítások egyrészt igen komplikáltak, másrészt erőltetettek, harmadrészt be nem teljesültek, s így józan bibliaolvasók előtt hitelüket már régen elvesztették. Annál kevésbé bízhatunk bennük, mert Jézus Urunk előre kijelentette, hogy eljövetelének napját vagy óráját előre senki sem tudhatja, tehát ki sem számíthatja, mert az időtartamokat és időpontokat az Atya a maga hatalmába helyezte; és azokat senkivel előre nem tudatja; így még az angyalok sem tudhatják; sőt – mivel a földi életének napjaira valamirészben a Fiú is hitre volt utalva – a megaláztatás napjaiban még Jézus sem tudhatta azokat /Csel 1:7, Mk 13:32/. A jövendölések teljesülésének idejét Isten nyilván azért rejtette el, hogy az ítéletre való készülést könnyelműségből senki el ne hanyagolja, hanem úgy viselkedjék, mintha az ítélet bármikor bekövetkeznék. Mindig készen lenni! Ezt kívánja tőlünk az ítélet Ura.

KÖLTŐI JÁTÉK A SZÁMOKKAL

Ha azonban ezek a feltűnően szabályos számadatok nem arra valók, hogy segítségükkel a jövendölt események idejét kiszámíthassuk, akkor mit jelentenek, és mi végre adattak? Hogy erre a kérdésre felelhessek, ismét arra kell utalnom, hogy a régiek gondolkodása egészen más természetű volt, mint a mienk. Ők állandóan képek és hasonlatok költői kertjében jártak, míg mi a színtelen fogalmak prózaiságában. Mi fizikai mérésekkel apró tört számokig kiszámítjuk a testek alkatát vagy viszonyát, ők szerették a kerek számok és arányok uralkodását a világmindenségben. Számolni ugyan a régiek is tudtak, sőt naptáraik megalkotásában bámulatos csillagászati pontosságot értek el: sokszor mégis költői képzeletük játszott a számokkal, és azokkal nem tényleges számmennyiségeket akartak kifejezni, hanem a fogalmak összetartozását, ellentétét, szóval harmóniáját. A számokkal való ilyen költői játszás ma megfigyelhető bizonyos állandó kifejezésekben, különösen a népmesék adataiban: három testvér, három király, három vagy hét próba, gonoszok hetes száma, nemzetek hármas színe, a teljességnek hármas vagy tizenkettes száma. Ezeket a számokat nyugodtan más számokkal is helyettesíthetnők, de a megszokott arányok nélkül a számoknak nem volna meg az a megnyugtató hatásuk, mint ha azt mondjuk, hogy a királynak három lánya, a szegény embernek három fia volt. Ez a hármas előfordulás mesebeli igazságként hat. Nyilván nem a mennyiséghez ragaszkodtak eleink, kiknek ez az érzése valami kis részben még a mai ember lelkében is megtalálható.

KÉTFÉLE SZÁMRENDSZER

Említettem, hogy a régi ember is tudott számolni, s a természetben levő kerek számokkal a rendesen ki nem fejezhető mennyiségeket pontosan meg tudta határozni. Hogy a számok kétféle használata megkülönböztethető legyen, már igen korán kétféle számolási rendszer alakult ki: az egyiket korábban kezdték használni, használata konzervatívabb népeknél még megtalálható, sőt egyes népek számsorában is felfedezhető /angol mértékek, egyes nyelvekben a tőszámok 12-ig tartanak, aztán következnek az összetett számok: zwölf, dreizehn/; a másik számrendszer később keletkezett, de nagyobb hódítást tett. A kerek számok rendszere tizenkettes számrendszer, mely alkalmasabb a kerek számokkal való számolásokra, mivel tizenkettő 2-vel, 3-mal, 4-gyel és 6-tal osztható; a tízes rendszer, melynek csak kettő és öt az osztói, alkalmasabb a törtjegyekkel való számolásra, tehát a pontos, tudományos, hétköznapi műveletre. A tizenkettes számrendszer számai az isteni titok kifejezésére látszottak alkalmasnak. A tízes rendszer számai a tudományosan világos

számításokra. Előbbieknek számai a szent számok, utóbbiaknak száma, az "5", a profán előfordulás száma.

A SZÁMSZIMBOLIKA BELSŐ IGAZSÁGA

A számok tehát képes használatban, vagyis számszimbolikában nem mennyiséget jelentenek, hanem arányokat, összefüggéseket, fogalmak ismétlődését. A számszimbolikában természetesen nem minden számnak van jelentése, hanem azoknak, amelyek származásuknál fogva alkalmasak valamilyen mögöttes tartalom kifejezésére. Kérdés mármost, hogyan jutunk el számok képes értelmének megállapítására. A felelet: részben a régiek megfigyeléseit követve, részben következtetések útján nyert megállapítások tapasztalati úton való ellenőrzésével. A számszimbolika szabályai egyébiránt oly tökéletesek, a szabályok alkalmazása oly következetes, hogy a belső bizonyosság az eredmények igaz voltának legfőbb biztosítéka. Ha az emberi elme újból hasonlót akarna teremteni, aligha indulhatna más utakon. Az alábbiakban, követve a számok jelentésének leggyakoribb és legáltalánosabb megállapításait, a számszimbolika rövid áttekintését adom. Természetes, hogy a számok értelmezésében a részleteket illetőleg kisebb-nagyobb különbségek előfordulnak, de az értelmezés fő irányában a magyarázók között semmi ellentét nincs.

A 12-ES SZÁMRENDSZER

A 12-es számrendszer számai: 1 – amiből több nem képzelhető el, amiből csak egy van: Isten; 2 – amiből több is lehet, minden, ami több, tehát a teremtés a Teremtővel szemben; 2 – hitvalló=akárhány hitvalló, több hitvalló. 3 – az "1", amikor a 2-re hat, a gondviselő, munkálkodó Isten, tehát a Szent Háromság.

4 – munkálkodó Isten munkatársa; úgy áll szemben a 3-mal, mint 2 az 1-gyel; az új isteni munkára szoruló, tehát a bűntől megrontott világ. 7=3+4, Isten és a világ érintkezése, tehát a teremtésben ható Isten jelzője, a szentség száma. 12=3x4, az Istentől áthatott világ száma, az isteni munka beteljesülése, tehát a tökéletesség, a bevégzettség, befejezettség száma. 24=2x12, a teremtés és a befejezettség szorzata, tehát az egész teremtettségre kiterjedő vagy kiterjesztendő tökéletesség száma, melynek kezessége Isten trónusát körülvevő, bölcs angyali vének serege; tehát a tökéletes szellemvilág száma. Mivel a szám szimbolikus, tehát arányt és mennyiséget fejez ki, itt sem kell okvetlenül csak huszonnégyre gondolnunk, mint ahogyan nem lehet a Jel 11. két tanúbizonysága alatt csak két bizonyságot érteni, s hogy az új Jeruzsálem 12.000 futamnyi mérete, vagy az Antikrisztus uralkodása 3 és fél év alatt sem éppen annyi távolságot, vagy időt kell érteni. A 12.000 futamat a teljes, tökéletes befejezettség száma azt fejezi ki, amin már változtatni nem kell.

A 10-ES SZÁMRENDSZER

A profán számrendszerekhez tartozó számok alapja az "5" s ez hol 2-vel, hol 4-gyel, hol ezeken kívül 10-zel vagy többszöröseivel szorzódik: 5 – a nem szent, tehát profán előfordulásának a száma, vagyis a közönséges történés kifejezője. Ha 2-vel szorozzuk, a teremtésre vonatkozó jelentőségét emeljük ki, például a szentek világi sorsát jelezzük; ha 4-gyel történik a szorzás, a bűnös jelleget is hangsúlyozzuk; ha 10-zel vagy többszöröseivel, a tartósságot, hosszúságot, sokaságot fejezzük ki. 40 évig volt Izráel a pusztában, Jézus 40 napig, mert sátáni kísértés tárgyai voltak. 40 nap telt el a feltámadástól a mennybemenetelig, mert ez az idő a Feltámadottnak a bűnös természet elleni harcát jelöli, s nem Ő maga volt a történés tárgya. 1.600 azaz 40x40 futamatnyira csapott ki Isten borsajtójából a vér, a szám itt a bűn ítéletét jelenti.

A HÁROM ÉS FÉL

A 7 fele 3 és fél: Isten szent munkájának megszakítását jelenti, tehát a fejlődés felét, egy oldalát. Így a gonosz kifejeződésének egy oldala. Ezért az Antikrisztus 3 és fél évig fog uralkodni. Ez az idő nehéz lesz, ha Isten azt hangsúlyozza, hogy minden egyes napját megnézi az időnek. Rá percről-percre számíthatunk, akkor ugyanezt az időt napokban fejezi ki, tehát 1260 napban; a kettő között hangsúlyozottan áll a két hónap; ha pedig azt akarja mondani, hogy valami nem addig az időig telik el, de ugyanolyan fajta történés, akkor határozatlanul azt mondja, időig, időkig és félidőkig, miben az időkig a régi duális értelmében, azaz kettősszámban áll.

A TÖRT SZÁMOK

A törtszámok értelmét – például az egynegyedben és egyharmadban – a nevező /tehát a négyes és hármas/ értelme dönti el, s vagy a világ jellemét vagy Isten intézkedésének szent voltát teszi a megosztás alapjává. A természet megszokott csapásai az emberek negyedét pusztítják el; ez azonban nem mennyiséget fejez ki, hanem a természetszerű lefolyást hang-

súlyozza. A rendkívüli csapásokban megnyilatkozó, különös isteni támadásban, mellyel az Örökkévaló szentségét védelmezi, az emberek egyharmada pusztul el; ez sem mennyiség, hanem Isten kezére mutató szimbólum.

A "666"

Igen érdekes szám a fenevad száma, a 666, melynek értelmezéséhez több úton juthatunk el. A 6 eggyel kevesebb, mint a 7, Isten a világot 6 nap alatt teremtette, a 7-iken megnyugodott. A világ teremtése tehát nem a 6-os számban, hanem a 7-esben éri el célját. A 6 a szombattalan 7-et, a megpihenés nélküli, hiábavaló vesződést jelenti, az Isten nélküli, békétlen, meg nem nyugvó, elkárhozott világ számára. Benne isteni gúny nyilvánul meg, mely az elbizakodott emberrel a cél előtt hagyatta abba az építést, mint ez Bábel tornyának építésénél történt.
Más út is van ennek a jelentésnek az elnyerésére, mely a számnak más, bár hasonló jelentését hangsúlyozza: az önmagában bízó, bűnt helyrehozni nem akaró gőgöt. A bibliai számszimbolika mellett ugyanis volt a pogány számszimbolika is, mely nem vette tekintetbe a bűn pusztítását. A pogány ezt a világot, akármilyen rossz is, nem akarja elcserélni. A pogány nem számol a teremtés bűnös voltával. Ennek a számszimbolikában az a következése, hogy a 2 és 4 közti különbséget nem ismeri. A babiloni tehát a tökéletesség száma nem a 3 és 4 szorzata, hanem a 3 és 2 szorzata volt. A 2 tudniillik a bűntől meg nem érintett száma, ahogy a mű a teremtő Isten kezéből kikerült. A babiloni szent számítások alapja tehát a hatvanas szám. A 6 kettős hónap 60-60 napból áll. A 666 tehát a magában bízó ember száma; az Isten nélkül élő pogányság száma. Akár így, akár úgy jutunk el a 666 értelméhez, mindig azon találjuk a hangsúlyt, hogy az ember erőlködik, hogy az Istent, a szent 7-es számot elérje, de a siker előtt kudarcot vall és a 6-nál marad.

Kiss Emil:

KIK A BAPTISTÁK?

Az Apostoli Hitvallásban foglalt alapvető és általános hitigazságokkal való egyetértésen túl további hat lényeges ismérv különbözteti meg a baptista gyülekezetet vagy személyt más keresztyénektől:

1. A Szentírás kizárólagos tekintélyének elismerése
2. A hitvalláson alapuló keresztség gyakorlata teljes vízbemerítéssel
3. Az újszövetségi gyülekezet-szervezet mintájához való alkalmazkodás.
4. A lelkiismereti- és vallásszabadság hirdetése, beleértve az emberi jogokat is.
5. Evangélizáció, lélekmentés
6. Szociális gondoskodás

A fenti kritériumoknak Magyarországon mintegy 19 000, Európában kb. hat millió, szerte a világon pedig 65 milliónyi keresztyén felel meg.

Hazánkban 1846 óta találhatók baptisták, akik ismertetőjegyeikben a lelkiismereti- és vallásszabadság, az emberi jogok tekintetében, valamint az evangélizáció, lélekmentés és szociális tevékenység területeivel tartoznak szekciónk témájához.

KÜZDELEM A VALLÁS SZABAD GYAKORLÁSÁÉRT

Annak a baptista hitközösségnek a tagja, amely a rabszolgaság eltörlését beadvánnyal szorgalmazta az angol parlamentnél már 1822-ben; amely John Bunyan: A zarándok útját adta már 1788-tól református lelkész-fordítókon át a magyar olvasók kezébe – azaz a világ nyugati felén már polgárjogot nyert – e vallásfelekezet tagja értetlenséggel, türelmetlenséggel találkozott magyarországi környezetében, s így létéért, szervezetének, intézményeinek kialakulásáért meg kellett küzdenie.

Miként honosodott meg, vált elfogadott felekezetté a baptista egyház? – Erre nézzünk meg néhány példát, fellapozva a 145 évet magában foglaló magyar baptista történetet.

1846. május 20-án visszaérkezett Hamburgból az a hat mesterlegény, akik az újjáépítésben segédkezni mentek az 1842 májusában leégett városba. Marschall József, Hornung Antal megálltak Bécsben, Vojka János és Lorders (?) Pécsre mentek, Rottmayer János és Scharschmidt Károly pedig Pesten telepedtek

le. Hamburgból azzal a céllal jöttek haza, hogy "bizonyságot tegyenek a megtalált és elfogadott örömhírről".

Neki is kezdtek, mint Rottmayer írta "igyekezett szeretettel és a Szentlélek erejével bizonyságot tenni, hogy Isten mit cselekedett". De "hamarosan érintkezésbe kerültünk a cenzúrával és a hatóságokkal". Ez az "érintkezés" nem állt másból, mint irataik, könyveik elkobzásából, az istentiszteletek megzavarásából.

Bauhoffer György budavári evangélikus lelkész szerint "Kb. húszan voltak, de a Biblia és más kisebb vallásos iratok terjesztése körül oly buzgalmat, sőt vakmerőséget fejtettek ki, hogy számukat több száznak gondolhatták. Némelykor oly ész nélkül dolgoztak, és a katolikus és evangélikus egyházak ellen oly kifejezéseket használtak, hogy a magas kormány a külföldieket kiutasította." A kiutasítás időpontja: 1854. február 18.

A Magyarországon maradó Rottmayer asztalos mester 1859-től tart újból istentiszteleteket házában. Fia szerint "vasárnaponként édesatyám műhelyét imateremmé alakítottuk át, ahol az emberek... összejöttek az ige meghallgatására." Rottmayer 1865-ben Kolozsvárra költözött, és a Brit- és Külföldi Bibliatársulat alkalmazta bibliaterjesztőnek, és ennek megfelelően felekezeti tevékenységet nem folytathatott.

A közbeeső időszakban a budavári evangélikus gyülekezetet látogatta Rottmayer János, ahol az adakozók között rendszeresen megtaláljuk a nevét. Ugyancsak jó kapcsolatot tartott fenn a Skót Misszióval, sőt egy "egyesült szabadegyházi gyülekezet" megalapítását tervezték Van Andellel, aki 1863-ig volt a skót misszió pesti vezetője. Ez nem jött létre.

A közjogi küzdelmet Meyer Henrik vette fel, aki 1873-tól munkálkodott Magyarországon. 1876-ban felkereste Szapáry Gyula államtitkárt és Irányi Dániel országgyűlési képviselőt, hogy a baptisták számára szabad vallásgyakorlatot kérjen. Irányi 1876. december 2-án szólalt fel a baptisták, zsidók és nazarénusok szabad vallásgyakorlata ügyében. "Uraim, aki azt állítja, hogy Magyarországon szabad vallásgyakorlat létezik, ...az vagy nem tudja, mi a vallásszabadság, vagy nem ismeri a magyar törvényeket." Ezután részletesen ismertette a parlamenttel Meyer Henrik, a baptista "hitszónok" sérelmeit a képviselő.

Papp (Kovács) Gábor, 1851-től református lelkész, 1874-től dunántúli református püspök ugyancsak szorgalmazta a baptisták szabad vallásgyakorlatát a parlamentben: "Nem a terjesztők térítenek, hanem az eszmék. Az igazságok térítenek, és véleményem szerint az igazság nincsen egy felekezetnek sem kizárólagos birtokában. Aki az igazságot terjeszteni akarja, a tudomány fegyverével, az eszmék harcterére köteles lépni. Amikor az eszmék egymásközti harcában kifejlődik az igazság, mindenki csak nyer általa. Amely egyház érvek ellen nem ellenérvekkel, hanem a hatalomnak elnyomó fegyverével küzd, azon egyház elismeri, hogy nincs igazsága, gyenge. Vagy ha igazsága van, föikentjeiben nincs erő az igazságot bebizonyítani" - fejezte be a püspök.

A parlament ekkor nem szavazott a kérdésről, ezért Meyer más utat keresett a szabadsághoz. Munkajogi kérdésként vetette fel Irányi Dánielnek az egészségtelen munkakörülményeket. Irányi 1883-ban interpellált a sütőipari segédek egészségtelen munkakörülményei tárgyában, Meyer így emlékezik meg naplójában erről: A vasárnapi munka miatt semmire nincs idő. Isten segítségünkre volt és győzelmet adott. A vasárnapi nyugalomért vívott harcunk beigazolta mindenki előtt hitünk hasznosságát. Harcunk előmozdította egy jobb szociális-kulturális körülményekre való átalakulásnak és egy kedvezőbb törvény beiktatásának elérését. Ez lett az 1884: XVII. tc., az ún. 2. ipartörvény. Az 1882 márciusában vallásszabadság és elismertetés céljából küldött beadványára elutasító választ kapott a kultuszminisztertől. Ezután célja elérése érdekében más módszert választva egy vallásügyi törvény létrehozását szorgalmazta. Szapáry Gyula segítette Meyert, hogy Tisza Kálmán miniszterelnökhöz is bejusson javaslatával. Segítségére volt, hogy 1878-tól ismeretségbe jutott Csáky Albin szepességi főispánnal, aki később kultuszminiszterként munkálta az 1895. évi vallásjogi törvényt. (Bár annak törvénybe iktatását nem érhette meg a miniszteri bársonyszékben.)

Meyer munkája tehát benne volt az 1895. évi XLIII. tc. megalkotásában, ami mai szemmel nézve is európai színvonalú törvény volt a maga korában.

A magyar baptisták viszont csak 1905-ben nyertek elismerést (1905. november 2. 77092/1905. sz. VKM rendelet). Ez volt a végeredménye egy három évtizedes küzdelemnek.

A két világháború között és a negyvenes évek végén Somogyi Imre neve fémjelezte a baptista vallásfelekezet egyenlőségéért vívott harcot. A kisebbségben lévő egyháznak emberöltőnként újra kellett vívnia harcát, hogy vallásszabadsága csorbítatlan, törvény előtti egyenlősége sértetlen legyen, vagy sérelmeit orvosolják.

"BÉKESSÉG A FÖLDÖN"

Egy másik lap a baptisták háborúhoz való hozzállásáról beszél.

Az 1895 óta megjelenő hetilap, a Békehírnök "Harcmező" rovata telve üzenetekkel és békevággyal: "Kérjük a mindenható Istent, te-

kintsen kegyelemmel erre a szegény emberiségre, amely a béke tekintetében mostan, mint egy szülő asszony vajúdik, s adja, hogy mielőbb egy olyan eseménynek örvendezhessünk mindnyájan, mely az embereknek békét, lelki fényt, hitet, szeretet és Istenünknek dicsőséget hozzon. (Békehírnök 1918. 1.5)

Míg más, nemegyszer egyházi lapok a háború igazságosságát bizonygatják, a baptisták hetilapja így győzködik: "Az isteni haragnak véghezvitelére nem vagyunk feljogosítva, tehát nem is erről van szó: hanem ne engedjünk helyet a szívünkbe tódulni akaró pokoli haragnak. Ez a gyűlölet, az erőszak, a gyalázkodás és bosszúállásnak haragja, mely pusztít, rombol, öldöklő, s dühében nem kímél semmit sem. Ennek a haragnak még egy cseppjét se tűrjük meg magunkban." (Békehírnök 1918. 56-67)

Huszonegy év múlva, már a második világháború ellen szól a Hajnalcsillag c. vasárnapi iskolai lapban Mészáros Sándor szerkesztő, újpesti lelkipásztor: "Soha nem volt olyan békétlen és önmagával meghasonlott az emberi társadalom, mint ma. A nemzetek és népek elfelejtették a betlehemi angyalok énekét: Békesség! Ez az égi üzenet nemcsak Istentől eredő óhaj, hanem parancs is! Isten parancsolja a háborúban és gyűlölködésben élő embereknek, hogy béküljenek meg. Ma szuronyerdők felett, angyalok helyett gyilkos bombákat szórnak ártatlan gyermekekre és asszonyokra. A békésen álmodó pásztorok helyett apák vére festi meg a hókristályokat... Gyűlölködő emberek, tegyétek le a bosszú fegyvereit, álljatok meg és nézzetek fel az Isten könnyes arcára!" (1939. karácsonyi szám)

Szólhatnánk arról, hogyan segítettek baptisták is a Károlyi kormánynak 1918 decemberében egyházi küldöttségben az országról alkotott angolszász vélemény módosításán. Vagy, minek köszönhető, hogy bár a trianoni békeszerződés területvesztése miatt a 24 ezer baptistából csak 7 000 maradt az új országhatárokon belül, mégis túlélte ez az egyház a vérveszteséget.

Külön téma lehetne, hogyan vállalta fel a baptisták bölcs vezetése 1939 után a betiltott kisfelekezetek ügyét, megvédve őket a meghurcoltatástól. Miért alapították meg 1944-ben a Szabadegyházak Szövetségét?

Érdemes annak is utána nézni, hogy miért nem tudta megtörni a baptista gyülekezetek lelkületét az ateista centralizációs törekvés?

Az újra rendeződő országban lehet, hogy újból meg kell küzdenünk, mint hazai kisegyháznak a vallási egyenlőségért? Van ugyan már történelmi tapasztalatunk, de jobb lenne azokkal nem élni, hanem a demokrácia gyümölcseként elfogadni. Ha viszont kényszerhelyzetben leszünk, van jogunk önvédelmi harcra. Egyébként Istentől rendelt helyünkön akarunk állni:

– a Szentírás alapján hitben és gyakorlatban,
– lelkiismereti-, vallásszabadság és emberi jogok tekintetében,
– az evangélizáció, lélekmentés szolgálatában.

Irodalom:

Az MBE Alapokmányai. A baptizmus rövid története. Budapest 1967.
BÁNYAI Jenő: Az erdélyi és alföldi baptista misszió kezdeti korszaka. Theológiai Szemle 1966.
GYÖRI Kornél: A baptisták hitelvi és gyakorlati sajátosságai... Emléklapok. Budapest 1972.
KISS Emil: Missziótörténet. Budapest 1979.
KISS Emil: A Békehírnökben 1970-től megjelent egyháztörténeti írásai
MÉSZÁROS Kálmán: A Pécsi Baptista Gyülekezet története. Doktori értekezés 1978.
MÉSZÁROS Kálmán: MEYER Henrik munkássága, kora egyházi és társadalmi viszonyainak tükrében. Theológiai Szemle 1974.
SZEBENI Olivér: A Magyarországi Baptisták Története. Budapest 1967.
SZIGETI Jenő: A magyarországi szabadegyházi közösségek keletkezése és a protestáns egyházak. Theológiai Szemle 1976.

Megjelent: A Nemzetközi Egyháztörténeti Konferencia Előadásai sorozatban:
EGYHÁZAK A VÁLTOZÓ VILÁGBAN
Esztergom, 1991.



ISMÉT AZ ÖKUMENÉRŐL

az Ökumenikus Tanulmányi Központ

nyilatkozata

az ökumenikus mozgalom magyarországi szervezeti megjelenésének 50. évfordulójára

1) Az elmúlt fél évszázad alatt a magyar nyelvben meghonosodott egy újszövetségi görög szó: "ökumené", illetve annak jelzős formája: "ökumenikus". Ez a kifejezés az Újszövetségben az egész lakott földet (Lk 2:1-2), átvitt értelemben pedig az egész emberiséget, "az egy vérből teremtett emberi nemzetséget" (ApCs 17:26) jelöli. A szó ismertté és elfogadottá vált nemcsak a keresztyének és az egyházak körében – ahol a felekezeti ellentétek megszüntetését célzó keresztyén összefogást értik rajta –, hanem immár világi területen is, valahányszor politikai vagy más különbségek áthidalásáról, az együvé tartozásról és az összefogás szükségességéről esik szó.

2) Mindennek felidézése hasznos és időszerű most, amikor a magyar keresztyénség egy jelentős évfordulóról készül megemlékezni. (Ez azóta már megtörtént. – A szerk.) Hazánkban az ökumenikus törekvések ugyanis 1943. június 26-án, 50 évvel ezelőtt kezdtek szervezett formát ölteni, amikor a magyarországi református és evangélikus egyház megalakította a MAGYAR ÖKUMENIKUS BIZOTTSÁGOT. Figyelemreméltó tény, hogy erre, a modern ökumenikus mozgalomnak az Egyházak Világtanácsában testet öltött szervezete megalakulása (1948) előtt már öt évvel korábban sor kerülhetett.

3) Az elmúlt 50 év hozott gyors és gyökeres változást a különböző keresztyén felekezetek és egyházak egymáshoz való viszonyában. Az egyházak egységének helyreállítására irányuló imádságos óhaj és törekvés a keresztyénség közel kétezer esztendős története során soha nem merült ugyan feledésbe és mindig jelen volt, különböző formákban, mégis a 20. század robbanásszerű technikai fejlődése, az óriási távolságokat is legyőzni képes szállító-eszközök megjelenése, valamint a gyors tájékoztatás világméretű rendszerének kialakulása megteremtették az egyházak közeledésének és egysége építésének a feltételeit is.

4) Így a keresztyén egyházak bűnbánó lélekkel rádöbbentek arra, hogy különböző felekezetekre történt tagolódásuk nem csak sokszínűség, és hogy az egymással való szembenállásuk az isteni akarattal szembeforduló engedetlenségük káros gyümölcse, azaz az emberi bűn következménye.

A mindenható örök Isten emberi értelemmel fel nem fogható bölcsessége és kifürkészhetetlen akarata azonban az emberi engedetlenségből, gonoszságból és bűnből is tud jót kihozni. Ennek beszédes és meggyőző példáival találkozunk mind az Ó-, mind az Újszövetségi kijelentésben. Itt, most csupán József és testvérei közismert történetére utalunk, amiből egyértelműen kitűnik, hogy Isten a testvérei által gonoszul és bűnös módon eladott Józsefet Izráel népe megszabadítására választotta ki (1Móz 45). Az újszövetségi üdvtörténetből pedig az tűnik ki világosan, hogy Isten egyszülött Fiát, Jézus Krisztust, akit saját népének vezetői "gonosz kezeikkel megfogván, keresztre feszítettek" (ApCs 2:24), Isten mindnyájunk üdvösségére kihozta a halálból és üdvösséget szerzett általa mindazoknak, bűneik bocsánatára, "akiket elhívott magának az Úr, a mi Istenünk" (ApCs 2:39).

5) Nem túlzás tehát azt a következtetést levonni, hogy Isten az egyházak bűnös megosztottságát arra az ökumenikus célra nézve jóra fordította, hogy a világ különböző részein, "az egész lakott földön", a történelem különböző szakaszaiban, egymástól eltérő társadalmi politikai és kulturális helyzetekben élő felekezetek a Jézus Krisztusról szóló örömhírt az adott konkrét viszonyok között hirdessék és így tegyenek eleget a nagy misszióparancsnak, a minden népeket tanítvánnyá tevő küldetésnek, hogy "minden nemzet, ágazat, nép és nyelv" meghallja az evangéliumot (Jel 7:9).

6) Lehetséges azonban az egyházak egysége és felekezeti megosztottsága közötti feszültségnek egy további bibliai értelmezése is, amely feloldja az egyház egységére irányuló isteni akarat, és a felekezeti megosztottság állapotának bűnös valósága közötti fájdalmas ellentmondást: Pál apostol az 1Korinthusi

levél 12. fejezetében az emberi test különböző részeinek harmonikus együttműködéséhez, a test egészéhez és egységéhez hasonlítja az egyházat Ebben a testben minden tagnak más a feladata, de ez a másság a feltétele a test hatékony működésének, az életnek. Ez a páli hasonlat azonban nemcsak a helyi egyházakra, a gyülekezetekre alkalmazható, hanem a nagyobb egyházi egységekre, sőt az egész lakott földön élő "ökumenikus", univerzális egyházra is. Más szavakkal kifejezve az egyes felekezetek ugyanannak a bibliai igazságnak – a nagy egésznek – egy-egy általuk fontosnak vélt részét képviselik és hangsúlyozzák erőteljesen. A keresztyén egyházak színes sokasága "együtt" jeleníti meg Jézus Krisztus testét, kommunióját, az Egyetemes Keresztyén Anyaszentegyházat. Az is természetes, hogy az 1Korinthus 13. fejezete, a szeretet himnusza kifejezetten arról szól, hogy a részek – "rész szerint van bennünk az ismeret... mert most tükör által, homályosan látunk" , – a töredékes ismeretek egysége majd a színről-színre látásnak az emberi időszámításon túlmutató idején jön el. Látjuk a sokféleséget, de addig is hisszük és valljuk az Egyetemes Anyaszentegyház egységét.

7) Mindezt mai nyelvre lefordítva, azt kell mondanunk, hogy a különböző történelmi és kulturális adottságok miatt töredékekben élő, és ezekből összeálló keresztyénségnek vannak elvitathatatlanul minden töredékben meglévő, és az egész által is kifejezett azonos vonásai. Ezek közül csak néhányat emeljünk itt ki:

a) Az Atya, Fiú, Szentlélek, Szentháromság egy örök Istenbe vetett hitünk közös, úgy, ahogy az a Szentírásban előttünk áll.

b) A keresztség szentsége is olyan közös kincsünk, amire az apostoli tanítás is utal: "egy az Úr, egy a hit, egy a keresztség, egy az Isten és mindeneknek Atyja, aki mindeneknek felette van és mindenek által és mindnyájatokban munkálkodik" (Ef 4:5-6).

c) A keresztyén életszabályok, a keresztyén értékek is ugyanazok minden egyházban. Például a tízparancsolatot (2Móz 20) minden egyház magáénak vallja. Értelemszerűen ugyanez áll a Hegyi Beszédre (Mt 5:17-42), vagy az apostoli tanítás erkölcsi parancsaira (Gal 5:16-26). Ezek a közösen vállalt keresztyén tanítások egyben megadják annak az ismérveit is, hogy mi tekinthető keresztyénnek, és mi nem.

8) Ezért az ökumenikus lelkület megkívánja, hogy ne becsmérlően, megvetéssel tekintsünk más felekezetekre, egyházakra, hanem nyíltsággal és a tanulás készségével tegyünk bizonyságot azokról az igazságokról, amelyeket saját egyházunk kiváltképpen hangsúlyoz.

Az ökumenikus szemléletmód azt követeli meg, hogy a többi egyházban próbáljuk megismerni és felismerni sajátos értékeiket, az általuk hordozott részigazságokat, előítéletek és elfogultság nélkül. Más szavakkal kifejezve, ne versenytársnak, hanem munkatársnak tekintsük őket Isten országa építésében. Legyünk először Krisztus-követők, keresztyének/keresztények, és csak azután legyünk római katolikusok, ortodoxok, evangélikusok, reformátusok, baptisták, metodisták, stb.

9) A keresztyén egységre szólító jézusi imádság, melyben Urunk azt kéri az Atyától "hogy mindnyájan egyek legyenek", nem öncél, hanem az egységet a misszió szolgálatába állítva, rámutat a nagy célra: "hogy higgyen a világ". A keresztyének ökumenikus lelkülete a hatékony misszió elengedhetetlen előfeltétele. Tehát az evangélium hirdetését, a missziót a különböző egyházak egymást támogatva kell hogy végezzék mind helyi szinten, mind országosan, mind pedig világméretekben. Korunk nagy kihívásaira: a véres, háborús konfliktusokra, az igazságtalan helyzetekben szenvedők, éhezők, stb. gondjaira együtt kell hogy keressék a választ. A szenvedő emberiségnek végzett szolgálatokban egymás erőfeszítéseit ne gátolják, hanem annak hatékonyságát fokozandó, kölcsönösen kiegészítsék.

Ezek a feladatok csak közösen, ökumenikus lelkülettel vállalhatók, különösen a világnak ebben a részében, ahol a keresztyén missziónak soha korábban nem látott nagy lehetőségei nyíltak meg.

10) Korunkban az ökumenikus törekvések igen számos szervezeti formában jelentkeznek. Egyetlen szervezet – bármilyen átfogó és sikeres legyen is – nem igényelheti magának a kizárólagosságot. Az ökumenizmus ugyanis nem szervezeti kérdés csupán, nem csak konferenciák, tanácskozások, dialógusok jelenítik meg, hanem benső szükségszerűség és visszafordíthatatlan folyamat. Az ökumenizmust a krisztusi lelkület, egy sajátos gondolkodásmód, megértő és nyitott magatartás juttatja kifejezésre. Az Isten egységre hívő és missziói parancsának engedelmeskedő Egyetemes Egyház kapta Urától azt a megbízást, hogy "a föld lakosainak hirdesse az evangéliumot, és minden nemzetségnek és ágazatnak és nyelvnek és népnek" (Jel 14:6).

Nemeshegyi Zoltán:

A keresztyén nevelés néhány kérdése

I. Milyen körülmények között folyik ma a keresztyén nevelés?

1. Mit jelent a megváltozott család a keresztyén nevelés számára?
2. Mit jelent a médiák szerepe a keresztyén nevelés számára?
3. Mit jelent az egykorúak hatása a keresztyén nevelés számára?

II. Milyen lehetőségei vannak a keresztyén nevelésnek ma?

1. Hogyan alkalmazzuk a bibliai történeteket?
2. Hogyan gyakoroljuk a közösséget?
3. Hogyan alkalmazzuk az elbeszéléseket, jelképeket, szimbólumokat?

Mióta az Úr Jézus Krisztus kiadta a misszióparancsot (Mt 28:16-20) mindig folyt a keresztyén (krisztusi) tanítás és nevelés, koronként és helyenként változó körülmények és lehetőségek között, más-más módon. Mi ma itt azt akarjuk megbeszélni, milyen körülmények és lehetőségek vannak számunkra itt és most. Tesszük ezt tágabb és szűkebb összefüggésben. Az előadás inkább általános értelemben foglalkozik ezzel a kérdéssel, a kiscsoportos megbeszélések azonban alkalmat adnak a résztvevőknek a konkrétabb alkalmazásra.

A CSALÁD SZEREPE

Korunkban megváltozott körülmények között él a család. Ennek néhány jellemzőjét a következőkben szeretném vázolni:

— Csökkenő születési szám. Ennek következtében a gyermeknek kevesebb testvére, barátja van, több felnőtt veszi körül, "koravén" lesz.

— A válások emelkedő száma. Csonka családok, helytelen család-modell.

— Az anyák foglalkoztatottsága következtében a gyermekek magányossága, "kulcsos gyermekek".

Ezek a megváltozott körülmények sokszor keresztyén családokat is érintenek, mindazáltal alapvetően más lehet a helyzet a hívő családoknál.

a/ A család biztosíthatja a "fészekmeleget" különösen a kicsinyek számára. A Teremtő végtelen bölcsességét mutatja, hogy az induló élet első kilenc hónapjában különleges védelmet és elrejtettséget nyújt az anyaméhben. A megszületett csecsemőt tágabb környezet veszi körül, de még sokáig szüksége lesz arra, hogy körülötte a legkedvezőbb körülményeket biztosítsák, azért, hogy növekedhessen és fejlődjön. A család csodálatos Istentől rendelt kerete az életnek, mely védelmet nyújthat a tágabb környezet ártalmaival szemben. A hívő családok sem mentesek problémáktól, kísértésektől. Isten Igéje őszintén ad hírt arról, hogy még az ősatyák családi élete sem volt felhőtlen. Jákób és Ézsau ellentéte, József és testvérei kapcsolata és más bibliai példák mutatják, hogy nincs olyan családi élet, amely teljesen védve lenne minden súrlódástól. Sőt a családi körben is egymást csiszolva haladunk a tökéletesedés útján.

b/ A család, mint az első iskola.

Mivel a hívő édesanyák túlnyomó többsége igénybe veszi a gyermekgondozási segélyt, gyermekeink az első három évben a legfontosabb dolgokat otthon tanulják meg: étkezés, szobatisztaság, járás, beszéd. De a későbbiekben is, ami a kötelező ismeretanyagon túl van, a gyermek otthon sajátítja el, ha megfelelő mintát lát. A hitélet kezdő lépéseire is otthon taníthatók meg leginkább (pl. imádkozás).

A családon belül többszörös nevelés folyik. A gyermeket tanítják és nevelik szülei – és ha vannak – testvérei. Nem lényegtelen ez utóbbi sem, mert sajátos körülmények között legalább olyan hatással lehet, mint a szülői nevelés. (Több hívő családban az első gyermek megtérése, vagy "eltérése" meghatározó jelentőségű a kisebbek számára.)

A családban a szülő is nevelődik. Ez akkor is igaz, ha némelyek rosszul értelmezett tekintélyelvből tagadják. Valaki egyszer azt mondta, hogy húszéves korig a szülők nevelik a

gyermekeket utána a gyermekek a szülőket. Amióta gyermekeim vannak, tudom, hogy ez jóval hamarabb elkezdődik. Bár a gyermek részéről ez eleinte nem tudatos, inkább ösztönszerű. Szeretné saját érdekeinek megnyerni szüleit és nyiladozó értelme, dús fantáziája végtelen variációt sorakoztat fel ennek érdekében, nem adva fel a reményt akkor sem, ha sorozatos kudarcok érik. A legvégsőkig megpróbálja a szülők következetességét, s olykor nem is eredménytelenül. Az anyát-apát ez válaszlépésekre késztetí. Nem kis szellemi erőfeszítésbe kerül, ha ki akar tartani elvei mellett, azok helyességét, mintegy önmaga számára is újra bizonyítani, de az sem, hogy "férfiasan" bevallja, a célnak megfelelőbb módszert kell választani, mert az eddigi nem elég hatékony. A családban tehát mindenki tanul, akarva-akaratlan. A legszebb az, amikor tudatosan együtt akarnak tanulni attól, aki "bölcsességül lett nekünk Istentől" (1Kor 1:30). Céljuk, hogy isteni természet részesei legyenek (2Pt 1:4b).

c/ A család felkészülőhely az élet harcaira.

Első küzdőtér az ember életében a családi kör. Itt alakul ki "harcmodora". Nyílt vagy alattomos, a meggyőzés vagy az erőszak híve lesz annak megfelelően, hogy milyen mintát látott maga előtt. Előre el lehet venni a kedvét az egészséges küzdelemtől is. Ha otthon mindig csak vesztes lehetett, a családtagok lehengerlő stílusa miatt, vagy bátortalan lesz emberi kapcsolataiban, vagy átveszi azt a lelkületet, amelytől szenvedett.

Milyen küzdelmek lehetnek a keresztyén családban?

Először is állandó harcot jelent a többiek mássága. Az kevésbé izgatja az embert, hogy sokadik szomszédja más véleményen van bizonyos dolgok felől, mintha ugyanazt egy családtagnál tapasztalja. Megkísért az a gondolat, hogy az egy családba tartozók legyenek teljesen egyformák. Pedig a Teremtő Isten csodálatos világot alkotott úgy, hogy nincs két teljesen azonos falevél sem. Sokszor csak küzdelmek árán tanulja meg az ember, hogy hasonló tapasztalatok alapján sincs kötelezve a másik, hogy ugyanúgy lásson, gondolkozzon. Lelki látásunk is lehet különböző.

A keresztyén családban is vannak mindennapi küzdelmek a megélhetésért, az anyagi előbbre jutásért. A kérdés az, hogy milyen eszközökkel. Ha imádsággal és becsületes kitartó munkával harcolnak a szülők a jobb megélhetésért, a felnövekvő gyermekek is ezt a "harcmodort" tekintik majd normának.

Sokszor kell feldolgozni, megharcolni a családnak azokat a különböző eszméket, szellemi irányzatokat, amelyek a külvilággal való természetes kapcsolat révén egyik vagy másik családtag által jönnek be. Kívánatos, hogy ilyenkor ne csupán előítéletek vagy hagyományok által mérjük le azok helyességét, hanem különösen a lelki életre tartozó kérdésekben az legyen a legfontosabb, hogy mit mond erről a Biblia. A hívő család nem akkor tölti be küldetését, ha le akarja tagadni azt, ami rajta kívül van, hanem ha segít feldolgozni azt, és váratlan helyzetekben is megkeresni és megtalálni a krisztusi megoldást.

A MÉDIÁK SZEREPE

Tényként kell tudomásul vennünk, hogy a mai gyermekek szabadidejük nagy részét tévénézéssel, képregények olvasásával, zenehallgatással, számítógép-játékokkal töltik el. Egy statisztika szerint az embereknek legfeljebb 1 %-a az, aki tudatosan nem néz tévét. De áttételesen rájuk is hat és az egyéb médiákkal (nyomtatott sajtó, rádió) ők is kapcsolatban vannak. (Tudok olyan hívő családról, ahol a szülők hitelvi okból nem vettek televíziót, de hallgatólagosan megengedték, hogy a gyermekek a nagyszülőknél a szomszédban nézzék. Másik családban szintén nem volt tévé, kivéve a futball-világbajnokságot, amikor az édesapa hazahozta a munkahelyéről a tévét, hogy így kísérhesse figyelemmel a sporteseményeket.)

Mindannyian tudjuk, hogy a médiák a gyermekek lelki fejlődésére káros hatással is lehetnek, különösen, ha túlzott mértékben vagy nem életkoruknak megfelelően élnek vele. Szülők és nevelők nagy felelőssége, hogy ezt ne elsősorban tiltással, hanem bölcs neveléssel, tereléssel, alternatívák adásával változtassák meg. Jól bevált módszer, ha a szülő alkalmanként együtt nézi gyermekével a gyermek és ifjúsági műsort és az alkalmas időben talán egy kérdéssel, vagy rövid megjegyzéssel rámutat a látottak helyes tanulságára.

AZ EGYKORÚAK HATÁSA

Minden gyermeknek szüksége van példaképre és szabályokra, amelyek között biztonságosan mozog, és ami szerint élhet. Ha ezt a közösség nem tudja nyújtani, vagy számára nem elfogadható módon adja, akkor a gyermek megtalálja az azonos korúak és gondolkodásúak társaságában, legtöbbször negatív hatásokkal. Ha nem az Úr Jézus lesz legfőbb ideáljuk, akkor találnak maguknak hamis Krisztusokat (sztárokat), és azokhoz kívánnak hasonlók lenni. Ezek követése is szigorú szabályokhoz van kötve, de ezek a szabályok ellentétesek az eddigiekkel. Az említettek szerint a gyermekek igénylik a szabályokat. Ez biztonságot ad nekik, de csak az értelmes és értelmezett szabályoknak van létjogosultsága.

MILYEN LEHETŐSÉGEI VANNAK A KERESZTYÉN NEVELÉSNEK MA?

Az eddigiekben a körülményeket vázoltuk, amelyekben végeznünk kell a keresztyén nevelést. Még sokat beszélhetnénk a különböző nehézségekről. De most lépjünk tovább a megoldást keresve, és gondolkozzunk arról, hogy milyen lehetőségek vannak ezen körülmények között, és hogyan használjuk azokat.

1. BIBLIAI TÖRTÉNETEK
(Hogyan alkalmazzuk a bibliai történeteket?)

A bibliai történet a keresztyén hitre nevelés alapja és magja. Minden gyermek szereti a történeteket. Használjuk ki ezt a tulajdonságukat, és mondjunk minél több történetet. Természetesen semmilyen elbeszélés vagy bibliai regény nem helyettesíti a Bibliát. Első helyen álljon a bibliai történet és az egyéb csak ezt egészítse ki. Nem találom jónak, hogyha hetek telnek el úgy, hogy a gyermekeknek valamilyen más könyvből mondunk el történeteket, és a Bibliát mellőzzük.

A mai alkalommal túlnyomórészt bibliakőri vezetők vannak itt, akiknek már nagy tapasztalatuk van a történetek előadásában, ezért erről most nem szólok részletesebben. Azt kérem, hogy a csoportokban egészítsék ki az elhangzottakat, konkrét gyakorlati példákkal. Beszéljék meg a csoportok, hogyan lehet a történeteket a gyermekek korának és érdeklődésének megfelelően előadni. Milyen pozitív és negatív példákat tudnak elmondani saját tapasztalatukból?

2. LITURGIKUS MOZZANATOK
(Hogyan gyakoroljuk a közösséget?)

a) Énekek által. Az éneklésnek nagy szerepe van a bibliakőri munkában. Mozgalmasságot és kikapcsolódást teremt a tanításban. Alkalmat ad a "fellélegzésre" is. Azonban sokszor esünk abba a hibába, hogy ennyivel megelégszünk. Csak töltelékként használjuk a gyülekezetben és a bibliakörben az énekeket. Holott először nekünk kellene átéreznünk, hogy megvan a saját, semmivel sem pótolható jelentősége azáltal, hogy az énekek szövege és dallama segítségével jobban bevésődik az üzenet, mint a prózában elmondottak. Tanítsuk meg a gyermekeket, hogy a mondanivalóra is figyeljenek, szívből, átéléssel énekeljenek, és ne elégedjenek meg kevesebbel.

b) Csend által. Bár első hallásra meglepőnek tűnik, de a csendnek is nagy fontosságot tulajdonítok. Amint a zenéhez a szünet is hozzátartozik, úgy az elcsendesedés is hozzátartozik a bibliaórákhoz. (Természetesen, nem olyan csendre gondolok, hogy játszunk néma halat.) Gyermekeknél nem lehet rendszeresen és hosszú ideig alkalmazni, mert ez természetükkel ellentétes és esetleg nevetésbe, komolytalanságba fullad. De tanulják meg, hogy egymás imádságát figyeljék csendben. Alkalmazhatjuk a csendet egy-egy elgondolkodtató kérdésnél is, hogy ne felszínes választ vágjanak rá, hanem előtte csendben gondolkozzanak.

Különös jelentősége van a csendnek az ünnepléskor is. Sokkal meghittebb lehet egy karácsony vagy más ünnep, ha egy-két percre megállunk, elcsendesedünk. (Pl. gyertyafény mellett egymás kezét megfogva gondolunk Arra, Akit ünnepelünk.) Fontos, hogy ezek az elcsendesedések ne öncélúak legyenek, hanem a gyermekek előtt mindig világos legyen, hogy miért tesszük, hogy min gondolkozzanak. Természetesen csak bizonyos koron túl lehet alkalmazni ezt (iskoláskor).

c) Imádság által. Elsősorban otthon lehet megtanítani a gyermekeket az imádkozásra. Csak ha mindennap gyakorolják, akkor válik lételemükké, és lesz természetes számukra. Az a sajnálatos tapasztalatom, hogy még a gyülekezetbe járó hívő családoknál sem mindenhol természetes az evés előtti, a reggeli és esti ima. (Kislányom szomorú volt, amikor azt látta egy hívő családnál, hogy evés előtt nem imádkoztak.) Ezért sokszor a bibliakőri vezetőkre hárul az a feladat, hogy imádkozni tanítsák a gyermekeket.

A bibliakőri vezető egyik célja, hogy elmélyült imaéletre tanítsa a gyermekeket. Több formája van az imádságnak: mintaimádság, közösen elmondott imádság és egyéni imádság. Az imára buzdítással segíthetünk az egyéni imádságok megfogalmazásában. Idővel megszokják a gyermekek az egymás előtti hangos imádságot. Ha van egy bátor kezdeményező, akkor a legtöbben önként és nagyon szívesen csatlakoznak hozzá. Az ima legyen beszélgetés Istennel! Ne megszokott sablonokat ismételjenek egyik alkalomról a másikra! Legyen az imádkozásuk közvetlen, természetes beszélgetés, amiben elmondják örömeiket és és gondjaikat.

d / Közös étkezés által. (Gyermek szeretetvendégség) Mindnyájan tudjuk, hogy a gyermekek szeretnek másokkal együtt étkezni. Mindig jobb ízű a falat, ha más helyen, más körülmények között ehetnek. A közös étkezésnek közösségteremtő, feszültségoldó hatása van. Ilyenkor jön létre a legmélyebb közösség. Az együtt étkezés közösségvállalást is jelent. Nem az a legfontosabb, hogy mit

esznek. A legegyszerűbb étel is megteszi ezt a közösségformáló hatást.

3. HOGYAN ALKALMAZZUK A SZIMBÓLUMOKAT?

A kisgyermek számára a jelképek sokszor nehezen érthetők. Még a kisiskolásokra is jellemző, hogy mindent szó szerint értenek. Sokszor egy-egy alapkifejezésen is mást ért egy gyermek, attól függően, hogy milyen környezetből jött, vagyis milyen előzetes tapasztalatai vannak. Pl. a család számomra olyan, mint a – madárnak a fészek, – csoportos utazás, – családi utazás, – állomás, – közösség, – szükséges rossz, – állandó viták helye, – anya és én, stb. Vagy: sokszor Istent szerető atyához hasonlítjuk, de mit ért rajta az a gyermek, akit elhagyott az apja, akinek már több apja is volt, aki azt látja, hogy szülei vitatkoznak vagy akit igazságtalanul, haragból bánt az apja.

A Bibliában is nagyon sok szimbólum van. Ez a gyermekek számára nem természetes. Vajon mit ért azon egy kisgyermek, hogy nyisd ki a szived ajtaját? Ezért nagyon fontos, hogy a bibliakőri vezető a számára természetes szimbólumokat is óvatosan használja és megértesse a gyermekekkel. "A hitoktató tevékenységét a fordító, vagy a tolmács munkájához lehet hasonlítani" (Dr. Boross Géza: A kathekézis nyelve). Jó, ha időnként megkérdezzük a gyermekeket, hogy ki mit ért egy-egy kifejezésen. Így nem csak a szavak jelentését tisztázzuk, hanem sokszor a gyermekek lelkivilágát, a család gondolkozásmódját is nagyon jól megismerjük, és váratlan felfedezéseket tehetünk. "Mondjuk ki pl. ezt a szót «angyal». A vallásos ember számára az angyal az a szellemi lény, aki szólt pl. Máriához, Józsefhez, Filephez, stb. A szerelmes férfi számára felesége, barátnője, vagy éppen alkalmi barátnője az «angyal». A kórházban fekvő Reményik számára egy kedves ápolónő csillapító simogatása egy angyali érintés volt. A tévénarkós számára a klasszikus Roger Moore, vagy pillanatnyi utódja, kis glóriával a feje körül." (Dr. Boross Géza: A kathekézis nyelve, Szolgatárs, 1993. 5. szám, 28. old.)

Érdekes játék és jól elgondolkoztató feladat lehet, hogy a gyermekeket kérjük meg ilyen kifejezések értelmezésére. Sok szó, főleg sajátos bibliai kifejezés új megvilágításban kerülhet elénk és a gyermekek elé ilyenkor.

BEFEJEZÉS

Ez alkalommal a keresztyén nevelés feltételeiről szóltam. De hangsúlyozni szeretném, hogy a nevelés csak egy tényező, ami alakítja a gyermek személyiségét. Emellett vannak örökletes dolgok, van környezeti hatás is. De ami a legnagyobb, legfontosabb és mindent kiegészítő: a kegyelem. A gyermeknek is szüksége van a megtérésre. Nem felesleges, sőt nagyon fontos az alapos felkészült tanítás, de ez csak munkálhatja a megtérést. Bármilyen sokat tudna is a gyermek Jézusról, a Bibliáról, újjászületés nélkül ő is elveszett. Minden tudásnál, gyakorlatnál, rátermettségnél fontosabb az életpélda. Csak az lehet jó tanító, aki imádkozva, Istentől kért és kapott bölcsességgel foglalkozik a gyermekekkel.

Az a vágyam, hogy mindnyájan újjászületett, élő hitű, elmélyült imaéletet élő tanítók legyünk, akik nem küldeni, hanem vinni, vezetni akarják a gyermekeket Jézushoz.

"Amit tehát láttunk és hallottunk, azt hirdetjük nektek is, hogy nektek is közösségetek legyen velünk: a mi közösségünk pedig közösség az Atyával és az ő Fiával, a Jézus Krisztussal"

(1Jn 1:3).

Elhangzott: Újpesten, 1993. október 9-én, a Vasárnapi Iskolai Tanítók Konferenciáján

„Neveld a gyermeket a neki megfelelő módon, még ha megöregszik, akkor sem tér el attól.

/Péld 22:6/

A SZOLGÁLAT ÚTJÁN

Dr. Gyökössy Endre:

A lelkész böjtje

"...és akkor böjtölni fognak"
Mt 9:14-15

Mátraházán egyik gyülekezeti lelkigondozói hetünkön feltűnt, hogy valaki a reggelinél csak a teáját itta meg, de nem evett. Amikor egészsége iránt érdeklődtem, azt válaszolta: böjtölök. Tréfásnak szánt megjegyzésemre, ma nincs is péntek, azt válaszolta: – Nem a napok, hanem állapotom szerint böjtölök. Később egy közös sétánk alatt elmondta: szakadékonnyá vált közte és Gazdánk között a kapcsolata, s ha egy-két napig böjtöl, – jobban tud imádkozni és az Ige ismét szól hozzá.

Magamra maradván azon tűnődtem, hogy manapság már csak háromféle ember "böjtöl": a sportolók, a molett hölgyek és a betegek. De az egyik kondíciójavítás a másik fogyókúra, a harmadik diétázás, és nem böjt. Pedig kétségtelen, hogy Jézus is böjtölt a pusztában negyven napon át, és az ősgyülekezetben is böjtöltek és úgy imádkoztak.

*

Azt hiszem, újra végig kellene gondolnunk a böjtölés kérdését, különösen akkor, ha valamiért megromlik fölfelé a kapcsolatunk, s ha ránk jön a szombati szorongás: – Jaj, miről is prédikáljak holnap? S közben a konyha felől belengő ebéd illatát szimatoljuk.

Félek, ahogy az audio- és video-idiotizmussal fenyegető korunkban mi is elfelejtettük a csendben maradás szükségességét, úgy a böjtölést is. Talán még az is kiderülne – ha újra kezdenénk –, hogy a csend és a böjt összefügg imaéletünk megújulásával, s az Ige üzenetének világosabb és mélyebb megértésével.

*

Ám nemcsak igehirdetők, hanem lelkigondozók is vagyunk, akár akarjuk, akár nem – mert erről-arról megkérdeznek bennünket, és ha válaszolunk – máris azzá válunk. Ám milyenné? Ezzel kapcsolatban néhány sajátos böjtfajtát ajánlanék.

1. A szóböjt. A lelkészi foglalkozásártalmak egyike az oralitás, a száj- és beszédközpontúság. Olyannyira, mintha két szánk volna s csak egy fülünk. Mintha sohasem figyelmeztetett volna Jakab apostol: "*legyünk gyorsak a hallásra* (meghallásra) *és késedelmesek a szólásra*" (megszólásra). Pedig a legtöbb hozzánk fordulón már azzal is segíteni tudnánk, ha "csak" közbeszólás nélkül végighallgatnánk. A legtöbb ember ebben a sajátos dialógusban, amíg mondja-mondja: maga jön rá élete megoldására, és nekünk akkor ebben már csak meg kell erősítenünk. Igaz, a tudósok közben rájöttek, hogy az aktív, a koncentrált odahallgatáshoz kétannyi pszichikus energia szükséges, mint a beszédhez. Itt is a könnyebb részt választanánk? S ezért osztogatunk tűstént tanácsokat nem kis dirigizmussal, s nem gondolunk arra, hogy ezzel infantilizáljuk "nagykorúvá" lett híveinket (Bonhoeffer). Gondoltunk-e arra valaha, hogy Jézus a vérző asszonyt, amíg az elmond neki mindent igazán, egyszer sem szakítja félbe?

2. A beleszólási böjt. A lelkigondozók elé egyre több olyan házasság kerül, amelyek úgy "kötettek", hogy valaki a Szentlélekre hivatkozva összeparancsolta őket, ám 15-20 év alatt kiderült, hogy csak lelki vezetőjük szánta őket egymásnak és nem Isten. Egy lelkészházasság azért esett szét, mert mindketten lelkészek lévén – ha tudattalanul is –, egyfolytában rivalizáltak: kritizálták a másik igehirdetését, szolgálatát. Prédikálták, de nem tudták egy-MÁST mégsem elszenvedni szeretetben.

3. A kibeszélési böjt. Egy lelkésznek azért kellett elhagynia gyülekezetét, mert kifecsegte feleségének egy híve "életgyónását", az pedig továbbmondta valakinek, Másnap tudta az egész falu. Menniük kellett, olyan botrány lett belőle. Ha nálunk a gyónás nem is szentség, de a ránk bízott titok: szent dolog, s amíg nem kerül be lelkészi eskünkbe: "a ránk bízott titkot szentül megőrzöm", addig aligha lehetünk "lelkigondozó egyház".

4. Munkaböjt. Kialakult egy sajátos lelkész stílus. Márta – mai szóval a menedzser típus: aki már csak tenni tud, de Mária módján – lenni nem. Csendben Jézusára figyelve. Vagy együtt lenni jó békességben családjával, gyermekeivel. Lelkigondozó nélküli lelkigondozottakká váltunk, akiknek nem mondja meg senki: szüntelen nyüzsögsz, iparosokkal perelsz, renoválsz, rohangálsz, vagy éppen beleveszel a gyülekezetbe, de mi van feleségeddel, gyermekeiddel? Mikor beszéltél édes pároddal (és nem megbeszéltél) csak egy órácskát édes kettesben? Teszel-e annyit családodért, mint amennyit érvelsz a cölibátus ellen? Prédikálsz a páros magányról és magad is abban élsz. Harcolsz az alkoholizmus ellen és közben munkaalkoholista lettél! Míg begyűjtöd a gyerekeket – szétszélednek a magadéi.

Mindezt belülről vallom és nem kívülről mondom. Bármily nehéz: mégiscsak ki kellene böjtölnünk valamiféle egyensúlyrendet a kis és a nagy család között.

Folytathatnám: a református böjtök további sorát. Félek: már ez is sok volt. Inkább befejezem, mert ez is egyféle böjt.

Lázi Sándor:

AHOGY PÁL APOSTOL A „SZÓSZÉKRE MENT"

Róm 15:29-32

Az apostol harmadik missziói útja alkalmával macedóniai, akhájai, majd jeruzsálemi tartózkodása után Rómába szándékozik az atyafiaknál látogatást tenni /ApCs 19:21/. A fent jelzett igében egyértelműen nyilvánvaló az a mód, ahogyan Pál szolgálatában Isten és a gyülekezet elé állt.

Most, amikor mindannyian – mi lelkipásztorok – látjuk és szomorúan tapasztaljuk, hogy az igehirdetéseink kevésbé érik el és formálják újjá a ma emberét, látnunk kell, hogy hiányzik valami, ami növelné az Ige iránti vágyat és a szolgálatunk hatásosságát, életet formáló erejét. Éppen ezért nem felesleges keresnünk, kutatnunk az Írásban és magunkban is, hogy rátalálhassunk szent hivatásunknak arra az útjára, amely Krisztust a maga valóságában mutathatja meg. Ez által a hallgató megtalálhatja benne azt, aki boldogságának, minden maradandó értékű sikerének a forrása. Mielőtt azonban ilyen szempontból vizsgálnánk az Írást, az alábbi dolgot szögezzük le.

Ha az igehirdető hittel és példamutató élettel teljesíti feladatát, ha az Ige és a Szentlélek iránti hitbeli engedelmességgel a szeretet vonalán halad, ha lényét a Szentlélek teljes uralma alá engedi, akkor Jézus maga gondoskodik a hirdetett Ige hatásosságáról és szíveket átformáló, megújító erejéről, ugyanúgy, mint Pál apostol életéből ezt láthatjuk. Maga az apostol életében jelenlevő Krisztus tette az Igét élővé és hatóvá Pál szolgálataiban is, és élesebbé minden kétélű fegyvernél, *"hogy elhasson a szívnek, a lélleknek, az ízeknek és a velőknek megoszlásáig"* /Zsid 4:12/.

Az apostol *a Krisztus evangéliuma áldásának teljességével* állt a gyülekezet elé /29.v./. A Krisztus teljességével szívében ment a szószékre. A teljes Ige nemcsak a fejében, a szívében is ott volt. Így kell nekünk is: nemcsak tele fejjel, de tele szívvel szabad szolgálnunk. A tudomány keresi Istent, a hit pedig az utat mutatja hozzá. *"Hit nélkül pedig senki sem lehet kedves Isten előtt..."* /Zsid 11:6a/.

Pál ki merte mondani: *"Krisztus áldásának teljességével érkezem meg."* Nem félt, hogy mást látnak majd benne. Nem csupán az a fontos, hogy mit hallanak tőlünk, hanem az is, hogy mit látnak bennünk. Hallgatóink a pásztortól elvárják, hogy ne csak hirdesse, hanem élje, cselekedje is. Sajnos, sokan inkább meg akarják magyarázni azt, amit életük példaadásával kellene megmutatni. Az apostol tudta, hogy az Igében elégségesen biztosítva van a hatóerő és az áldás. Ezért mondta: *"Krisztus evangéliuma áldásának teljességével megyek!"* Eredményességének ez az egyik titka. Hatástalan marad az Ige, amelyiket csak mondjuk, de nem éljük.

Pál apostol a legmegfelelőbb biztosítékkal ment a szószékre. Imatársak vették körül, ha térben nem is voltak együtt, de lélekben igen. Az apostolnak voltak ellenségei, de voltak imatársai is. A mélyre süllyedést hordozza magában, ha a gyülekezetben a prédikátornak több az ellensége, mint az érte imádkozó. Szolgálatunk sikere nemcsak önmagunktól, hanem hívő társainktól is függ. Ezért szólhatott így a Pál: *"...testvéreim, tusakodjatok imádságaitokban velem együtt az Isten előtt énérettem..."* /30. v./.

Munkálkodnunk kell azon, hogy a gyülekezeteinkben legyenek imatársaink, olyanok, akiknek imádságából nem hiányzik "az angyallal küzdő Jákób hangja". Elsősorban azonban mi, lelkipásztorok legyünk egymásnak ilyen imatársai! Olyasféle volt az említett imádkozó csoport az apostol számára, mint az élvonalban küzdő harcosok számára az erőtartalék a mögöttes területeken. Mi, élvonalban küzdő lelkipásztorok munkáljuk ki a mögöttes területeinken a megfelelő erőtartalékot, mert csakis így biztos a győzelem!

Pál apostol - többek között – így nyilatkozik: *"...hogy örömmel menjek hozzátok az Isten akaratából, és veletek együtt megújuljak."* /32.v/. Pál nem tolakodott sehova. Az Úr akaratával megegyezően cselekedett mindenben. Nem valamiféle "reklám-ember" módjára ment, mint akit mindenhova hívogatnak, hanem Isten akaratának engedelmeskedve szolgált. Talán sokszor mi, a baptista lelkipásztori karban levők is jobban lemondhatnánk azon emberi szokásunkról, amely szerint oly nagyon tudjuk, ki a megfelelőbb egyikmásik szószékre. A szolgálatunk igazán gyümölcsöző csak úgy lesz, ha szolgálati helyünket Isten akaratának megfelelően fogadjuk el. És ha megnyugvással, meggyőződéssel vagyunk szolgálati helyünkön, ne szakasszon el bennünket se mélység, se magasság!

Pál nemcsak a megújítás vágyával, hanem a maga megújulásának szándékával állt a gyülekezet elé: *"...hogy veletek együtt megújuljak!* /32b v./. Nem száraz hivatástudatból csupán, hanem újító és megújulni akaró szívvel. Nem csupán építeni, hanem épülni is akar.

A megújulás Isten Igéjének az ember és a gyülekezet hitéletén, szolgálatán végzett helyesbítő munkájából fakad. Isten akarata iránti újbóli engelemesség: *"...és felöltözzétek az új embert, aki Teremtőjének képmására állandóan megújul, hogy egyre jobban megismerje őt."* /Kol 3:10/. Arra kell tehát törekednünk - nekünk lelkipásztoroknak is, - hogy fokozatosan kivetkőzzünk bűnre hajló természetünkből, hogy ezáltal egyre inkább Krisztushoz legyünk hasonlóvá. A megújulás azt is jelenti, hogy az Ige és a Szentlélek munkája nyomán belső tartalmunkban cserélődünk ki, és ennek eredményeként megváltozik egész korábbi magatartásunk.

Tehát, soha nem szabad elfeledkeznünk a szent szolgálat közben sem, hogy *"míg másoknak prédikálunk, magunk valami módon méltatlanná ne legyünk!"*

Tartsuk szem előtt a Krisztushoz való hasonlóságára történő állandó megújulásunk fontosságát. Így mindig új erővel, friss igei kenyérrel, mélyülő szeretettel és nagyobb türelemmel állunk helyt a szent harcban. A megújulásnak ez a bennünk munkálkodó ereje várhatóan magával ragadja gyülekezeteink megfáradt tagjait, "száraz csontjait".

ISTEN NÉPE A GYÜLEKEZETBEN

Hunter Vadász János:

"A jól szervezett gyülekezet"

Jelenések 3:7-13

Elhangzott a Budapesti Missziókerület ülésén, Szentendrén, 1993. május 25-én.

A megadott téma nem könnyű feladat elé állított. A kérdésre egyértelmű választ adni, általánosítani nem mindig tanácsos. És bármit is mondanék vagy írnék, tudom, hogy nem tudnám a témakört kimeríteni, és vannak és lesznek különböző vélemények.

Nem tudok és nem is kívánok szabadulni attól a ténytől, hogy csecsemő koromtól a mai napig a baptista gyülekezet levegőjét szívtam magamba, ott nőttem fel, és ez egész életemre nagy hatással van.

A gyülekezet jól szervezettségének meghatározói közül hadd említsek egynéhányat:

1. A gyülekezet létszáma;
2. A gyülekezet összetétele: gyermekek, fiatalok, idősek számaránya;
3. A környezet: város, falu, intézmény közelsége (kórház, börtön);
4. A gyülekezet pásztorának felkészültsége a gyülekezeti feladatok megszervezésére;
5. Ismeri-e, tudja-e a gyülekezet tagsága az általános feladatokon kívül a helyi körülmények diktálta feladatokat;
6. Milyen kapcsolatot tart fenn a gyülekezet a szövetség többi gyülekezetével, valamint a helységben lévő más gyülekezetekkel;
7. A gyülekezet diakónusainak megválasztásánál figyelembe veszik-e azt, hogy: *"nem helyes, hogy az Isten Igéjét elhanyagolva mi szolgáljunk az asztaloknál... mi pedig megmaradunk az imádkozás és az Ige szolgálata mellett."* /ApCs 6:2, 4/

Az előbb említettekre adott válasz gyülekezetenként különböző lehet, vannak azonban közös jellemzői a jól szervezett krisztusi gyülekezeteknek, amelyeket Isten Igéje ad tudtunkra.

Vannak alapvető igazságok, amelyeknek betartása meghatározza a gyülekezetek jó szervezettségét. Ezeket az igazságokat nem lehet kompromisszumok tárgyává tenni. Egyik pontját sem hagyhatja figyelmen kívül egyetlen gyülekezet sem, mert ha ezt teszi, megszűnik nem csak jól szervezett gyülekezetnek lenni, hanem egyáltalán nem lesz tovább krisztusi gyülekezet.

I. ISTEN TISZTELETE, ISTEN DICSŐÍTÉSE

A jól szervezett gyülekezet elsősorban egy olyan intézménynek tartja magát, amely azért jött létre, hogy Istent dicsőítse.

Nagyon sok gyülekezet feladja ezt az álláspontot és csak az emberre helyezi a hangsúlyt. Azt gondolja, hogy létezésének fő célja az, hogy az emberek jól érezzék magukat. Az ilyen felfogás nem ajánl többet, mint látszat-megoldásokat. Ez a figyelmet a pszichológiára, az önmegbecsülésre, a szórakoztatásra és sok más dologra irányítja, és igyekszik arra összpontosítani, hogy az embereknek nem kimondottan lelki jellegű igényeit is kielégítse. Az ilyen gyülekezet a hangsúlyt az Isten ismeretéről és dicsőítéséről áthelyezi arra, hogy az emberek kényelmét, kívánságait szolgálja. Pedig ha a gyülekezet tagjai ismerik és dicsőítik Istent, akkor feleletet, megoldást kapnak mindarra, ami az életben szükséges /Péld 9:10/. *"A bölcsesség kezdete az Úrnak félel-me, és a Szentnek megismerése ad értelmet."*

Amikor helyes, jó kapcsolatban vagyunk Istennel, akkor minden más megtalálja a maga helyét.

Nem szeretném, ha valaki félreértené és azt mondaná nekünk, hogy figyelmen kívül hagyjuk az emberek igényeit. Nekünk olyan komolyan kell vennünk az embert, mint ahogyan Isten komolyan vesz bennünket. A két dolgot azonban nem egymással szembe, hanem egymással egyensúlyba kell állítani, és ez

azzal kezdődik, hogy Istent tiszteljük, dicsőítjük, és ezt a célt az első helyre teszik jól szervezett gyülekezeteink tagjai egyéni életükben és a gyülekezetben.

Helytelen Isten "trónfosztása és szolgává redukálása", amikor csak követeljük, hogy kéréseinket teljesítse. Vannak, akik azt gondolják, hogy az istentisztelet nem más, mint egy jó testet-lelket melegítő, andalító érzés.

Túl sok Márta van egyes gyülekezetekben és kevés – nem elég sok – Mária (Luk 10:38-42). Nagyon el vagyunk foglalva manuális szolgálatokkal, és nincs időnk leülni az Úr Jézus Krisztus lábaihoz. Isten szava nem ráz fel bennünket. Nem engedjük meg, hogy Isten szentségénél meglássuk a magunk bűnösségét és alkalmasak legyünk az ő dicsőítésére.

A jól szervezett gyülekezetben a tagok Isten közelségébe kerülnek. *"Közeledjetek az Istenhez, és ő közeledni fog hozzátok".* (Jak 4:8)

Lehet, hogy ez egyeseket nyugtalanná tesz, mert az írás a továbbiakban így folytatja: *"Tisztítsátok meg kezeteket ti bűnösök és szenteljétek meg szíveteket, ti kétlelkűek".*

Minél közelebb kerülünk Istenhez, annál jobban meglátjuk saját bűnünket, és ez odavezet, hogy megalázzuk magunkat és sírni, gyászolni tudunk /Jak 4:10/. *"Alázzátok meg magatokat az Úr előtt, és ő felmagasztal titeket."* /Jak 4:10/.

A jól megszervezett gyülekezetben Istent komolyan veszik és tisztelik. Szükséges, hogy az embereket Isten szeretetével elérjük, de szükséges az is, hogy Isten-tiszteletünk legyen életünk középpontjában.

II. A VÉGSŐ SZÓ MINDEN VITÁS KÉRDÉSBEN A SZENTÍRÁSÉ

A jól szervezett gyülekezetben minden vitán felül a döntő szó az Ige, a Szentírás szava. A Biblia szinte állandó támadás, kritika, félre- és belemagyarázás alatt van, és sajnos az úgynevezett protestáns teológiai körökben is.

Azok, akik azt gondolják, hogy Isten rendszeresen különleges üzenetekkel jön az egyén felé, azok leértékelik sok esetben Isten Igéjét.

Isten elsősorban a Szentírás lapjain jelenti ki magát, és ez visszaigazolható és teljes értékű. A legrosszabb indulatú támadás Isten Igéje ellen azoktól jön, akik azt állítják, hogy hisznek a Bibliában, de nem tudják, mit tanít a Biblia.

Az Úr Jézus Krisztus a Mt 4:4-ben ezt mondja: *"Nem csak kenyérrel él az ember, hanem minden igével, amely Isten szájából származik."* Ezért szükséges az, hogy tanulmányozzuk a teljes írást. Nem csak egyes részeket, egyes vallásalapítók számára fontos tanokat, hanem a teljes írást, minden igét, amely Isten szájából származik.

III. A JÓL SZERVEZETT GYÜLEKEZETBEN KOMOLY BIBLIATANULMÁNYOZÁS VAN

Erre mindenkinek lehetősége van. A jól szervezett gyülekezetekben vasárnapi iskola működik, nem csak az óvodától az általános iskola 8. osztályáig, hanem a bölcsőtől a koporsóig. Ezt nem helyettesítik a hétköznapi bibliaórák, a tanítványság tanfolyamok, a lelkimunkás-képző tanfolyamok sem, habár ezekre is nagy szükség van.

A jól szervezett gyülekezetben rendszeresen tanítják, megismertetik minden gyülekezetbe járóval Isten Igéjét. A szószékről is lehet és kell tanítani, ez azonban nem helyettesíti a vasárnapi iskolai tanítást. A jól szervezett gyülekezetben minden tag, és minden barátkozó vasárnapi iskolás is.

A tévtanok megtámadják a gyülekezeteinkbe járókat, néha megtizedelik sorainkat. Az adventisták, a Jehova tanúi, a Hit gyülekezete és különböző karizmatikus mozgalmak, a para church (nem gyülekezetek, de gyülekezeti munkát végző) csoportok aktivistái először a közénk tartozókat környékezik meg. Nem pedig azokat, akik semmit sem tudnak Istenről.

Igehirdetéseink kötöttek. Nagy ritkán hallani hitelveinkről szóló tanítást, igehirdetést. Nagyon kevesen beszélnek a valóság tényeiről: Isten, élet, halál, menny, pokol, ember, bűn, Krisztus, angyalok, Szentlélek. A hívő evilági helyzete, házasság, válás, szinte egyáltalán nincs az igehirdetés témái között.

A jól szervezett gyülekezetekben jól szervezett a tanítás, tanulás és erre a legalkalmasabb a rendszeres tantervvel működő, a gyülekezet minden tagját foglalkoztató vasárnapi iskola.

A vasárnapi iskola feladata tehát:

1. hogy tanítsa a Szentírást, megismertesse a teljes írást;
2. hogy mindenki részére lehetőség legyen a tanulásra;
3. hogy a gyülekezet tagjait felkészítse az istentiszteletre, a személyes bizonyságtételre, a tanulásra, a mindennapi szolgálatokra,
4. hogy egy olyan szervezet legyen, ahol a jövő gyülekezeti munkásai, vezetői felkészülnek;
5. hogy tájékoztassa a gyülekezet tagjait a gyülekezet feladatáról, célkitűzéseiről, hogy megismertesse az országos feladatokat és a Szövetséget.

IV.MEGSZENTELT ÉLET

Valahol éles határvonalnak kell lennie a megszentelt életű egyén életében és abban, hogy mit engedünk meg magunknak és gyermekeinknek. Lehetetlen, hogy a Biblia tanításaival nem egyező erkölcstelen filmeket nézzünk, könyveket és magazinokat olvassunk anélkül, hogy az árát meg ne fizetnénk.

Nem tudom, milyen gondolatok fordulnak meg azoknak a gyülekezeti tagoknak, keresztyéneknek az agyában, akik kiteszik magukat a mozi, a televizió, a különböző sajtótermékek hatásának, amelyek erkölcstelen, bibliaellenes értékmérőt használnak.

A mi erkölcsi normáink nem süllyedhetnek a világi színvonalra. Amikről régen suttogva beszéltek, azt ma minden szégyen nélkül nyilvánosság előtt hangoztatják.

A jól szervezett gyülekezet tagjai megszentelt életre vannak elhíva, tanítva, nevelve és ebben nem lehet megalkuvás (2Kor 7:1).

"Mivel tehát ilyen igéreteink vannak, szeretteim, tisztítsuk meg magunkat minden testi-lelki tisztátalanságtól, és Isten félelmében tegyük teljessé a mi megszentelődésünket."

Helye van a Máté 18:15-17-ben leírt gyülekezeti fegyelemnek. Ha valaki vétkezik, az egyén és az egész gyülekezet érdekében, szükség van a megfegyelmezésre.

A jól szervezett gyülekezetben szinte első helyen áll az, hogy a tagok megszentelt életűek legyenek, élő kapcsolatban az élő Istennel. Félig odaszánt életű keresztyénekkel nem tudja a gyülekezet missziói küldetését teljesíteni.

IV. A JÓL SZERVEZETT GYÜLEKEZETBEN A GYÜLEKEZET PÁSZTORÁNAK, VEZETŐINEK TEKINTÉLYE VAN

A gyülekezetnek meg kell értenie, hogy a gyülekezet feje az Úr Jézus Krisztus /Ef 1:22, 4:15/.

"Az ő lábai alá vetett mindent és őt tette mindenek felett való fővé az egyházban."

"...hanem az igazsághoz ragaszkodva növekedjünk fel szeretetben mindenestől őhozzá, aki a fej, a Krisztus."

Krisztus az, aki az ő hatalmát, tekintélyét a gyülekezet Istentől elhívott vezetői által gyakorolja.

"Kérünk titeket, testvéreink, hogy becsüljétek meg azokat, akik fáradoznak közöttetek, akik elöljáróitok az Úrban, és intenek is titeket, és munkájukért nagyon szeressétek őket. Éljetek egymással békességben. Kérünk titeket, testvéreink, intsétek a tétlenkedőket, biztassátok a bátortalanokat, karoljátok fel az erőtleneket, legyetek türelmesek mindenki iránt." /1Thes 5:12-14/.

"Ne feledkezzetek meg vezetőitekről, akik az Isten igéjét hirdették nektek. Figyeljetek életük végére, és kövessétek hitüket. Bízzatok vezetőitekben, és hallgassatok rájuk, mert ők vigyáznak rátok úgy, mint akik erről számot is fognak adni. Hadd tegyék ezt örömmel és ne sóhajtozva, mert ez nem válnék javatokra." /Zsid 13:7 és 17/.

A gyülekezetben több vezető van. A prédikátor ezek közül egy, akit Isten kiválasztott az igehirdetésre. Az Úr Jézus Krisztusnak 12 apostola volt, az ige felsorolja őket. Mindig Péter neve az első (Mt 10:2-4, Mk 3:16-19, Lk 6:14-16, ApCs 1:13).

Mindig ő volt a tanítványcsoport szóvivője. Ez nem azt jelenti, hogy ő jobb volt, mint a többi. Ő egyszerűen a szólás, a beszélés ajándékát kapta, a többi tanítvány más ajándékot kapott.

Péter és János együtt utaztak. Ezért azt gondoljuk, János nem beszélt sokat, de ő írta a János evangéliumát, János apostol 1. 2. 3. levelét és a Mennyei Jelenéseket. De amikor Péter apostollal volt együtt – az ApCs első 12 része szerint, – ő hallgatott. Miért? Mert a szólás, a beszéd ajándéka sokkal inkább Péternek adatott.

Barnabás kiváló tanító, vezető volt az első gyülekezetben, de amikor Pál és Barnabás együtt utazott, még a hitetlenek is tudomásul vették, hogy Pál a fő szóvivő (ApCs 13:9-10).

A Szentlélek különböző ajándékait más és más vezetők kapták, de mindezek ellenére egyenlő tekintéllyel birtak a lelki vezetők. És erre a tekintélyre ma is szükség van azok között, akik a gyülekezet vezetésére hivatottak.

A jól szervezett gyülekezetnek elkötelezettsége van arra, hogy kinevelje vezetőit és engedelmeskedjen azoknak, mint akik a nyáj, a gyülekezet Istentől hívott kijelölt felelősei.

A gyülekezetben helye van a vezetők közötti különbözőségnek, a tagok közötti másságnak, de minden jól szervezett gyülekezetben egységnek kell lenni bizonyos nem vitatható kérdésekben, Isten tiszteletének, Igei hatalmának elismerésében, a Szentírás tanításában, a tagok megszentelt életében, a vezetők tekintélyének tiszteletben tartásában, elismerésében.



Szilágyi Sándor:

Lelkipásztori tapasztalataim a gyülekezeti tanácskozásokon

Gyülekezeteink viszonylagos önállósága bibliai. Szükséges és helyénvaló tehát, hogy anyagi, lelki és személyi ügyeink megbeszélésére és elintézésére tanácskozást tartson minden gyülekezet. Az oldás-kötés, megengedés-tiltás közösségi döntéseinek Isten ítélete szerint is helytállónak kell bizonyulniuk. A "kulcsok hatalmával" (Mt 18:15-20) csak az Úrral összhangban és egymással megszentelt egységben (megegyezésben) szabad élni. Nem a gyülekezet irányítja Istent és ügyét, hanem fordítva. Az Úr kinyilatkoztatott Igéjével és Szentlelkével vezeti megváltott népét. Csak a Szentlélek és az Ige uralma alatt van elhívása magaslatán a gyülekezet.

Tapasztalataim és észleléseim nem egykét gyülekezetből valók. Kis országunk számos kis és nagyobb gyülekezetében szereztem azokat. S meglehetősen vegyesen tükröződnek vissza bennem. Szívesen gondolok a jó lelkületű gyülekezetek kedves, békességes, az ügyet szolgáló és megoldó tanácskozásaira. Ezek a gyülekezetek Isten uralma alatt krisztusi lelkületük és hivatásuk magaslatán álltak. Döntéseikben az Ige útmutatása érvényesült. Ilyenkor a nehéznek tűnő dolgok is szépen megoldódtak. Egy-egy ilyen tanácskozás jó magvetésnek bizonyult, és bőséges "jócselekedettermést" hozott.

Tapasztalataim alapján szólok arról is, hogy mennyire fontos a gyülekezet előkészítése a tanácskozásra. Ez a lelkipásztor, a helyi vezető és az előljáróság feladata. A többszöri meghirdetés mellett sok imádság és lelki előkészítés történjék még gyakorlott közösségben is. A tanácskozási órát előzze meg az előljáróság megbeszélése! Szinte elemi dolog, hogy imádság és Ige teremtsen jó lelki alapot, hiszen a tanácskozás is istentisztelet!

Sajnos, sok gyülekezet legérzékenyebb pontja a tanácskozási óra. Néha még jó lelkületű testvérek is beleeshetnek saját csapdájukba. Sokszor szomorúan igaz, hogy ilyenkor előjönnek a felszín alatt meghúzódó bajok, korábbi tanácskozások elintézetlenül hagyott dolgai, rossz magvetései. Amilyenek a tagok, olyan a gyülekezet, és olyanok a tanácskozásai. Fontos tényező a gyülekezet tagjainak a lelkülete, Krisztussal való kapcsolata; de a vezetőé méginkább. Az orvos nem nélkülözheti műtét előtt a bemosakodást. Tisztán, bemosakodva kell tanácskozniuk gyülekezeteinknek! A Szentlélek kenetével lehetünk jól tanácskozó gyülekezeti tagokká, a Krisztus testének hasznos tagjaivá. Isten Lelke a szeretetnek, józanságnak, a békességnek Lelke, Krisztus ügyének szószólója. Általa uralkodik az Úr Jézus a gyülekezetben.

Találkoztam formális tanácskozásokkal. Megszokott, rutinos "üresjáratokkal". Jegyzőkönyv, pénztárjelentés, néhány sablon és kész. "Így szoktuk, ez is megvolt." Hiába járt a motor, a jármű egy tapodtat sem jutott előbbre. Összeköttetés nélkül nincs erőátvitel. Ilyenkor az Úrtól, az élettől és a küldetésétől elvonatkoztatva, langymeleg állapotban él a gyülekezet. De meddig? Amíg meghal, vagy megtér?

Elszomorító jelenség az is, hogy egyes testvéreket nem érdekel a gyülekezeti tanácskozás. Fogják magukat, és elmennek. Noha – e dologban – nagyjából egyformák, különbözően próbálják megmagyarázni különcségüket. Volt, aki azért ment el, mert megtudta, hogy adakozásról is szó lesz. De mit tehet az, aki szűkmarkú, fösvény? Segítenünk kell őket, hogy megtérjenek, és teljesen beépüljenek a közösségbe.

Pártos gyülekezetben pártos a tanácskozás is, mert "az egybehangzó értelem" hiányában szenvednek. Ki "az ügyért" harcol, ki - ennek ürügyén a maga érdekeiért. Elsőbbségre törekvés, hatalomvágy és vélt sérelmek motiválják őket. Még rosszabb, amikor kellő rafináltsággal valaki a háttérből mozgat másokat. Lelkipásztorok és előljárók gyülekezete is vigyázzon, hogy el ne essék! Ha elesett, keljen fel! Senki ne folytasson "haszontalan szóharcot, a hallgatók romlására" (2Tim 2:14)!

Nem hanyagolható el az asszonyok nyílt vagy háttér-szerepe sem. Elsősorban a lelkipásztornéké és az előljáró-feleségeké. Amilyen áldás a jó háttér, olyan káros a rossz. Láttam néhányszor tehetetlenül topogó testvért, aki nem tudott mit mondani, mert ezt előbb meg kell beszélnie a feleségével. S a "megbeszélés" után kútba esett az ügy. Az is megtörtént már, hogy mindent megbeszélt az előljáróság; másnap a gyülekezeti tanácskozáson minden másként történt, mert otthon a családokban felbo-

Dobner Béla:

TAGFELVÉTELI GYAKORLATUNK KÉRDÉSEI

Részletek

Közösségi életünknek egyik legbensőségesebb alkalma a gyülekezeti tagfelvétel. Ha nem az, akkor azzá kell lennie. Mivel nem mindennapi eseményről van szó, sem úgy, hogy gyakori lenne, sem pedig lényegére nézve, ezért kiemelkedik gyülekezeti óráink közül.

Az első keresztyének idejében *"az Úr... napról-napra növelte a gyülekezetet az üdvözülőkkel"* /ApCs2:47/. Ez az állapot azonban régen nem jellemző már a magyarországi baptista gyülekezetek missziói helyzetére. Örülünk, ha legalább évenként vannak gyülekezeteinkben bemerítési alkalmaink. Nemhogy 365-ször egy évben.

Tagfelvételi gyakorlatunk nem egységes sem menetében, sem a kérdések tartalmában. Majdnem azt mondhatjuk, hogy "ahány ház, annyi szokás". Úgy gondolom azonban, hogy lényegében a legtöbb tagfelvétel hasonló. - Vagyunk néhányan, akiknek abból adódóan helyzeti előnyünk van, hogy lelkipásztorgyermekek vagyunk. Láttuk apáink ebbéli gyakorlatát és jónéhány gyakorlatukat követjük. Teológiai hallgató koromban a szaktanár nemigen foglalkozott a tagfelvételivel, de hát én már több mint 32 éve végeztem el a teológiai szemináriumot. - Bizonyos vagyok benne, hogy azóta másképpen, azaz felkészítettebben bocsátják ki a lelkész-jelölteket. Nekünk azonban magunknak kellett ezt a gyakorlatot is — mint annyi mást – kialakítanunk. Mivel kiemelkedő és ritka esemény a tagfelvétel, ünnepnek számít és ünnepi lelkülettel, szent izgalommal kell készülnünk külön-külön minden alkalomra. A téma arra késztetett, hogy igyekezzünk kerülni a bonyolult, nehezen megjegyezhető kifejezéseket. A következő négy alcím alatti szakaszban mondom el – az írást és a keresztyén tapasztalatot véve alapul – gondolataimat:

A tagfelvétel előtt
A gyülekezeti tagfelvétel alkalma
Hogyan történik a tagfelvétel?
Közösségi élet a bemerítés után

A TAGFELVÉTEL ELŐTT

Szorosan hozzátartozik a gyülekezeti tagfelvételhez az előzmény, az a folyamat, amely a Krisztus melletti döntést megelőzte. - Valamikor azt mondták rólunk, hogy a baptista gyülekezetbe nehéz bekerülni és könnyen kikerülhet a bűnösen élő gyülekezeti tag. Manapság ez fordítva van. Sok helyen nagyon könnyű gyülekezeti taggá lenni és nagyon nehéz a tagságot megszüntetni.
Volt olyan esetem, hogy valakit figyelmeztettem gyülekezeti mulasztásainak várható következményeire. Mire azt válaszolta: "Vigyázok arra, hogy a Szervezeti Szabályzatban leírt mulasztási lehetőséget betartsam.

Folytatás az előző oldalról:

Szilágyi S.: Lelkipásztori tapasztalataim a gyülekezeti tanácskozásokon

rítottak mindent. Elvész az ügy az érdekek útvesztőjében. Ilyenkor mondjuk: "menjen el rajtuk valaki". Kimondottan szégyenletes és káros, ha a tanácskozás után csatatér, romhalmaz, lelki sérülések és felkorbácsolt gyarló indulatok maradnak. S ha egy ilyen tanácskozást még úrvacsora is követi? Mintha mi sem történt volna, majd a következőn folytatják tovább. Ennek véget kell, hogy vessen egy komoly és őszinte megtérés! Azon való vita nélkül, hogy ki kezdje el.

A misszió egészséges lelkületű testvéreket, családokat és gyülekezeteket igényel. Szavaink meglehetősen inflálódtak, devalválódtak, mert elmaradt a cselekvő hívő élet. Megosztott és langymeleg közösség nem válhat eszközzé Isten kezében. Hitelét vesztve tengődhet csupán. Nem elég a demokrácia. Isten uralmának és szent akaratának kell teljes teret engednünk gyülekezeteinkben. S ez bennünk – tagokban – kezdődjék el!

Mikor beszélünk tagfelvétel előtti állapotról?

Ha valaki megtér bűnös útjáról és szeretne alámerítkezni a Jézus Krisztus nevére a bűnöknek bocsánatára. A bemerítést tehát meg kell előznie a megtérésnek. – Amikor a tékozló fiú magába szállt és elhatározta: *"útra kelek, elmegyek apámhoz"* – ez a bűnbánat. Amikor pedig ezt olvassuk: *"... el is ment"* – ez a megtérés. A megtérés Isten és ember közös cselekvése folytán létrejött lelkiállapot. – A megváltozó élethez Isten adja az erőt azzal kezdve, hogy eljuttatja az emberhez megtérésre hívó szavát. Aki Isten hívó szavára "IGEN"-nel válaszol, az lesz a megtért ember. – A megtérés történhet hirtelen, vagy fokozatosan, folyamatosan.

Hogyan jut Isten hívó szava a bűnös emberhez? Erre az Úrnak számtalan módja van. A leggyakoribbak: templomi, gyülekezeti igehirdetések, bizonyságtételek, evangélizálások vagy tömegevangélizáció, mint Louis Palau, vagy 1989. július 29-én Billy Graham evangélizációja. Ezt a két utóbbit szeretném hangsúlyossá tenni. Meggyőződésem ugyanis, hogy lélekmentő missziónknak számunkra eddig ismeretlen ága bontakozik ki. Erre a területre új misszió-tervet kellene kidolgozni, közös álláspontot kialakítani, a "hirtelen megtértek"-kel való foglalkozásra. Tapasztalatcserére is időt kellene szánnunk, arról, hogyan foglalkozzunk a "frissen megtértekkel", gondolva lelki fejlődésük útjára. Illetve ezek bemerítési idejéről, megelőző felkészítéséről kellene "tanfolyamot" tartani. A bemerítés előtti állapothoz idézem a Mt 28:19-et: *"Elmenvén tegyetek tanítványokká minden népeket, bemerítvén őket az Atyának, Fiúnak és Szentléleknek nevében."* Az igeversben levő sorrend szükségessé teszi, feltételezi a bemerítés előtti tanítványságot. A tanítványság csupán a TAN megismerése által, vagyis az Ige meghallása után képzelhető el. – Kérdés, hogy ennek a megismerésnek milyen időbeli folyamata van. Mennyi tanulási idő kell a tanítványsághoz? – Miután Isten hívó szavát elfogadó megtérő lélek közölte a gyülekezet lelkipásztorával döntését, mi következik a jelölt életében – és meddig tart, ami következik?

– Családásaim: örőm volt a válaszait hallgatni, bemerítkezett, két hónap alatt kiesett...

– Nem tudott semmit, ma sem tud sokat, de pontos, alázatos, hűséges...

A gyülekezetnek, illetve a lelkipásztornak – ha nem nevelt ki alkalmas munkatársakat – kötelessége minden törekvővel lelkiismeretesen foglalkozni. Ha egy személy van, eggyel is!

A törekvőkkel való foglalkozásról eltérőek a vélemények és a gyakorlat is. Többféle foglalkozási forma és tárgy különböztethető meg.

Győri Kornél Katechetika jegyzetében /1981. 112 oldal/ foglalkozik a törekvők bibliaórájával. Itt gyakorlati tanácsokat ad és tapasztalatokat összegez. Ezt a jegyzetet jóval megelőzően volt már olyan törekvés, hogy az előkészítést és a tagfelvételt egységesítsük /Balog Miklós és Győri Kornél nevéhez fűződik/, de ez az igyekezet nem kapott kellő nyilvánosságot. Alig néhányan ismerhették meg szándékukat. Ebből az időből való Balog Miklós: Tagfelvételi ismeretek című, XXV. szakaszból álló összeállítása /1965/. A "Tagfelvételi ismeretekben" az ismereteket előhívő kérdések alapos felkészülést igényelnek. Nincs benne semmi kivetni való. Aki ezt a füzetet megtanulja, akár papnak is elmehet... Dehát bekerül a "királyi papságba" – mégsem ezen fordul meg az üdvössége.

A törekvők /barátkozók, kereső lelkek/ előkészítéséről ezt írja Szebeni Olivér: "Az előkészület kiterjedhet a hitvallás egyes pontjaira, de ne sugallja a dogmatizmust". Hívjuk fel a figyelmet a szenvedélyektől, bűnöktől való tartózkodásra, a naponkénti bibliaolvasásra és imádságra. Adjunk lehetőséget a törekvők saját, szóbeli megnyilvánulásaira, esetleges kérdéseikre. Ajánljuk figyelmükbe összejöveteleinket. Olykor idegenkedést tapasztalok a hétköznapi összejövetelek, máskor a vasárnap délelőtti imaórák iránt, miközben rokonszenvesebb az ifjúsági alkalom, vagy házi összejövetel.

Az imaórákhoz fűződő generációs problémák – esetleg – áthidalhatók fiatal imaóra-vezetőkkel.

Megemlítem még Győri Kornél BTSZ jegyzetének "Szépen és rendben" egyházjogtanából /37. old. C/ pont/: "A hívő szülők és a szent gyermekek" című szakaszt. Pál apostol az 1Kor 7:14-ben ír úgy a hívő szülők gyermekeiről, hogy azok szentek. Sokan ez igehely alapján hirdetik, hogy a hívő szülők gyermekeit meg kell keresztelni és meg kell adni nekik az egyháztagságot. E szentírási hely tüzetesebb tanulmányozása azonban más értelmet ad a szent szó jelentésének. Gyermekeink úgy szentek, hogy elkülönítettek, Istennek felajánlottak, odaszenteltettek.

Ha gyermekeink szentek, ez azt jelenti, hogy Istennek kell odaszentelni őket. A hívőnek ez a meggyőződése külsőleg is kifejezésre jut azzal, hogy újszülött gyermekeit nyilvános istentisztelet alkalmával, imádság kíséretében felajánlják az Úrnak. Ez az egyszeri – nem bibliailag rendelt, de bibliai gyökerű – cselekmény fejezi ki azt, hogy gyermekeinket ilyen értelemben tartjuk szentnek. Itt közlök egy gyermekeink szent életéhez kapcsolódó eseményt. Kispesten, 1985 végén hat volt vasárnapi iskolás gyermek tagfelvételi előkészü-

lése nyomán – több csoportos és személyes beszélgetés keretében – csoportosan vagy egyénileg ezekre a kérdésekre kellett felelni a személyes bizonyságtételük mellett, a gyülekezeti tagfelvételen.

1. Mi a keresztyén hit egyetlen szabályozója, legfőbb zsinórmértéke és a hívő ember mindennapi olvasmánya?
– A Szentírás.

2. Minek jelenti ki önmagát az Ó- és Újszövetségben az egy, tökéletes, örökké élő és szent Isten?
– Atya, Fiú és Szentléleknek.

3. Elfogadod-e az Urat teljes hittel, készen vagy-e egész életed során őt követni?
– Elfogadom, kész vagyok.

4. Eldöntötted-e, hogy nem e világ szerinti bűnös élethez, hanem az Úr Jézus Krisztushoz szabod lépéseidet?
– Eldöntöttem.

5. Mit végzett eddig Isten Lelke életedben?
– Kegyelméből hitre juttatott, megtéréshez segített és újjászült engem.

6. Mit rendelt az Úr Jézus a megtértek gyülekezetében rendszeres gyakorlásra?
– Úrvacsorát.

7. Aláveted-e magad maradék nélkül a gyülekezeti fegyelemnek, amit a gyülekezet pásztora, előljárói és idősebb tagjai gyakorolhatnak feletted, a lelki élet tisztaságának őrzése érdekében?
– Alávetem.

8. Vallást teszel-e bátran Jézus Krisztusról és ígéred-e, hogy imádságos, áldozatos élettel támogatod a gyülekezetünket?
– Vallást teszek, ígérem!

9. Kész vagy-e az Úr és népe, a mi gyülekezetünk szolgálatára a nyugalomnap megszentelésével is?
– Kész vagyok.

10. Kész vagy-e a gyülekezeten kívül egész magyar társadalmunknak is hűséges tagja lenni?
– Kész vagyok.

Hogyan történik a tagfelvétel?

"Az, aki elfogadta Isten üdvözítő kegyelmét a Krisztus által, megtért, újjászületett, belátta a bemerítkezés szükségességét, és baptista közösségünkhöz akar tartozni, «felvételét kéri» a gyülekezet tagjai közé. Ez a kérés gyakran nyilvános istentiszteleten tör fel a szívből, máskor a gyülekezet lelkipásztorát keresi meg vele a döntésre jutott ember" /Gy. K./.

Több helyen a vezetőség is megvizsgálja a jelentkezőket, de a tagfelvétel valójában a gyülekezeti tanácskozáson történik. – Nem a lelkipásztor veszi fel tehát a tagokat, nem is az előljáróság, hanem a gyülekezet. Gyülekezeteinkben csak egyéni jelentkezés és hitvallás alapján vegyünk fel tagokat. A csoportos felvételt nem helyeselhetjük, és ne gyakoroljuk még akkor sem, ha egy másik közösség tagjai együttesen akarnak csatlakozni egyházunkhoz, vagy annak valamelyik gyülekezetéhez. A jelentkezőket minden esetben egyénileg kell meghallgatni.

Ha több jelentkező van, azok egyenként kerüljenek felvételre. – A gyülekezeti tagfelvételre kell bőven időnek lennie. Nem okvetlenül szükséges egy óra alatt megtörténnie.

Előzetesen hasznos megkérdezni a gyülekezetet, hogy van-e kifogása valakinek a jelentkezőkkel szemben. Név szerint meg kell mondani, hogy kiről van szó. Aki ismeri a gyülekezetből, szóljon róla; pártoló vagy elmarasztaló véleményt egyaránt el kell mondani. Különös tekintettel kell lennünk az erkölcsi élete kifogásolhatósága mellett, esetleges bibliaellenes látásaira. Mindezeket nem a felveendő előtt kell tenni!.

Ennek megtörténte után név szerint hívjuk be a tagjelölteket.

Jó, ha az első kérdés /amelyet a lelkipásztor tegyen fel/ lehetőséget ad az élő bizonyságtételre. Például:
– Hogyan ismerte meg és fogadta el az Úr Jézust?
– Hogyan jutott el a megtérésig?
A kérdés lehetőséget ad kerek, személyes vallástétel elmondására, amelyből az egész gyülekezet megismerheti a leendő új tagot.

A kérdések jelentős részét a lelkipásztor szokta feltenni. Fontos, hogy a kérdések rövidek, egyszerűek, jól érthetőek legyenek. A lelkipásztor ne engedje ki a vezetése alól az események menetét a tagok kérdéseinek feltétele idején sem. A lelkipásztornak résen kell lennie, segítségre készen, mert esetleg lehetnek nehéz, zavarbaejtő kérdések is, amikor tapintatos, de határozott és gyors beavatkozás szükséges.
/Akkor se szégyenítsük meg az okoskodó kérdezőt, ha erre rászolgált. Soha nem szabad elfelejtenünk, kinek a küldöttei vagyunk!/

A tagfelvételkor leggyakrabban elhangzó kérdések:

– Milyen változást hozott életében, érzelmeiben, gondolataiban, beszédében és cselekedeteiben a megtérés?
– Voltak-e bűnei? Mi történt a bűneivel?
– Mit hisz és vall a Bibliáról? Mit jelent ez a könyv az életében?
– Milyen tapasztalatai vannak az imádságról?
– Isten Igéjének tanítása és tapasztalatai alapján mit hisz és vall: – az Atya Istenről, – Jézus Krisztusról, – a Szentlélekről, – a gyülekezet-

ről, – az úrvacsoráról, – a bizonyságtételről, – az adakozásról, – a vasárnap megszenteléséről, – a hívő életmódnak a világitól megkülönböztető főbb megnyilatkozásairól?
– Akar-e bemerítkezni?
– Amit minden baptistának tudnia illik: – Mit jelent a keresztyén név? – Mit jelent a baptista nevezet? – Mi a Szentírás? – Honnan származik a hit? – Mit mond az Írás Isten világteremtő munkájáról /Zsid 11:2/? – Mit tud az isteni gondviselésről? – Miben mutatta meg Isten az ember iránti kegyelmét /Jn 3:16/? – Hogyan foglalja össze Jézus Krisztus a "Tízparancsolatot" /Mt 22:37-40/? – Kicsoda Jézus Krisztus? – Mivel munkálta Jézus Krisztus a mi szabadításunkat /Mk 10:45/? – Mit jelent az, hogy Jézus Krisztus a legnagyobb próféta /Zsid 1:1kk/? – Mit jelent Jézus Krisztus főpapi szolgálata? – Mit jelent Jézus Krisztus királyi tiszte? – Mit eredményezett Jézus Krisztus halála? – Mit eredményezett Jézus Krisztus feltámadása? – Milyen vigasztalása van Jézus Krisztus mennybemenetelében? – Mi a keresztség Szentírásból megismert módja és jelentése /Róm 6:1 kk/? – Ki úrvacsorázhat, hogyan és milyen haszonnal? – Mit hisz a Szentlélekről? – Mit tud a gyülekezet lényegéről? – Mi Isten célja a gyülekezettel? – Mikor tartunk istentiszteletet és miért? – Mi az imádság? – Mi az éneklés? – Mi az adakozás? – Mikor valósul meg teljességgel Isten országa? – Mit tud a bizonyságtételről? – Mondjon el néhány – a magyarországi baptista hívők magatartását meghatározó – az Ige tanácsán és közmegegyezésen alapuló életszabályt! /A vasárnap megszentelése; nagyfokú elővigyázatosság a kultúra különféle javainak élvezetében; kirívó szélsőségek kerülése az öltözködésben; mértékletesség az étkezésben és az alkoholtartalmú italok fogyasztásában; a dohányzás teljes mellőzése; a tánc elvetése; a rossz látszatot keltő játékok, pl.: kártyázás elutasítása; házastársválasztás a hitfelekezet körén belül történik, stb./.
– Tegyen bizonyságot megtéréséről, bűneinek bocsánatáról!
– Szereti-e az Úr Jézus Krisztust? – Miért? – Üdvözülhet-e minden ember? – Jobb-e, értékesebb-e, mint más ember? – Szereti-e a környezetében élő hívő embereket? – Kész-e segíteni Isten országa építésében? – Nem hívővel házasságra léphet-e?
("Nem járhatsz világi szórakozóhelyekre! – Nem ihatsz pálinkát és nem fogyaszthatsz vért!" /Meyer Henrik/.)

A vallástétel és az ismeretről való számadás után kiküldjük a felveendőt a gyülekezeti teremből. A hallottak figyelembevételével ismételten megkérdezzük a gyülekezetet, mi a véleménye a jelöltről. Elégségesnek tartják-e a válaszait, meggyőző volt-e a megtéréséről szóló bizonyságtétele? Nem tudnak-e kizáró okot felvétele ellen? Külön meg szoktuk kérdezni a hozzátartozókat /szülőket, nagyszülőket, testvéreket, stb./ otthoni magatartásáról; észlelhető-e változás mindennapi életében?
Ezt követi a kézfeltartással történő szavazás: mellette – ellene – tartózkodó.
/Miért? – Miért?/ – Az indoklást jegyzőkönyvbe kell venni.

A szavazás után visszahívott jelölttel a lelkipásztor közli a gyülekezet állásfoglalását felvételi kérelmével kapcsolatosan. /Ezt követően – sikeres felvétel esetében – általában áldáskívánó igeverssel és "Öröm van a mennyben..." kezdetű énekkel záródik a felvételi alkalom./

Az újjonan felvett tag a továbbiakban már bent marad a gyülekezeti órán és részt vesz a következő felvételén. Tagsági jogait gyakorolhatja, kivéve az úrvacsorai alkalmat.

A felvételt nyert tagok gyülekezeti élete a bemerítésig

A felvételtől ne essen időben távol a bemerítés. Nem jó a hosszú "rész-tagság" állapota.

Szervezzünk foglalkozást az új tagok számára. Bármilyen életkorúak is, "friss palánták" ők, újszülöttek, akiknek a szeretet gondoskodására van szükségük, hogy növekedjenek.



GYÖNGYSZEMEK A BAPTISTA MISSZIÓ TÖRTÉNETÉBŐL

Dr. Mészáros Kálmán:

A MAGYARORSZÁGI BAPTISTÁK TEOLÓGIAI KÉPEZTETÉSÉNEK CENTENÁRIUMÁN

(1893-1993)

Elhangzott a Baptista Teológiai Akadémia tanévzáró ünnepén (Újpest, 1993. június 10.)

"Te pedig azokat szóljad, amik az egészséges tudományhoz illenek"
(Tit 2:1)

Száz éve annak, hogy négyéves teológiai tanulmányuk befejezése után 1893. júniusában hazaérkeztek Hamburgból azok az ifjak – Balogh Lajos és Udvarnoki András –, akiket az akkori misszióbizottság 1889-ben azért küldött ki, hogy ott ismereteket szerezve álljanak majd a hazai baptista misszió szolgálatába. Mivel ez a tény mérföldkő volt a Magyarországi Baptista Misszió életében, tisztelettel hajtunk fejet a centenárium alkalmával a tisztán látó atyák előtt, akik ezzel megnyitották a teológiai fejlődés útját az újonnan szerveződő fiatal közösség előtt. Ugyanakkor Istennek adunk hálát, hogy Szentlelke által kiválasztotta és alkalmassá tette közösségi életünk vezetésére azokat, akik engedelmeskedni tudtak hívó szavának.

A magyarországi baptisták közel 150 éves történetében a múlt század utolsó évtizedeiben a lánglelkű parasztprófétáik munkája nyomán Isten Szentlelke páratlan ébredési hullámot indított el az alföldi falvakban és városokban.

Ez a magyarázata, hogy bár előbb nem, de ebben a közegben már megszületik az egyre duzzadó közösség életének továbbvezetéséhez a teológiai képzés igénye. Lehet, hogy ösztönösen, de mintha úgy éreztek volna rá ennek szükségére, amint a debreceni nagy prédikátorok egyike – Komáromi Csipkés György – aki már tudatosan meg is fogalmazta:

"A prédikátor jobban el lehet egyik szeme nélkül, mint az egészséges szent tudományokban való jártasság nélkül." (1)

A baptista gyülekezetekben világszerte a hívők bármilyen szolgálatot, illetve tisztséget rábíztak teológiai képzésben nem részesült egyénekre is, de elismerték a teológiai ismeretek szükségességét. A minden idők legeredményesebb baptista igehirdetője Charles H. Spurgeon, a "prédikátorok fejedelme" sem végzett teológiát, de fontosnak látta és alapított egy teológiai intézetet Londonban.

A magyarországi baptista misszió legdinamikusabb fejlődése idején az 1880-as években külön értékelendő, hogy a nagy lendülettel dolgozó és páratlan eredményeket elérő atyák nem szédültek meg az eredmények láttán. Nem mondták, hogy ez így is megy, hanem fontosnak ítélték, hogy két erre alkalmas fiatal embert keressenek, és elküldjenek Hamburgba, hogy ismereteiket bővítsék, és mélyítsék az első európai baptista teológiai szemináriumban, amit 1880-ban alapítottak.

Korábban ugyanitt tanult egy-egy évig Meeris Ágoston (1847-1930) bécsi prédikátor 1880-1881-ben, Meyer Henrik (1842-1919) budapesti prédikátor 1882-1883-ban, Stevcsek Mátyás (1952-1903) szlovák prédikátor 1885-1886-ban.

I. ÚJ KORSZAK A BAPTISTA MISSZIÓBAN

Hamburgból 1893. júniusában tért haza az első két teológiailag képzett, magyar igehirdető: Balogh Lajos és Udvarnoki András. Megjelenésük új korszakot nyitott a magyarországi

baptisták történetében. Az előző évben 1892-ben volt az ún. "osztrák-magyar prédikátorok konferenciája" Budapesten, amelyen 24-en vettek részt. A főtéma: a belmisszió helyzete. Ezenbelül itt tárgyaltak az ifjak – Hamburgból hazatérő végzett hallgatók – jövőbeli feladat- és munkaköréről is. Ezt a tervet azonban nem mindenben fogadták el a hazaérkező fiatalok. Nekik már más koncepciójuk alakult ki, és a következő időkben természetesen ez érvényesült.

A hazaérkező fiatalok másként látása nemcsak generációs probléma volt, hanem annak a szükségszerű felismerése, hogy az evangélium hirdetése s a lélekmentés munkája mellett fontos dolog a meglévő közösség szervezése, koordinálása, illetve megtartása. Ezért 1895-ben a II. rákoscsabai konferencián elhatározták, s március 15-én meg is jelent a Békehírnök, egyházunk máig hivatalos lapja, Udvarnoki András és Csopják Attila szerkesztésével.

Balogh Lajos Hajdúböszörményben gyülekezeti munkája mellett indítja el a Hajnalcsillag című gyermeklapot (1899-1919) a Vasárnapi Tanítót (1897-1919). Havonta jelenteti meg 1899-től a C.H. Spurgeon prédikációit "Üdv-üzenete" címen. Dolgozik (1902-1912) a Nemzetközi Bibliaolvasó Naptár, a "Múlt, jelen, jövő" naptáron. Könyvei jelennek meg: Keresztyén erkölcstan, Karácsonyi versek címmel, munkatársa "A hit hangjai" című énekeskönyv kiadásának. Kiadja a "Búcsúhangok" című énekeskönyvet.

A másik hamburgi teológus, aki a századfordulótól a magyarországi baptista missziónak meghatározó egyénisége lett, Udvarnoki András. Míg Balogh Lajos elfogadta a hajdúsági gyülekezetek pásztorolását, ő Pest környékén kezd tevékenykedni, és Budapest székhellyel fejt ki eredményes munkát.

Szabó András (1860-1943) a tahitótfalui gyülekezet vénje – később prédikátora – indítványára hívják meg a szigetközi gyülekezetek (Tahitótfalu, Szigetmonostor, Pócsmegyer) prédikátori szolgálatra. Ezzel egyidejűleg kimondták a Budapest Wesselényi utcai gyülekezettől való elszakadásukat, amit egymás után követtek a Pest környéki magyar ajkú gyülekezetek. Majd 1894-ben Udvarnoki András testvér vezetésével elkészítik a "Függetlenségi Nyilatkozat"-ukat. A Pest megyei gyülekezetek és Tahitótfalu, Budapest, Pócsmegyer, Szigetmonostor, Szokolya, Őrszentmiklós, Szada, Rákoscsaba, Dab – egy körzetté alakultak és vezetőjükké választották Udvarnoki Andrást.

Munkába állásuk után Balogh Lajossal már 1896-ban folyamodtak állami elismerésért, amit csak 1905-ben kaptak meg. Munkatársai állították össze a "Hitvallomást", az ún. "Ócsai Hitvallást" és az egyházszervezeti szabályzatot, amelyet 1905-ös Ócsai Közgyűlés fogadott el és lett az elismerés alapokmánya.

Ezt szerette volna Meyer Henrik már három évtizeddel előbb elérni. 1876-ban elérkezettnek látta az időt, hogy az induló közösségnek elismerést szerezzen, amit azonban csak az utódok tudtak kieszközölni.

Bár a nagy öregek és a teológiát végzett fiatalok egyaránt szükségét érezték a misszió-munkások képzésének, de elismertetési rendelet nélkül erre nem volt jogi lehetőség. Bizonyítja ezt a két fiatal többszöri lelkes próbálkozása. Pl. Udvarnoki András alig hogy hazaérkezik, éppen hogy csak tanácskozásra hívják meg a szigetközi gyülekezetek Tahitótfaluba, első dolga, hogy szervezetté tegye a gyülekezetet, tanácskozást tart, diakónusokat választat és pénztárkönyveket fektet le, buzdít az adakozásra.

"Van a/ kápolna építésre való gyűjtés...
b/ állandó misszíói kiadásokra...
c/ misszióiskolára való adakozás lenne...
Kosztán testvér javasolja, hogy karácsonyra legyen egy szeretetvendégség, és ennek bevételét
d/ misszióiskola fenntartására kellene fordítani." (2)

A felvett jegyzőkönyv bizonyítja, hogy tervbe vették a misszióiskolát, mert szükségesnek látják még oly kezdetleges módon is, hogy a gyülekezet vagy körzet laikus igehirdetőinek, illetve munkásainak rendezzenek teológiai tanfolyamot.

Ugyanezt tette Balogh Lajos is a saját munkaterületén, aminek több bizonyítéka is van.

"Addig azonban, míg a baptista szövetség teológiai iskolát állított volna fel, meg kellett elégedni rövidebb tanfolyamok tartásával. Balogh Lajos prédikátor már tartott saját körzetében pár hónapos oktatásokat, mielőtt 1899. őszére az országos konferencia egy hat hónapos misszióiskolai tanfolyam tartásának megkezdését határozta el..." (2)

Ezt a tanfolyamügyet a Békehírnök is közölte. Ugyanis már 1899. február 15-16-án Budapest, Wesselényi utcában tartották közgyűlésüket a magyarországi baptisták gyülekezeteinek küldöttei, amely szerint a 6. tárgysorozati pont erről szól.

"Misszióiskolai munkás testvérek kiképeztetésére" (3)

Udvarnoki András így érvelt a misszióiskola mellett:

"A fennálló munkaerőhiányon némileg a misszióiskola által lehetne enyhíteni..." (4)

Javaslatának támogatói között volt Meyer Henrik is, aki így szólt:

"Ez a gondolat engem már régóta foglalkoztat, hogyan adhatnánk meg testvéreinknek a szükséges képzést. A munkások képzésének célját így fogalmazta meg: "...azt akarjuk, hogy testvéreink ta-

nultak és okosak legyenek, de ehhez megkívánható, hogy... kivessék magukból a beképzeltséget és a haszonlesést, önbölcsességet, önzést, önigazságot. Mikor ez megtörtént, és ha sok jót, szükségest és hasznost megtanultak, azután lesznek képesek rá, hogy megértsék: milyennek kell lenni, mit kell tenni, miként kell élni és tanítani." (5)

A tanfolyam hallgatói valamennyien gyülekezeti vezetők, házas emberek, a baptista misszió addig kipróbált oszlopai voltak. Pl. Szabó András Tahitótfaluról, aki Ócsán, Irsán, Rákoscsabán, Tahitótfalun, lelkipásztorként szolgált. Varga József Szokolyáról, aki egy életen át a gyülekezete oszlopa volt, akik nélkül másképp alakult volna az általam is ismert gyülekezetek karaktere, ahogy bevonultak a magyar baptista misszió történelembe. (6)

1900. március 21-én megtartották az első magyarországi baptista teológiai tanfolyam záróvizsgáit 22 hallgatóval. "Szép eredménnyel" ért véget az első kezdeti próbálkozás, amint a Békehírnök tudósít róla. (7) Már másnap a missziómunkások szolgálatba állításáról tanácskoztak a Budapest VIII. ker. Hunyadi utcai imaházban, ahol a tanfolyamot is tartották.

A második, illetve a következő tanfolyamot már Debrecenben a Berek utcai baptista imaházban tartották.

E fejezetben végül szólok még a paralel tanfolyamokról is, amelyeket Meyer Henrik a német nyelvű missziómunkások képzésére rendezett.

Bár Meyer és Udvarnoki már 1895-ben egyeztette véleményét a teológiai oktatás kérdésében. Az országos értekezleten fölvetették a "misszióiskola" kérdését:

"...Tanügyi Bizottságot is szerveztünk. Magyarországon is szerettünk volna egy misszióiskolát alapítani. Hamburgból visszatérve összehívtam a Tanügyi Bizottságot Budapestre..., ahol elhatároztuk, hogy ősszel megnyitjuk a misszióiskolát... Az iskola két nyelvű lesz, német és magyar oktatással. Az előadó tanárok: Péter Gyula, Meyer Henrik, Balogh Lajos, Udvarnoki András és Csopják Attila lesznek. A reál tárgyakat a magyar testvérek adják elő. Amikor előadás német nyelvű, akkor magyarra fordítják, és viszont... Összel újból összeült a bizottság... ahol Udvarnoki kijelentette, hogy "Nem tolmácsolunk". Ehhez nem szóltam semmit. Így tulajdonképpen mi kiestünk." (8)

Így történt, hogy 1899-ben két tanfolyam indult, egy magyar és egy német kb. 20-20 hallgatóval. Udvarnokiék a VIII. ker. Hunyadi utcában, Meyerék pedig a VII. ker. Wesselényi utcában. (9)

"Meyerék három télen át (1899-1902) tartottak két-két hónapos tanfolyamot..." (10)

Ezeken a tanfolyamokon vett részt többek között a pécsi gyülekezet első beiktatott lelkipásztora, Haffner István is.

II. A TEOLÓGIAI SZEMINÁRIUM MEGALAKULÁSA

Az eddigiekből kitűnt, hogy az 1846-ban induló magyarországi baptista közösségnek 1893-ra már teológiailag képzett vezetői voltak. Ezek egyike – Udvarnoki András - még 1893. őszén körzete gyülekezeteinek – Tahitótfalu és a szigetek – munkásai részére misszióiskolai tanfolyam szervezése szükségét látta, s e célból gyűjtést rendezett.

Az állandó iskola felállításának több akadálya is volt. Elsősorban jogi probléma. Amíg nincs állami elismertetés, addig nincs iskolaalapítási lehetőség.

"Udvarnoki András, ez a törékeny, alacsony termetű, de mindig kiegyensúlyozott kedélyű, állhatatos férfi, megvalósította terveit. Előbb csoportjának megnyerte az állami elismertetést (1905), ezután megalapította a teológiai művelődés lehetőségét a baptista igehirdetők előtt. Amit idegen nyelven, más népek között igen nehéz munkával tudott elsajátítani, magyar nyelvre fordítva elhozták az ország szívébe. Ugyanakkor a tanulók általános műveltségét is növelni kívánta." (11)

Az állami elismertetésnek ugyanakkor egyik feltétele volt, hogy "a lelkipásztorok minél képzettebb emberek legyenek." Hitközségi előljáróul csak érettségizett, vagy ezzel egyenlő értékű iskolai végzettséggel rendelkező embert lehetett alkalmazni. A plebejus - munkás-paraszt - rétegből alakult baptisták között pedig alig akadt egy-két ilyen. (12)

A másik akadály, részben generációs és nemzetiségi, valamint nyelvi kérdés is volt, hisz az oktatás nyelvén, illetve tolmácsolási megoldáson a tanfolyamok tartásával sem tudtak megegyezni.

A harmadik ok az anyagiakban keresendő. Nincs hozzá épület. Az első állandó épületet csak 1925/26-ban tudták kialakítani a II.ker. Margit-rakparton, azt is a Déli Baptista Szövetség segítségével.

Megható, hogy a körülmények ellenére milyen szívósan dolgoznak. Az 1910. október 6-án Hajdúböszörményben tartott - evangéliumi munkás gyülésen - Udvarnoki András, aki mint alapító igazgató vezeti az intézetet 1927-ig - olyan meggyőzően beszélt a teológiai munkáról, hogy előadását annak fontossága miatt kinyomtatták, amelyben többek között ezt írja:

"A lelkipásztor... a legnagyobb eszmék szolgája. Tőle sok ember lelki és szellemi jóléte függ... Mózesnek Egyiptom műveltségére, Salamonnak a szomszédos népek közötti elismert tudományra kellett szert tennie. Pál apostol Gamáliel lábainál a professzor növendéke volt... A keresztyén egyháztörténelem kimagasló egyéniségei pl. Luther Márton és Károli Gáspár koruk legműveltebb

férfiai voltak... Jézus Krisztus is nagy súlyt fektetett a tanulásra és a tanításra. Ez volt a végrendelete is "Elmenvén azért tegyetek tanítványokká minden népeket. Tanítván őket, hogy megtartsák mindazt, amit én parancsoltam nektek." (Mt 22:19-20) Mert ennek az intézménynek hivatása igaz, hívő, jámbor, alázatos, de tudományosan képzett lelkipásztorokat adni Jézus Krisztus nyájának." (13)

Már 1910. április 10-re elkészítik két változatban is "A baptista vallásfelekezet teológiai iskolájának alapszabálya"-it éves bontásban, a tantárgyakat is megjelölve, ami bizonyítja a tudományos lelkipásztorképzésre való odaszántságukat. Ezt az év decemberében felterjesztették Zichi János kultuszminiszterhez, aki kedvezően fogadta. (14)

Figyelemre méltó, hogy 1911-ben Philadelphiában (USA) Udvarnoki András vezetésével egy küldöttség vesz részt. Nagy feltűnést kelt beszámolójuk a magyarországi baptisták rohamos fejlődéséről:

"...Az 1910-es évben 2000 lelket meritettek alá - az iskolailag képzett prédikátorok, oly csekély száma ellenére is..." (15)

Így tettek javaslatot az amerikaiak egy "baptista egytem" létesítésére Budapesten, ami nemzetközi jellegű teológiai főiskola lenne. Itt már gondoltak a munkába állók postgraudális továbbképzésére.

Sajnos a háború minden nemes tervet szétfoszlatott. Sok küzdelem között, de intézetünkben azóta is folyik a lelkipásztorképző munka, ahol több mint félezer lelkipásztori oklevelet, illetve diplomát osztottunk ki.

E centenárium alkalmával hálaadással állunk Urunk előtt, hogy közösségi életünk hajójának kormányát olyan eszközökön keresztül irányította, akik a Szentlélektől vezettetve, teológiai ismereteket gyűjtve a történelem viharain át is sok áldással haladtak a túlsó part felé.

Jegyzetek:

1. Dr. Fejes Sándor: Teológiai megújulásunk dr. Bakos Lajos tanításaiban; - Teológiai Szemle, 1979. 258. old.
2. Tahitótfalui Baptista Gyülekezet jegyzőkönyve 1893-1946. 8-9.old.
3. Csopják Attila: Képek a Magyarországi Baptista Misszió történetéből, 1928. 123. old.
4. Magyar Baptista Gyülekeztek országos gyűlése Budapesten, 1889. február 15-16. Megtalálható a Levéltárban.
5. Kiss Emil: Lelkészképzésünk kezdeteinek 75. évfordulóján - Békehírnök 1975. március 2. 33. old.
7. Csopják Attila: i.m. 124. old.
- Dr.Mészáros Kálmán: A Rákoscsabai Baptista Gyülekezet története Budapest, 1986. 256-263. old.
- Dr.Mészáros Kálmán: A Szokolyai Baptista Gyülekezet története, Budapest, 1992. 322-323. old.
8. Meyer Henrik: Önéletrajz 160 oldalas kiadatlan kézirat, Németország 1910. 126-127. old.
9. Meyer Henrik: Misszióiskolánk igazság tanúja, 1900. febr. 1.
10. Almási Mihály: Hetven éves a Baptista Teológiai Szeminárium - 56. oldalas kiadatlan kézirat - Budapest, 1976. 2.old.
11. Szebeni Olivér: Emlékkönyv a Baptista Teológiai Szeminárium 75. évfordulójáról. - Budapest, 1981. 12-13. old.
12. Dr.Mészáros Kálmán: A Magyar Baptista Egyház vázlatos története, - Budapest, 1985. 76. old.
13. Udvarnoki András: Az evangéliumi munkás kiképeztetése 32. oldalas füzet - Hajdúböszörményi előadás, 1910. old.
14. Dr.Mészáros Kálmán: Dékáni beszámoló a Baptista Teológiai Szeminárim 1980. tanévzáró Istentiszteletén
15. Békehírnök, 1911. 141. old.

TALLÓZÓ

E közreadott írással szeretnénk bemutatni egy olyan személyt, aki az elmúlt évtizedekben keresztyén környezetben igen sok zavart támasztott. Személye, dolgai és a róla szóló kétes értékű és javarészt ellentmondásos híradások fokozott óvatosságra intenek.

"Kérlek titeket, testvéreim, tartsátok szemmel azokat, akik szakadásokat és botránkozásokat okoznak azzal, hogy az ellenkezőjét tanítják annak, amit tanultatok. Térjetek ki előlük! Mert az ilyenek nem a mi Urunknak, Krisztusnak szolgálnak, hanem saját hasuknak, és szép szóval, ékesszólással megcsalják a jóhiszeműek szívét." /Rm 16:17-18/

Felhívjuk olvasóink figyelmét, hogy a közölt írást változtatás nélkül adjuk közre. Ezzel segíteni szeretnénk a karizmatikus jelenségek behatóbb tanulmányozásával foglalkozókat. Ha mégis ollózni kényszerülünk valamelyik - a Hit Gyülekezetének lapjából - áttvett írásnál, ezt csakis rendkívüli tényező - blaszfémia vagy lapunk tűréshatárait messze meghaladó idegenség - kiszűrésének szándékával tesszük. De ezt jelezzük.

William Marrion:
/Szöllősi Tibor/

BRANHAM

A gyógyító próféta

"...főleg konzervatív baptista körökben, elvetik egész szolgálatát... - Későbbi tanítása szerint: «az Atya, Fiú és Szentlélek nevében megkeresztelkedetteknek szükséges újra bemerítkezniük az Úr Jézus Krisztus nevére.»"

Korai évek

"Élete története annyira elüt a szokásostól, hogy megdönthetetlen bizonyítékok híján túlzásnak és hihetetlennek tűnne" - állítja róla egy barátja. Valóban, születésétől fogva rendkívüli jelek kísérték, amelyek szinte mítoszt teremtettek a személye körül.

William Marrion Branham 1909. április 6-án született egy döngölt földpadlós deszkabódéban a Kentucky keleti részén húzódó hegyek között. Apja 18 éves volt akkor, anyja 15. Az ágy felett, ahol az anya fekúdt csecsemőjével, a jelenlevők elmondása szerint megmagyarázhatatlan fényjelenség tűnt fel, amely később is rendszeresen megjelent körülötte, és Branham számára elhívása egyik bizonyítékát jelentette.

Néhány alkalommal, mint például az 1950-es houstoni kampányon készült híres fényképen, a jelenséget meg is örökítették.

Nem sokkal később a család Indiana-ba költözött, ahol igen nagy nyomorban éltek.

Hétéves korában valami rendkívüli történt vele. Aznap délután éppen csak hazaért az iskolából, és halászni készült barátaival, amikor apja vízhordásra kérte. Ha kissé csüggedten is, de engedelmesen nekilátott feladatának. Munkája közben egyszer megállt, hogy kissé megpihenjen egy öreg nyárfa alatt. Hirtelen szélfúvást hallott a lombok között, és egy hang szólt hozzá: "Soha ne igyál, ne dohányozz és semmi módon ne szennyezd be a testedet, mert elhívtalak egy munkára, amelyet idősebb korodban kell majd elvégezned." Amit tapasztalt, ugyan megrémítette őt, a mennyei utasításhoz mégis mindig hűséges maradt.

Két héttel később, amint az Ohio folyó partján játszadozott, látomást látott. Arra lett figyelmes, hogy a Kentucky felőli partról egy híd tűnik fel. Miatt a híd az indianai part felé terjeszkedett, 16 férfi a vízbe esett róla. Hazament és elbeszélte élményét anyjának, aki azt felelte, hogy csak álmodozott, de a kis William Branham, bár nem értette, tudta, hogy nem álmot látott. 22 évvel később elkezdték a Kentucky-beli Lousville-t és az indianai Jeffersonwille-t összekötő híd építését, amelynek során 16 emberéletet követelő baleset történt.

Lassan megért benne a felismerés, hogy valaki körülveszi őt, aki szüntelenül beszélni akar hozzá, mivel azonban az anyja óvta őt a spiritizmustól és a démoni erőktől, megfélemledett és igyekezett tudomást sem venni láthatatlan kísérőjéről.

Négy testvérével együtt helyzete csak súlyosbodott, amikor apja alkoholistává lett. Ebben az időben egy teljes évig még saját ingje sem volt. Kisebbrendűségi érzés is gyötörte társai gúnyolódásai

miatt, amiért szórakozásaikban nem vett részt.

19 éves korában Phoenixbe ment, hogy munkát vállaljon, majd hivatásos ökölvívó karriert kezdett, öccse halálhírére azonban hazautazott. A temetésen döbbent rá, hogy nem ismeri Istent. Nem sokkal ezután súlyosan megbetegedett, és életében először segítségül hívta Istent. Orvosai nem várták, hogy valaha is felépül, mégis megoperálták. A műtétet követően újra látomást látott, amelyben a hétéves korában hallott hang megismételte szavait. Ezúttal válaszolt rá: "Uram, ha ez Te vagy, hadd menjek vissza a földre, és én hirdetni fogom az evangéliumot, még a háztetőkről és az utcasarkokon is. Mindenkinek beszélni fogok róla." Állapota ezután rohamosan javult, és keresni kezdte Istent. Senki sem tanította addig erre, nem tudott Isten igéjének fontosságáról, így templomról templomra járt, hogy segítséget találjon.

Egy este annyira éhezett Isten után, hogy a házból egy elhagyott helyre ment, hogy imádkozni próbáljon. Hirtelen fénykereszt jelent meg előtte, és egy ismeretlen nyelven szóló hangot hallott, majd az egész jelenség elenyészett. Megfélemledve ezt mondta: "Uram, ha ez Tőled van, kérlek jöjj vissza és szólj újra!" Miután mindez még kétszer megismétlődött, boldogan átadta életét Istennek.

Szolgálatának kezdete

Tudta, hogy ha az Isten akarata számára, hogy prédikáljon, Ő meg fogja gyógyítani. Amikor egy kicsi gyülekezetben, ahol hittek abban, hogy Jézus Krisztus ma is gyógyít, megkenték olajjal és imádkoztak érte, azonnal és teljesen meggyógyult. Bibliáját tanulmányozva hamarosan meglátta a Szent Szellem-keresztség szükségességét, és buzgón imádkozni kezdett érte. Hat hónappal később teljesült szívének kívánsága, és független baptista prédikátorként azonnal sátoros összejöveteleket indított Jeffersonville-ben. Volt olyan este, amikor háromezren is hallgatták. Sokan meg is tértek és 130-an alámerítkeztek, így Branham hirtelen egy újdonsült gyülekezet pásztorává lett. A fiatal keresztények gyülekezeti házat építettek, amely később Branham Sátor néven lett világhírű. A következő néhány év gyümölcsöző volt, a közösség virágzásnak indult. Branham hamarosan megnősült, fia, majd kislánya született. Több látomást is kapott ekkoriban, amelyek sorra beteljesedtek. Némelyik politikai vonatkozású próféciája csak jó néhány évvel később, mint például a Mussolini sikeres etiópiai inváziójára majd bukására, vagy a szovjet kommunizmus térhódítására vonatkozók. Isten áldása nyugodott életén, ha nem is volt könnyű időszak ez, a nagy gazdasági válság következményeit mindannyian a bőrükön érezték. Másfelől Branham rendkívüli szellemi nyitottsága miatt gyülekezetének tisztes baptista háttérből jött tagjai bizonyos távolságot tartottak tőle. De ezek a nehézségek nem csüggesztették el, s a fiatal prédikátor nagyon boldog házasságban szolgálta Istent, amíg életében váratlan törés nem állt be. Vakációjáról hazatérőben egy szabadtéri pünkösdi istentiszteletbe "botlott", ahol felkérték, hogy prédikáljon. Beszéde után több meghívást kapott, de mert barátai és rokonai a pünkösdi hívőkről mint "a társadalom szemetjéről" nyilatkoztak, a meghívásoknak nem tett eleget. A következő 18 hónapban tragédiák sorozata érte. Apja, testvére és sógornője sorban meghaltak, majd szeretett feleségét és kislányát is elvesztette az Ohio folyó 1937-es áradása következtében. A csapásokat korábbi engedetlenségének tulajdonítva öngyilkosságot kísérelt meg. Később így emlékezett erről az időszakról: "Ezek voltak életem sötét évei. Isten kenete öt évre elhagyott, és csak 1946-ban tért vissza teljesen, amikor az Angyallal találkoztam. De az Ő akarata az volt, hogy megtartsa ajándékát. Terve volt velem, amelynek be kellett teljesednie. A tragédiákon és a mély fájdalmon keresztül arra a helyre vezetett, ahol igazán használni tudott..." Újra megnősült, és a világháború végére friss reménységgel telve, Branham pályája ismét felfelé ívelt. Az 1945-ös év végén és a következő év elején több újonnan kapott látomást osztott meg gyülekezetével, melynek korábban szkeptikus tagjai is egyre inkább elfogadták pásztoruk elhívását." Megértettük – emlékezett később egyikük –, hogy Isten valami rendkívülivel ruházta őt fel, csak nem tudtuk még, hogy mi lesz abból." Az esemény, amely Branham életében fordulópontot hozott, 1946. május 7-én következett be. Az az angyal, akinek Branham az addig többször hallott hangot tulajdonította, végül megjelent neki, hogy egyebek között Krisztus küszöbönálló visszajöveteléről értesítse, majd ezt az üzenetet adta át: "A Mindenható Isten jelenlétéből küldettem, hogy megmondjam neked... Isten elküldött téged, hogy a gyógyítás ajándékát elvidd a világ népeihez."

Az angyal szavai beteljesednek

Május 30-án Branham elbeszélte elhívása történetét gyülekezetének. Az istentisztelet alatt telegram érkezett hozzá egy St. Louis-beli pünkösdi prédikátortól azzal a kéréssel, hogy utazzon oda és imádkozzon beteg gyermekéért. A kislány gyógyultával valósággal kirobbant Branham szolgálata. Júniusban visszatért St. Louisba, ahol 12 napos alkalomsorozaton prédikált és betegekért imádkozott. Ajándékának híre gyorsan terjedt, ezután már egymást érték a meghívások. Következő kampányát Arkansas államban, Jonesboro-ban tartotta, amelyre 28 államból, sőt

Mexikóból is érkeztek. Az utolsó estén 25 ezres tömeg előtt éppen csak beszélni kezdett, amikor kihívták egy rákban elhunyt beteget hozó mentőautóhoz. Branham imáját követően az asszony feltámadt a halálból. (Gordon Lindsay: William Branham, a Man Sent from God, 93.o.) Ebben az időben csatlakozott Branham-hez két ismert pünkösdi prédikátor, Jack Moore és Young Brown, hogy támogassák és a szolgálatok szervezésében segítsék őt, és így megalakult Branham első munkacsoportja. A következő, kaliforniai evangélizációs hadjárat után kapcsolódott hozzájuk Moore jó barátja, Gordon Lindsay, aki akkor Oregonban szolgált pásztorként. Ez fontos előrelépés volt, mert Lindsay igen kiterjedt kapcsolatai kaput nyitottak Branham számára olyan pünkösdi körökbe is, ahol addig nem szívesen látták.1947 júniusában Illinois államban, Vandalia városában tartott gyógyító szolgálatot (az eseményről a Time július 14-i száma is tudósított), amelyre mintegy 4000 gyógyulást kereső személy érkezett, legtöbbjük vak, süket vagy nyomorék volt. Ez év őszén az északnyugati államokban és Kanadában evangélizált, amelynek során egész városok fordultak Istenhez. Egy-egy alkalommal gyakran 1500 személy adta át életét Jézus Krisztusnak. Ern Baxter, a kanadai pásztor és tanító, aki rövidesen ugyancsak Branham munkatársává lett, azt írta, hogy a gyógyulások végső száma majd a mennyben lesz csak ismeretes. Maga Branham úgy becsülte, hogy szolgálata első évében harmincöt ezren gyógyultak meg Isten ereje által. Mindenki, aki részt vett a gyógyító ébredés mozgalmában, egyetértett abban, hogy "Isten jelekben és csodákban történő megnyilvánulása Branham szolgálatában túlhalad bármit, amit evangélista valaha elért". Életrajzírói gyakran evangélistaként utalnak Branham-re, míg Kenneth Hagin szerint szolgálati ajándéka nem evangélista (ellentétben a korszak másik karizmatikus vezéralakjával, Oral Roberts-el), hanem próféta volt, mert kijelentésajándékok – igen gyakran látomásokon keresztül – folyamatosan és erősen működtek benne. 1948 januárjában a Miamiban tartott szolgálatok során újabb fontos személlyel gazdagodott társaságuk F. F. Bosworthszel, a huszas évek nagynevű, tapasztalt evangélistájával, akinek a támogatása nagyon jó ajánlólevélnek számított, s akitől maga Branham is sokat tanult. Májusi oregoni útján, éppen amikor világszerte kezdtek már felfigyelni rá, váratlanul bejelentette, hogy vissza kell vonulnia a szolgálatból. A szükségben levők vég nélküli sorát látva már hosszú ideje kíméletlen terheket vett magára, amely most fizikai és idegkimerültség formájában jelentkezett. Az ezt megelőző évben 20 kg-ot fogyott, rendszeresen hajnalig imádkozott a betegekért. Az elkedvetlenítő hír váratlanságát mutatja, hogy csak néhány héttel azelőtt indították el a Branham-szolgálatokat publikáló magazinjukat, a The Voice of Healing-et (A Gyógyulás Hangja). Hat hónappal későbbi – éppen olyan hirtelen – visszatérését kitörő lelkesedéssel fogadták országszerte.1950 áprilisában került sor az első európai kampányra, amelyet valaha amerikai evangélista tartott. Norvégiában és Finnországban az összejövetelek nem ritkán 7000-nél is több látogatót vonzottak, az államegyház és a világi sajtó ellenállása csak még jobban felkeltette az emberek érdeklődését. (Tekintettel a finn főváros közelségére a szovjet határhoz, a moszkvai rádió is felröppentette a hírt, hogy Helsinkiben "álcázott amerikai kémek tevékenykednek.") Finnországi útján beteljesedett az a látomás, amelyet Branham két évvel előzőleg egy kisfiú feltámadásáról látott. (Gordon Lindsay: William Branham, a Man Sent from God, 209-211.o.) 1952-es dél-afrikai látogatását sokan úgy tekintették, mint "a Szent Szellem legnagyobb kitöltetését, amelyet ez az ország megtapasztalt." Dunbarban a megtérési felhívásnak harmincezren engedelmeskedtek. Ugyanebben az esztendőben Branham látomást kapott, amelyben háromszázezer indiai előtt beszélt. Két évvel később, portugáliai és római szolgálata után látomása beteljesedett. Ezzel másfél millióra emelkedett azok száma, akik Branham szolgálata során elfogadták Jézus Krisztust Uruknak. Utolsó tengerentúli útjára 1955-ben indult, sikeres kampányt tartott Svájcban és Németországban.

Mi állt sikere mögött?

Branham sikerében több tényező is közrejátszott. Tehetséges munkatársai nagyban előmozdították szolgálatát. Egy-egy "Branham-est" előkészítését F. F. Bosworth a gyógyulásban való hitre buzdító üzeneteivel, Ern Baxter pedig tanítói ajándékával segítette igen hatékonyan. Gordon Lindsay és Jack Moore a kampányok szervezésében váltak nélkülözhetetlenné. Fontos szerepet játszott, hogy szolgálata korai időszakában Branham ügyelt arra, hogy a pünkösdi mozgalomban felmerült doktrinális vitákban ne foglaljon állást. Azonban így sem mindig kerülhette el, hogy valamelyik "pártvezér" saját nézetének alátámasztására Branham-re ne hivatkoznék. Személyiségének uralkodó vonása: alázatossága is vonzotta az embereket. Hallgatósága előtt rendszeresen megemlékezett alacsony származásáról, és gyakran mentegetőzött hiányos műveltsége és képzettsége miatt. Azzal együtt, hogy Isten látomásokat adott neki, készségesen elismerte: "Ez nem tesz nagyobbá annál a részegesnél, aki 10 perce tért meg valahol. Ő ugyanúgy keresztény, mint én." Szívből jövő alázata megragadta hallgatóit és elnyerte a

pünkösdi vezetők tiszteletét. Oral Roberts 1984-ben adott interjújában így emlékezett Branham-ről: "Isten őszinte, alázatos prófétája volt, olyanfajta alázattal, amelyre az embernek reagálnia kellett. "Branham maga is elismerte, hogy gyenge szónoki képességgel rendelkezett. Mondatai bővölködtek a nyelvtani hibákban. Általában csendes, olykor akadozó hangon beszélt. "És mégis – írja egy életrajzírója –, a Branham-mozgalom történetében példátlan legenda marad."
Valóban, Branham sikerének fő oka karizmatikus személyiségében rejlett, amely mágnesként vonzotta a tömegeket. Gyógyító ajándéka egyaránt hathatósnak bizonyul, akár a legegyszerűbb emberekért, akár Georgia állam 59 éve nyomorék kongresszusi képviselőjéért, akár VI. György angol királyért imádkozott. Útjain újra és újra halottak feltámadásáról adtak hírt. Már 1949-ben is szalagok ezrei felett imádkozott, amelyeket a világ minden tájára szétküldtek a rászorulóknak. Az 1950-es években, egyre több ambiciózus prédikátor jelent meg a színen, de a gyógyító ébredés élharcosa vitathatatlanul William Marrion Branham maradt.

Két jel

Branham szolgálatában különleges szerep jutott annak a két jelnek, amellyel az angyal őt elhívásakor felruházta, s amelyeket rendeltetésüket tekintve Branham és követői a Mózesnek adott két csodajelhez hasonlítottak (lásd 2Móz 4:2-8.) "És ha úgy lenne, hogy nem hisznek néked, és nem hallgatnak az első jel szavára, majd hisznek a második jel szavának"(4:8).

Az első jel. Az angyal megjelenésekor azt ígérte, hogy bármely betegségben szenvedő személy kezét megfogva Branham képes lesz rá, hogy a betegséget észlelje és azonosítsa a bal kezében érzett fizikális rezgések vagy lüktetések által. F. F. Bosworth, aki számtalanszor lehetett ennek szemtanúja, további részletekkel szolgál: "Ha a probléma démonikus eredetű, az ajándék működése annyira felerősödik, hogy az láthatóvá válik Branham testvér kezén, és karórája is azonnal megáll. Úgy hat ez rá, mintha csupasz vezetéket markolna meg. Miután a gonosz szellemet Jézus Nevében kiűzte, vörös és felduzzadt keze visszanyeri normális állapotát. Ez a jel rendszerint felemeli az illető hitét a gyógyuláshoz szükséges szintre. (Vannak, akik ezt a módszerét a varázslás kategóriájába sorolják. Mások, mint F. F. Bosworth is, teljesen elfogadták, az említett igerész alapján. Tény, hogy Egyiptom mágusai képesek voltak formailag ugyanolyan jeleket produkálni a Sátán ereje által, mint Mózes, de a negyedik csodánál be kellett látniuk: Isten ujja ez.) De ha mégsem, a második jel biztos eredményre vezet." Ezt az első jelet főleg az első években használta.

Branham egyre növekvő mértékben függött az angyal jelenlététől, mialatt a betegek felé szolgált. "Addig nem kezd el imádkozni a betegségektől sújtottakért – írta F. F. Boseworth –, amíg fel nem keni őt Isten az ajándék használatára, és amíg a pódiumon az Angyal jelenlétének tudatába nem kerül. Amíg ez meg nem történik, teljesen gyámoltalannak látszik... Miután viszont áttört, a legérzékenyebb emberré válik a Szent Szellemre, akit valaha láttam."

A második jel könnyen azonosítható az 1Kor 12:8-10-ben felsorolt szellemi ajándékok közül a három kijelentés-ajándékkal, a tudomány beszédével (amely Isten mindentudásából tényeket közöl a múltból vagy a jelenből, konkrét helyre, személyre vagy eseményre vonatkozóan), a bölcsesség beszédével (a tudomány beszédéhez hasonlóan, de a jövőről, vagyis Isten konkrét tervéről vagy szándékáról ad kijelentést), és a szellemek megítélésével.

Ezek a szolgálatba való visszatérésekor kezdtek el működni, rendkívül pontosan. A gyógyulásért előrejött Branham számára teljesen ismeretlen személyeknek közölte a nevüket és címüket, megmondta, hogy hány operáción mentek át, a műtétet végző sebészről személyleírást adott, és szó szerint idézte diagnózisukat. Máskor megvallatlan bűnöket hozott nyilvánosságra (de általában nem a mikrofon előtt), miután előrebocsátotta, hogy a múltbeli kínos cselekedetek leleplezéséért nem ő a felelős. Amikor az illető személy elismerte és megbánta bűnét, gyakran meggyógyult, még mielőtt Branham-nak ideje lett volna imádkozni érte.

Gordon Lindsay és mások azt állították, hogy az ajándék csalhatatlanul működött. F. F. Bosworth szerint 19 évszázad óta nem volt még példa arra, hogy ez a jelenség ilyen mértékben megnyilvánuljon, sőt ugyanolyan "látónak" tartotta Branham-et, mint amilyenek az ószövetségi próféták voltak. Való igaz, hogy a kijelentés-ajándékok nagyon gyakran működtek Branhamnél látomás formájában, amikor a szemtanúk állítása szerint a gyógyító szolgálat sikere 100%-os volt. "Ugyanúgy látom, ahogy téged, csak éppen tudom, hogy ez látomás" – szokta mondani azoknak, akik erről kérdezték. "Ilyenkor teljes biztonsággal mondta: «Így szól az Úr», és sohasem tévedett" – írja Gordon Lindsay. Az összejövetelek előtt imádkozva egyes személyeket látomásban látott, amint hordágyon hozzák őket, vagy tolószékben ülnek. Ilyenkor, mihelyt felismerte őket a szolgálat alatt, egyszerűen megismételte azt, ahogyan látomásában látta magát cselekedni. Azokért, akiket előzőleg látomásában már gyógyultan látott, nem is imádkozott, csak valamilyen

utasítást adott nekik, ahhoz hasonlóan, ahogyan Jézus tette a Jn 4:50-ben vagy 5:8-ban. E módszer igazolására Branham a következő igéket használta:

"Felele azért Jézus, és monda nékik: Bizony, bizony mondom néktek: a Fiú semmit sem tehet önmagától, hanem ha látja cselekedni az Atyát, mert amiket az cselekszik, ugyanazokat hasonlóképpen a Fiú is cselekszi" /Jn 5:19/, vagyis, Jézus ugyanúgy "látó" volt, mint az ószövetségbeli próféták, a csodákat látták, mielőtt azok megtörténtek. Ugyancsak látta Nátánaelt a fügefa alatt, vagy a megkötött szamárcsikót, stb.

Krisztus most hívőkön keresztül működik, akikben benne él:

"Bizony, bizony, mondom néktek: Aki hisz énbennem, az is cselekszi majd azokat a cselekedeteket, amelyeket én cselekszem; és nagyobbakat is cselekszik azoknál; mert én az én Atyámhoz megyek. És akármit kértek majd az én nevemben, megcselekszem azt, hogy dicsőittessék az Atya a Fiúban" /Jn 14:12-13/.

Úgy tartotta, hogy ajándéka nem az a tudomány beszéde volt, amelyről a Biblia az 1Kor 12:8-ban ír, s amelyet bármely hívő megkaphat, hanem amely nemzedékenként csak egy-egy személyben működik. (Vagyis egy kiemelkedő szolgálati ajándékra utalt.)

A hanyatlás első jelei

1955-ben kezdtek felszínre jönni azok a gyengeségek, amelyek a siker tetőpontján lényegtelennek tetszettek. Az a tény, hogy Branham teljesen más világban él, mint a többi ember, nem hozott egyértelmű áldást. Naivitása kiszolgáltatta olyan személyeknek, akik nem önzetlen indítékokkal vették őt körül. Sokan úgy érezték, hogy ügyintézői erkölcstelen hasznot húztak Branham ajándékából.

Miután 9 éve állt sikeresen szolgálatban, Branhamnek anyagi nehézségekkel kellett szembenéznie. Mindaddig teljes érdektelenséget mutatott szolgálatának pénzügyi vonatkozásai felé. Amikor 1956-ban adócsalás miatt beperelték, kiderült, hogy Branham évi hétezer dolláros jövedelmével szemben, menedzsere 80 ezer dollár után fizet adót. Végül 40 ezer dollár körüli bírsággal sújtották, amely élete végéig terhelte.

Amellett, hogy több, később nagyon sikeres, őszinte keresztyént inspiráltak összejövetelei, tucatjával körülvették karizmatikus kalandorok is, akik saját karrierjük egyengetésében látták ajándékának fő célját. A mindig reménykedő Branham azonban szilárdan hitt abban, hogy leglátványosabb csodái még hátra vannak. 1955 decemberében látta a gyötrő nehézségek ellenére, híres látomását az óriási sátorról, mely zsúfolásig megtelt emberekkel, és egy olyan egyedi szolgálatról, melyet "senki sem tud majd imitálni". Úgy tűnt, hogy prófétikus kijelenetései igazolják Branham-ben a különlegesség növekvő érzését. Lassanként egyfajta személyi kultusz kezdett kibontakozni körülötte, bár korábbi barátai közül sokan nem őt tartották felelősnek ezért.

Tény azonban, hogy szolgálatának súlypontja folyamatosan átcsúszott az evangélizációs kampányokról a doktrinális tanítás területére, és tanításai mind szélsőségesebb formát öltöttek, melyek alátámasztására sajnálatos módon prófétai tekintélyét használta fel. Hivatkozott arra is, hogy ugyanaz az angyal ismét megjelent neki, új kijelentésekkel. Emiatt aztán, , és abba a megjegyzésbe burkolva, hogy "inkább hallgatott volna anyjára, amikor gonosz szellemektől óvta őt", Branham-et hamis prófétának mondják, vagy tevékenységét kezdetétől fogva okkultizmusnak bélyegzik. Korai szolgálatának gyümölcsei azonban – amíg elhívása szerint járt – nem ezt igazolják, példa erre az alábbi egyszerű bizonyság, sok ezer hasonló között: "Már négy éve nem tudtam járni. Branham testvér azt mondta nekem: 'Kelj fel és járj!' – és most teljesen egészséges vagyok. Ezért minden dicséretet, tisztességet és dicsőséget Istennek adok". /Julius Stadeklev: A Prophet Visits South Africa. 164. o./

Tanításbeli elhajlások

Branham mereven kultúraellenes felfogása, amely nem tűrte meg sem a divatos frizurát, sem a női szolgálatot a pulpitus mögött, egyre népszerűtlenebb lett. Másrészről megengedhetőnek tartotta a házassági elválást, amely viszont a konzervatív pünkösdi réteget sértette. A nagyobb viharokat azonban sajátos teológiája váltotta ki, amely az Egyház minden részében ellenérzést váltott ki, az őt követők szemében viszont isteni rangra emelte. Az ötvenes évek végétől tanításai között szerepelt a merev felekezetellenesség, az eleve elrendelés szélsőséges hangsúlyozása, ugyanakkor az örök kárhozat tagadása, és az úgynevezett "kígyó magva" (amely szerint a bűnbeesés alkalmával Éva szexuális kapcsolatba lépett a kígyóval, amely mielőtt Isten megátkozta, emberszerű intelligens lény volt.) A bűn fizikai gyümölcseként született Kain, majd az összes Isten ellen lázadó ember, főleg a látszatra vallásosak. Ezzel szemben az isteni vonal Sáttel indul, az ószövetségi igazakat, majd az újszövetségi hívőket foglalja magába, az utolsó időkben pedig főleg azokat, akik az "Üzenet" követői lesznek.

A tanítás egyik következményeként Jézus megfoganásakor – minthogy Mária bűnös vért örökítő magja nem vehetett abban részt – a petesejtet Isten teremtette és he-

lyezte Máriába, aki csak inkubátorként működött közre Jézus kihordásában. Ez a katolikus dogmával (vagyis, hogy Mária maga is "szeplőtelen fogantatástól" fogva mentes lévén az eredendő bűntől, "Isten anyjává" lehetett) szembeni másik szélsőség. A Biblia tanítása szerint szükséges volt, hogy Jézus mint utolsó Ádám Mária magjából szülessen (Gal 4:4; Zsid 2:14), ugyanakkor bűn nélkülivé is kellett lennie (amelyhez Máriának viszont semmi köze sem volt, hanem Szent Szellem szentelte meg a beárnyékozáskor) ahhoz, hogy a megváltás érvényes lehessen. Legellentmondásosabbak azonban eszkatologikus tanításai voltak.

Bár korábban kerülte az egyes pünkösdi irányzatok közötti tanításbeli különbségekben való állásfoglalást, a 60-as években már nyíltan a "csak Jézus" tanítást vallotta (angol elnevezése "Oneness Pentecostalism", amely Isten hármasságát a Jézus személyében levő egy Szellem "három megnyilvánulása"-ként tanítja.), egyre inkább hangoztatva, hogy az Atya, Fiú és a Szent Szellem nevében megkeresztelkedetteknek szükséges újra bemerítkezniük az Úr Jézus Krisztus nevére. (Mindkét szóhasználat teljesen érvényes [lásd Mt 28:19; ApCs 2:38; 8:16; 19:5].)

Ezekben az években több meghökkentő próféciát is átadott, például Kalifornia elsüllyedéséről. A nagy vitát kavaró kijelentését 1963-ban kapta arról, hogy az idők végén megjelenő Küldöttnek, aki nem más, mint a Jel 3-beli Hetedik Gyülekezet Angyala, az Illés szellemében kell eljönnie. Az üzenet ennek a Küldöttnek a személyéhez való hűség szükségességét hangsúlyozza mindenki számára, aki Krisztus Menyasszonyához tartozik. A gyógyító ébredés igazi célját most már az emberek végső felkészítésében látta arra, hogy halott gyülekezeteiket elhagyva az "üzenetet" követhessék. Prédikált arról, hogy a Küldött nevének hét betűből kell állnia (a tökéletesség jelképeként), és ugyanúgy végződnie, ahogy Ábrahám nevének.

A Mal 4:5-6 próféciája alapján (amely egyaránt vonatkozik a Messiás első illetve második eljövetelét előkészítő prófétákra) olyan módon vont párhuzamot Illés és Keresztelő János között, hogy bár ő maga úgy beszélt, hogy valaki más fog megjelenni az Illés lelkével és erejével, mégis követői Branham-ben ismerték fel ezt a személyt.

Pályafutásának vége

William Branham életének megrendítő története 1965. december 18-án ért véget. Arizonába utazása közben egy ittas vezető Branham autójába rohant. A texasi Amarilloban szállították kórházba, ahol kómába került. Felesége is súlyosan megsérült. Branham-en gégemetszést hajtottak végre, de nem tudták életét megmenteni. Karácsony esti halála az egész pünkösdi keresztyénségre sokként hatott. A december 29-i, Jeffersonville-i gyászszertartáson a szolgálata által inspirált evangélisták százai vettek részt, egy magazin "csatában elesett nagy katona koronázási napjá"-ról írt. Temetését azonban hónapokig halogatták, tanítványai közül sokan várták a feltámadását. Bár a szomorú hír mindenkit megrázott, egyes pünkösdi vezetőket mégsem ért váratlanul. Gordon Lindsay Branham-et méltató beszédében utalt rá, hogy halálát Isten akaratának tartja. Kenneth Hagin, fiatal tulsai próféta és bibliatanító csaknem két évvel azelőtt, több más fontos esemény között Branham halálának pontos idejéről is prófétált. Kenneth Hagin szerint Isten megmutatta Branham-nek, hogy tanításai hamisak. Branham hibát követett el azzal, hogy tanítói tekintéllyel lépett fel, amelyre nem kapott kenetet. Mivel elhívásához nem maradt engedelmes és tanításai zűrzavart teremtettek, Istennek el kellett távolítania a színről a gyógyító ébredés atyját. Lindsay már korábban elfogadta ezt a látást, és négy alkalommal figyelmeztette Branham-et közeli halála felől, de hiába. "Életét a Sátán pusztította el, de üdvössége megmaradt" – mondja Kenneth Hagin.

És mégis, a hetvenes évek megújulási hullámában sokan gondoltak vissza sóvárogva Branham legendás erejére. "Járj szorosan az Úrral, mint Elizeus járt Illéssel — írta valaki, hogy Branham testvér palástja rád hulljon... a nagy ébredésben, ami még előttünk van."

Szolgálatának kihatása

Különösen az első időszakban Branham sok más szolgálatra hatott igen termékenyítőleg. Oral Roberts, aki Branham után egy évvel kezdett evangélizálni és hamarosan az ébredési hullám másik "karmestere" lett, mélyen tisztelte Bramham-et és mindig hálával nyilatkozott róla, de tőle teljesen független elhívást kapott. (Érdekességképpen megemlítendő, hogy ő ugyanúgy használta a betegségek detektálásának képességét, csak a jobb kezében érzett vibrációkon keresztül.)

—

1986-ban világszerte 300 ezerre becsülték azok számát, akik Branham-ben a Mal 4 prófétáját látják. Az "Üzenet" világméretű mozgalommá vált, amelynek radikális szárnya Branham tanításait a Szentírással egyenrangúnak tekinti, sőt – ugyan szűk kisebbség – benne Jézus Krisztust véli megtestesülni, hisznek szűztől való születésében, imádkoznak hozzá és a nevében keresztelnek.

ÚJ EXODUS
1992/1.

SAJTÓFIGYELŐ

VALLÁSOSSÁG KANADÁBAN

Angus Reid és csoportja riportban számol be arról, hogy milyen eredményt hozott a kanadaiak között végzett fölmérés a vallásos életről. "Annak ellenére, hogy sokan a vallás hanyatlásáról beszélnek, mégis a legtöbb kanadai elkötelezte megát a keresztyén életre. E hitvallást a sajátjuknak ismerik el: ISTEN ÉLI" Mindettől függetlenül az emberek sokféleképpen vallják meg a keresztyénséget, és nemcsak hitben, hanem gyakorlatban is sokfélék.

A megkérdezettek közül tízből nyolc hisz Istenben. A kanadaiak 78%-a keresztyénnek vallja magát, 67% hisz Jézus Krisztusban, mint Isten Fiában. 66% hiszi, hogy megfeszíttetett és feltámadott. 62% vallja, hogy Jézus Krisztus halála és föltámadása által megbocsáttattak bűneik. 49% vallja, hogy Isten rendszeresen válaszol imádságára. 41% meg van győződve arról, hogy a Sátán aktívan munkálkodik a világban, és minden rossznak forrása. 32% hiszi, hogy a Biblia Isten szava, Igéje. 29% állítja, hogy naponként imádkozik. 23% hetenként legalább egy alkalommal részt vesz valamelyik vallásos alkalmon a gyülekezetben. 20% hetenként legalább egyszer olvassa a Bibliát, vagy valamilyen vallásos irodalmat. A felmérés Kanadát három részre osztotta: keleti (az Atlanti-óceán felé eső rész), a középső és a nyugati rész (a Csendes-óceán felé eső rész). A legbibliásabb, és a vallási kérdésekben az élen járó rész a keleti terület. A középső rész valóban középen van, míg a nyugati rész a vallás szempontjából a leggyengébb. (British Columbia is ide tartozik.)

A kanadaiak 38%-a a Római Katolikus Egyházhoz tartozik. A második legnagyobb csoport, 16% azt vallotta, hogy nem tartozik egyetlen egyházhoz sem. 13% a United Church tagja, 9% anglikán. A konzervatív gyülekezetekhez 8% tartozik. (A konzervatívok: baptista, metodista, aliansz, mennonita, pünkösdi és más kisebb közösségek.) Evangélikus és református (presbiterian) 6%. Nem egyházi közösséghez 4%, nem keresztyén egyházhoz 3% sorolta magát. 3% nem tudta nevét a vallásfelekezetének, illetve gyülekezetének, ahová tartozik.

Angus Reid és csoportja a megállapításukban írják: "nem feltétlen hiszi az illető, amit egyháza dogmatikája tanít. Sokaknak a hit kívül áll a vallásón."

Beleszületett vagy áttért, megtért vallásfelekezetébe? 6% válasz: mint felnőtt tért át a katolikus egyházba. 24% az anglikán egyházba tért át, mint felnőtt, annak megismerése után. 28% a United Church-be és 38% a konzervatív gyülekezetekbe tért át felnőtt emberként.

A kanadaiak 16%-a — hárommillió ember – azt vallotta, hogy mielőtt odaszentelte életét Jézus Krisztusnak, szüksége volt újjászületésre. Akik ezt vallották, azok 11%-a a United Church tagja, 22% anglikán, 18% római katolikus, A konzervatív gyülekezetekből 63% vallotta: szükséges az újjászületés, mielőtt valaki igazán Jézus Krisztus követőjévé lenne, és életét odaszentelné az Úrnak, Istennek.

****

1993. júniusában a pápa kanadai püspökök egy csoportját fogadta. Ez alkalommal nyomatékosan hangoztatta, hogy nem érzi magát feljogosítva arra, hogy szakítson a katolikus egyház kétezer éves hagyományával, mellyel szemben elfogadják és bevezessék a nők pappá szentelését.

A pápa másik intézkedése az volt, hogy figyelmeztette a püspököket a New Age mozgalom erősödésére. A New Age mozgalom eszmerendszere összeegyeztethetetlen a keresztyén hittel, mert nem szentel kellő figyelmet a Biblia kinyilatkoztatásának. Istent a tudáson, a keleti spiritualitás elemein vagy pszichológiai módszereken keresztül akarják elérni. Néha prédikálnak, esetleg tanítanak, sőt lelkigyakorlatokat is tartanak, de nem értik a bűn fogalmát, sőt egyenesen elvetik azt, mert nem tartják szükségesnek a megváltást Jézus Krisztus által. Majd így folytatta a pápa: "Szomorú tény, hogy néhányan a keresztyének közül engednek annak a kísértésnek, hogy

a keresztyénség tanait emberi bölcsességnek, a jólét áltudományának szintjére redukálják. (A siker-teológia. — Szerk.) Bibliaellenes a jólét teológiájának hirdetése. Mindez az emberek félrevezetése." A pápa kérte a püspököket és a papokat, hogy legyenek éberek, amikor a Biblia tanítását hirdetik az ember haláláról és az utolsó ítéletről. "A ma embere nem szívesen hall ezekről, de az Egyház nem térhet el eredeti tanításától."

Az EFC szerkesztőjének megjegyzése:

A New Age mozgalomban sok nem keresztyén tan is megtalálható, mert vallják a lélekvándorlást, az önmegváltás lehetőségét, sőt ezt látják egyetlen útnak. Ezenfelül különféle meditációs technikák hatottak rájuk, főképpen a jóga és a keleti misztikus vallásokból eredő gyakorlatok. A New Age egyébként saját magát úgy értelmezi, hogy küldetése van e világban: a különböző vallások eltérő elemeit egymáshoz közelítse, és új kapcsolatba hozza.
Legújabban a Taize-mozgalommal próbál kapcsolatot létrehozni, mert abban megtalálható a gyertyás meditáció és virrasztás. (Ez év végén – 1993. decemberében – Münchenben lesz a taizeiek következő találkozója, és Szilveszter éjszaka gyertyás virrasztást fognak tartani, tervezett programjuk szerint.)

/A tájékoztatást, az adatokat, rövid információkat az EFC (***The Evangelical Fellowship of Canada*** – ez a Kanadai Alliansz) 1993. 3-4. negyedévi folyóiratból vettem. A főcím alatt ezt az alcímet használja a megnevezett lap: "Felismerték az időt..." /1Krón 12:32/./

Közli: Dr. V. J.

A rüschlikoni szeminárium tudományos elismerése

Az Európai Baptista Föderáció tulajdonában levő Rüschlikoni Baptista Teológiai Szeminárium példaértékű státust nyert a svájci egyetemi rendszerben. A Rüschlikonban tanított és ajánlott tanaanyagot - a Bachelor of Divinity és a Master of Theology - teljesen egenértékűvé nyilvánították az egyetemi képzettséggel. A Szemináriumban tanulmányi krediteket szerzett hallgatókat mostantól kezdve elfogadják Svájc hét állami egyetemének teológiai fakultásain, valamint a Churban és Luzernben működő katolikus teológiai fakultásokon.

Günter Wagner nyugalmazott rüschlikoni professzor a következő magyarázatot fűzi ehhez: "Ez az eredmény annak következménye, hogy számítunk részt venni az Erasmus programban. A fakultások kölcsönös elismerésének folyamatát a svájci jogifakultáson kezdeményezték abból a célból, hogy tananyagaikat és fokozataikat kölcsönösen elismertessék. A teológiai fakultások valójában már látták a program elindításának előnyeit."

"Az Erasmus programot azért kezdeményezték, hogy támogassák a diákok és tanárok (professzorok) cseréjét azokon az egyetemeken, amelyek az Európai Közösséghez tartoznak Svájccal együtt. Ezért lehetséges, hogy a Szeminárium elismerése kiterjedhet európai egyetemeink nagy részére."

A teológiai fakultások képviselői két évvel ezelőtt jöttek össze, hogy próbálják elérni tananyagaik és fokozataik kölcsönös elismerését. Wagner mint egyedüli szabadegyházi képviselő vett részt a Szemináriun nevében ezeken az üléseken. A csoport hivatalos dokumentumot készített, amit "Egyezmény"-nek (németül Vereinbarung-nak) neveztek el, majd sok módosítás után végül jóváhagytak.

Wagner megemlítette, hogy egy másik tényező is hozzájárult ennek az akadémiai státusnak az eléréséhez. Az ötvenes évek közepe óta a Szeminárium különleges kapcsolatban volt a Zürichi Egyetemmel. Éveken át az egyetem több végzős hallgatót elfogadott doktori tanulmányokra az egyetem teológiai fakultásán. E diákok kiváló tanulmányi eredménye egyengette az útat a most elnyert elismerés előtt. A Szemináriumnak a Zürichi Egyemmel való különös kapcsolata továbbra is fő tényezője marad annak, hogy a Szeminárium részt vesz az Erasmus programban.

1993. májusában a tíz svájci teológiai fakultás közt létrejött "Egyezmény"-t elküldték az egyetemi rektorok (elnökök) végső jóváhagyására. Valamennyien aláírták a dokumentumot. (John David Hopper elnök a Rüschlikoni Szeminárium nevében írta alá.) Júniusban a dokumentumot hivatalosan jóváhagyta a Felsőfokú Oktatás Svájci Bizottsága, ami a svájci egyemek legmagasabb fóruma.

Ennek az eredménynek nagy jelentősége van az intézet története szempontjából is. Wagner említette, hogy a Szeminárium első elnöke, Josef Nordenhaug (1950-1960) hamarosan felismerte, hogy Svájcnak nincs olyan elismerési rendszere az egyetemek és szemináriumok részére, amihez a Szeminárium folyamodhatott volna fokozatainak elismerése céljából.

Ezért Nordenhaug elnök meg volt róla győződve, hogy csak a tanulmányi munka minősége és a hallgatók teljesítménye alapján lehet elismerést szerezni Európában. Most éppen ez történt. (EBPS)

Svájci teológus "hatszoros fordulatot" jósol az egyházban

A közelmúltban lezajlott "Stájerországi napok" című rendezvénysorozat alkalmából Walbert Bühlmann svájci kapucinus, a missziológia professzora nagy figyelmet keltő előadásában egy, a katolikus egyházban bekövetkező "hatszoros fordulatról" beszélt.

A hatszoros fordulat iránya a következő: egy "Európa központú" egyházból egy világegyház felé, a "gyermeki engedelmességtől" a kersztény nagykorúság felé, a "morgástól" a cselekvés felé, a "hitetlenek" lebecsülésétől a vallások közötti párbeszéd felé, a "túlvilágiságtól az evilágiság" felé és "a halál elfojtásától a halál elfogadása" felé. Ezért a "fordulatért" a keresztyéneknek akkor is harcolniuk kell, ha a változásokkal szembeni ellenállásba ütköznének – jelentette ki Bühlmann. Egyúttal óvta a hívőket attól, hogy csupán egyházon belüli vitákra összpontosítsanak. Az egyházban előforduló vagy az egyházzal kapcsolatos rossz közérzet messzemenőkig csak a Nyugatra korlátozódik. A déli féltekén, például Latin-Amerikában az egyház legnagyobb része a nép oldalán áll – a rossz kormányok, a korrupció, az erőszak és az emberi jogok megsértése ellenében.

Megfontolásainak adott hangot az egyházban lévő "hierarchia" elvének felerősödő hangoztatásával kapcsolatban. A Bibliában sehol sincs szó a szent rend "hierarchiájáról". Ezt a kora középkorban az angyalok közötti "szent rendre" támaszkodva alkalmazták az egyházi vezetésre is. Ha a mai egyházi "hierarchia" meg akarja tartani funkcióját és hitelességét, testvéries magatartást kell tanúsitania, és a papoknak valamint a hívőknek egyaránt meg kell adnia az együttes döntés reális lehetőségét. Létezhet hierarchia nélkül egyház középkori értelemben, de nem létezhet egyház vezetés nélkül – állította Bühlmann professzor.

(KIPA/MK)

Gondolat a megreformált katolikus egyházról

A római katolikus egyház forradalmi megújítását javasolta Leonardo Boff, a felszabadítás teológiájának egyik legnevesebb képviselője. Boff szerint az egyház hierarchiája egyre jobban összeütközésbe kerül a nagyobb demokráciát és beleszólást igénylő hívekkel. Véleménye szerint az evangélium szellemének jobban megfelelne a pápa minden hívő felett állásának megszűnése. A megreformált katolikus egyház kormányzó testülete a püspöki szinódus lenne, és ennek meghatározott időre választott elnöke viselné a pápai címet. Boff szerint, mivel a katolikusok nagyobbik fele ma már a harmadik világban él, a következő pápának afrikainak kell lennie. „Csak egy fekete pápa, az egykori rabszolgák utóda lehet képes arra, hogy átérezze a világ szenvedését és képviselje Jézus örökségét." – mondta az El Pais c. barcelónai lapnak, a ferences rendből kivált egykori szerzetes.

Új Lant

Az ipari és kereskedelmi miniszter

12/1993. (VII. 6.) IKM rendelete

a villamos hálózat fejlesztési hozzájárulásáról szóló 1/1984. (I. 17.) IpM rendelet módosításáról

A Minisztertanács 7/1984. (I. 17.) MT rendeletének 8. §-ában kapott felhatalmazás alapján a következőket rendelem el:

1. §

A villamos hálózat fejlesztési hozzájárulásáról szóló 1/1984. (I. 17.) IpM rendelet (a továbbiakban: R.) 4. §-a a következő bekezdéssel egészül ki:

„(4) A nem nyereségorientált, szociális jellegű intézményeknek (pl. szociális otthon, rendház, szeretetotthon, gyermekotthon, szociális célú alapítványok), valamint a bíróság által nyilvántartásba vett vallási közösségek, vallásfelekezetek (továbbiakban együtt: egyházak) hitéleti tevékenységét szolgáló épületeinek villamosenergia-ellátása során jelentkező hálózatfejlesztési hozzájárulás mértékét a 2. § (1) bekezdésben foglaltak szerint kell megállapítani."

2. §

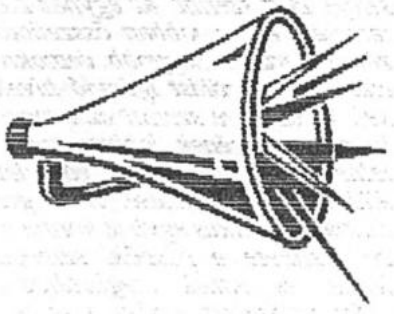
A R. 5. §-a a következő d) és e) ponttal egészül ki:

(*Nem kell fejlesztési hozzájárulást fizetni.*)

„d) az egyházaknak, ha fűtési célú villamosenergiát pihenőnapon (szombat, vasárnap) vagy munkaszüneti napon veszik igénybe..."

Fából vaskarika, avagy:

A világnézeti semlegesség



Az utóbbi időben született egy fogalom: a világnézeti semlegesség. Használja is úton-útfélen boldog és boldogtalan, úgy, mintha tudná, mit jelent. Mert hát mit is jelent? Mit jelent – mondjuk egy iskola kapuja fölé írva – az, hogy "világnézetileg semleges"? Megpróbálom a fokozatos megközelítés módszerével körülhatárolni ezt a fogalmat.

A világnézeti semleges iskola olyan épület, amely építészeti tartalmában, formájában és funkciójában nem elkötelezett sem a materializmusnak, sem az ateizmusnak, nem racionalista és nem hegeliánus, nem idealista és nem szocialista-realista (br...), nem izraelita, nem római katolikus, nem protestáns és így tovább. Nem folytatom. Egy épületről nyilván badarság mindezt elmondani, azt azonban ki lehet kötni, hogy az épület külső vagy belső felületein nem lehet semmilyen világnézeti elkötelezettségre utaló jel vagy motívum: kereszt vagy csillag (öt- vagy hatágú), sarló és kalapács. Nem lehet a szabadkőművesek jele, nem lehet félhold vagy hétágú gyertyatartó, bárány, kakas... vagy turulmadár. Ezeken felül egy világnézetileg semleges iskolában nem lehet olyan tisztázatlan célú helyiség, amelyben alapszervi gyűlést vagy szabad pártnapot, istentiszteletet, szentmisét, litániát, cserkészgyűlést vagy egyéb ehhez hasonló összejövetelt lehet tartani. Egy világnézetileg semleges iskolában helyiségek falát díszítő felfüggesztett elemek között nem lehet vallási, történelmi vagy irodalmi témájú kép vagy egyéb képzőművészeti alkotás. Aktkép is csak akkor, ha nem mitológiai tartalmú. Nem lóghat a falon sem kereszt, sem feszület, sem Dávid-csillag, sem sarló és kalapács, sem nyilas-, horog-, kettős- vagy vaskereszt. Voltaképpen még a Magyar Köztársaság állami címere is veszélyes, esetleg zavart okozhat a még éretlen tanulóifjuság körében.

A világnézetileg semleges iskola olyan, amelyben az igazgató és a tantestület világnézetileg garantáltan semleges. A jövő iskolájában tehát nem lehet olyan nevelő, aki világnézetileg bármely irányban elkötelezett. Nem lehet pedagógus, aki elvszerűen hisz abban, hogy nincs Isten. De ugyanígy tiltani kell a neveléstől minden idealistát, minden egyház vagy vallásfelekezet tagját, minden istenhivőt vagy akár szilárd erkölcsi tudattal rendelkező hitetlent is, aki erkölcsi meggyőződés nyomán alaposan gyanusítható azzal, hogy világnézete van. Az olyan embernek ugyanis, akinek van erkölcsi meggyőződése, rendszerint világnézete is van, ennélfogva nem semleges és így működése nem biztosítja, ellenkezőleg egyenesen veszélyezteti a világnézetileg semleges iskola zavartalan működését.

A súlyos kérdés már most az, hogy honnan lehet – a mai nehéz időkben – közalkalmazottként olyan világnézetileg semleges tantestületeket összeverbuválni, amelyek garantáltan biztosítják a világnézetileg semleges nevelést.

Ismert tapasztalati összefüggés, hogy a világnézeti szempontból meggyőződéses emberek általában szilárd erkölcsi értékrenddel, ítélőképességgel és lelkiismerettel rendelkeznek. Ugyancsak az élet tapasztalata bizonyítja ennek a fordítottját is, hogy ti. a világnézeti meggyőződés nélküli (ennélfogva elvárhatóan világnézetileg semleges) ember általában semmilyen erkölcsi értékrenddel nem rendelkezik. Erre ugyanis nincs rászorulva, pontosabban ez a tulajdonság számára fölösleges gátlásokat jelentene, amelyek őt hátrányos helyzetbe hoznák a többi gátlástalan emberrel szemben. A világnézetileg garantáltan semleges iskola megszervezéséhez tehát tulajdonképpen ilyen világnézetileg semleges és erkölcsileg gátlástalan tantestületekre lenne szükség. Ebben a pillanatban komoly gondot jelent az, hogy a pedagógusok még nem mind ilyenek...

Igaz, hogy kalandos múltra tekintenek vissza a magyar pedagógusok. Az 1948 előtt tevékenykedő pedagógusok – 45 év elteltével – már nyugdíjban vannak vagy meghaltak. Az akkori pedagógusok egy – nem jelentéktelen – része szilárd keresztyén világnézettel és erkölcsi tudattal rendelkezett. Másik – ugyancsak nem jelentéktelen – részük nem volt határozottan keresztyén, de ragaszkodott valamilyen szolid polgári erkölcshöz. Nagyon kis rész elkötelezett marxista volt, és vagy szilárd erkölcsi tudattal bírt, vagy forradalmi dühvel támadt minden erkölcsi törvény ellen, mert azt csak polgári csökevénynek, fölösleges gátlásnak tekintette. Ezt követte a szocialista rendszer 45 esztendje, amelynek során a pedagógusok kivételesen exponált helyzetbe kerültek. Talán velük szemben támasztotta "pártunk és kormányunk" a legkeményebb követelményeket. A pedagógusoktól ugyanis három dolgot kívánt meg a szocialista állam: legyen a pedagógus magas intelligenciájú és jól képzett, legyen erős

jellemű, becsületes, és legyen elkötelezett kommunista. De hát szegény ország vagyunk, a nevelés-oktatás finanszírozása mindig is a maradékelv alapján történt, folyton-folyvást csökkent a pedagógushivatás presztízse, így aztán a pályaválasztás során is a maradékelv érvényesült. Így alakult ki az az előnyösnek egyáltalán nem mondható helyzet, hogy a végzett pedagógusi gárda a fenti hármas követelménynek nem tudott maradék nélkül eleget tenni. Ezért a pedagógusok túlnyomó többsége a hármas követelményt csak mintegy 66 százalékban valósította meg, azaz a három követelményből kettőtkettőt teljesített. Ebből nem nehéz kikövetkeztetni, hogy a fentiek miatt a pedagógusoknak milyen csoportjai alakultak ki.

Vegyük sorra a lehetőségeket a hármas követelmény részletes (2/3-os) teljesítése esetén: (1) A pedagógusok egy része tehát – intelligens és jól képzett volt, egyidejűleg becsületes, jellemes is, de nem volt kommunista. (2) Egy más részük becsületes és jellemes volt és kommunista, de szerény intelligenciával rendelkezett. (3) A harmadik részük intelligens és jól képzett volt, egyidejűleg kommunista, de sajnos a jelleme hagyott maga után kívánnivalót.

Ha a fenti alaptípusokat a világnézeti semlegesség szempontjából végigvizsgáljuk, az alábbiakra következtethetünk: (ad 1) Mit tud kezdeni az intelligens, becsületes és jellemes ember a világnézeti semlegesség kívánalmával, ha neki szilárd erkölcsi értékrendje és meggyőződése van (ezért alaposan gyanúsítható valamilyen világnézettel). (ad 2) Hogy felelne meg az intelligens és jól képzett pedagógus ennek a követelménynek, ha egyszer kommunista, s így világnézetileg elkötelezett? (ad 3) De legyen akármilyen buta és rosszul képzett egy pedagógus, mégsem felelhet meg, ha kommunista.

A ma rendelkezésre álló gárda tehát tulajdonképpen nem alkalmas. Egyébként az nem is csoda, hogy ha az elmúlt 45 év alatt kiképzett, s akkor megfelelőnek ítélt "kétharmados" képességű pedagógusok az új életben, a végre megvalósuló, s minden épeszű ember által hőn áhított demokráciában nem felelnének meg. Talán bizony valóban elvárható lenne tőlük, hogy a jövő nemzedéket egyenes derekú, félelem nélküli demokratákká neveljék? Költői a kérdés. Természetesen: nem. Mint annyi más területen, ebben a földig alázott, lelkileg és testileg tönkretett társadalomban miért éppen a pedagógusok felelnének meg a velük szemben támasztott követelményeknek?

Lépésről lépésre, évről évre kell új, egészséges, fiatal pedagógusokra cserélni a tantestületek tagjait. Igen, de milyenre? Világnézetileg semlegesre! S mi arra a garancia, hogy az új "káderek" világnézetileg semlegesek lesznek? Láttuk már az előbbiekben, milyen súlyos, nehezen teljesíthető követelmény a "világnézeti semlegesség". Honnan tudnánk ilyen követelményeknek megfelelő oktató-nevelő utánpótlást előteremteni?

Egy lehetőség volna. Egy kompromisszumos: nem kell, hogy a pedagógustestületek tagjai mind semlegesek legyenek világnézetileg. Végeredményben eltűrhető kategóriába tartozna, ha valakinek ugyan van világnézete és van – ehhez kapcsolódóan – erkölcsi értékrendje is, mert hiszen végül is talán mégiscsak demokratikus és alkotmányos jogállamban élünk, ahol ez nem tilos... Csak az a követelmény, hogy a pedagógus a világnézetét titkolja el és ne engedje hatni a környezetében. A "semleges világnézetű" állami iskola nevelőjének tehát azért lehet világnézhete – mert az neki alapvető emberi joga –, de azt, mint pedagógus köteles titkolni, hogy ez a világnézet és a "kísérőbetegség"-ként vele járó erkölcsi értékrend hatással ne tudjon lenni a világnézet nélküli szülők világnézet nélkül nevelt gyermekeire – mert ez meg nekik alapvető emberi joguk.

De hová jutunk ezzel a kompromisszumos megoldással? Sehová. Az elmúlt 45 év pedagógusai a leírt hármas követelménynek úgy tudtak eleget tenni, hogy a meglévő kettő mellé mímelték (szimulálták) a harmadikat: a buta úgy tett, mintha okos lenne, a jellemtelen megjátszotta a becsületest és aki nem volt kommunista, az is úgy csinált, mintha az lenne – csak hogy megőrizhesse nyomorúságos állását. No hát, most sem kellene mást tenni, mint szimulálni a világnézeti semlegességet?

S még valamit végül: a világnézetileg semleges iskolában nemcsak az épületnek, nemcsak a tantestületnek, hanem a gyerekeknek és a szülőknek is semlegeseknek kellene lenniük, világnézetileg. Amennyiben ugyanis akár a gyermek, akár a szülő nem tesz eleget a világnézeti semlegesség egyetemes követelményének, és ezáltal "kilóg a sorból", úgy ez az eléggé el sem ítélhető magatartás a világnézetileg semleges iskola működésében zavarokat okozhat.

Gondoljuk végig mindezt! Zavart okoz a világnézetileg nem semleges gyermek a többi gyermek számára, mert érezni fogják másságát, hiszen talán nem is tudja az istenadta (otthon nem készítették erre időben fel), hogy neki a világnézeti másságát titokban kellene tartania. Mert az ő világnézete sértheti a világnézet nélküli gyermekek érzékenységét. Ezért a világnézetileg nem semleges gyermeknek el kell titkolnia világnézeti másságát, vagy meg kell válnia az egyébként megfelelő közösségtől és világnézetének megfelelő iskolába menni. Ezek reakciójaképpen a világnézettel nevelt gyermek zavart okoz önmaga számára is. Zavart okoz a "világnézetes" gyermek a pedagógusok számára is, mert vagy nincs világnézetük és akkor nem tudnak vele (emberi módon) mit kezdeni, vagy van, de eltitkolják, s akkor egy "világnézetes" gyermek könnyen lelepleződhet őket. Zavart okoznak a gyermeküket világnézeti igénnyel nevelő szülők a világnézeti igény nélküli többségnek, mert azoknak sértheti érzékenységét a másik szülő világnézeti tudata és erkölcsi értékrendje...

Nagyjából ez a pont gondolkodásunkban, ahol meg kell állnunk. Ez olyan társasjátékhoz hasonlít, aminek rossz (hibás) a játékszabálya, de van benne logika. Ha következetesen végigjátsszuk, előbb-utóbb (társadalmi szinten) beleőrülünk.

Nem lenne jobb a vaskarikát vasból készíteni?

Magyar Nemzet
1993. szeptember 8.
Lápossy Tamás

EGY PÜSPÖK AZ EGYHÁZI VEZETÉS STÍLUSÁRÓL

Reinhold Stecher innsbrucki püspök bírálta a hatalmat hangsúlyozó vezetési formákat a katolikus egyházban. Nem az igazi tekintély vált napjainkban kérdésessé az egyházban, hanem az egyházi funkciók gyakorlásának stílusa – hangoztatta a Freiburg im Breisgauban (Németország) megjelenő "Harder-Korrespondenz" című teológiai és egyházpolitikai folyóirat októberi számában megjelentetett cikkében.

Afeletti aggodalmától vezéreltve, hogy "az egyház népének széles rétegei elidegenednek a hierarchikus tekintélytől", a püspök olyan egyházi vezetési stílust javasol, amely a szolgálat szellemén valamint egy "egyháztörténetileg megalapozott alázaton" alapul. Ehhez a hibák beismerése is hozzátartozik, ami a tekintély elvesztése miatti hamis félelemtől vezéreltetve gyakran elmarad.

Egy tekintélyelvű vezetési stílus hosszú távon semmiféle megoldást nem kínál, mivel "megmerevedéshez, a párbeszédre való képtelenséghez, mások lelkiismereti megfontolásainak figyelmen kívül hagyásához, érvelési elégtelenséghez, polarizálódáshoz, valamint kirekesztéshez s ezáltal a teremtő-alkotó gondolatok és vélemények megakadályozásához vezet". Az egyházi hatalom gyakorlásának ez a stílusa nem meggyőződést eredményez, hanem csupán fanatizmust és csatlós-szellemiséget. Ahol a püspökök a hit letéteményeseiként világosan akarnak beszélni, "kínosan" meg kell különböztetniük a lényegest a lényegtelentől, nem pedig "ideges őrszem gyanánt" mindenre lőni, ami mozog a bokorban. Ezek az elhamarkodott lövések az egyház története folyamán számos esetben baljóslatúnak bizonyultak – vélekedett Reinhold Stecher püspök. KNA/MK

ADALÉKOK

A CÖLIBÁTUS KÉRDÉSÉHEZ

A STIMMEN DER ZEIT jezsuita folyóirat októberi számában Wolfgang Seibel SJ főszerkesztő "Látszatérvek a cölibátusról folyó vitában" című szerkesztőségi cikkben foglalkozott az említett témával.

Bevezetőben rámutatott, hogy a katolikus egyházban a cölibátusról évtizedek óta vitáznak. Habár az érvényes előírást minduntalan megerősítik – a II. Vatikáni zsinat, püspöki szinódusok, pápák és püspökök –, az ellentétes nézetek üldözése nem ér véget. Ennek oka sokrétű, mint ahogy sokrétűek voltak azok az okok is, amelyek miatt bevezették a hivatali cölibátust. Aki egyszerűen hitbeli gyengeségről, vagy korunk "konzumizmusa" és "szexualizmusa" általi elcsábíthatóságról beszél, elhamarkodott, sőt rágalmazó módon bennük keresve a bűnbakot, elzárja magát a tárgyilagos elemzés elől.

Objektívan nézve a cölibátus elvesztette társadalmi támaszát. Az egyházon belül is. Míg az ötvenes években a legtöbb katolikus nem akart nős papot látni és lelkesen síkraszállt a papok nőtlensége mellett, ma – az összes kérdőív tanúsága szerint – a legtöbb katolikus már nem támogatja ezt az álláspontot feltétel nélkül. Fontos szerepet játszik a kérdésben a paphiány, ami miatt számos egyházközségnek le kell mondania az eucharisztia vasárnapi megünnepléséről a lakóhelyén. Idevágó megoldási kísérletek nem járnak akkora sikerrel, amely miatt a nős papok kérdése lekerülhetne a napirendről.

A kérdés fogalmi megközelítéséhez tudatosítani kell, hogy a cölibátus szónak kétféle jelentése van. Jelöli egyrészt a nőtlenség karizmáját, a házasságról és a családról való szabadon választott lemondásként a mennyek országa kedvéért, továbbá azt a törvényt is, amely a latin egyház papját nőtlenségre kötelezi. A szabadon választott nőtlenségnek újszövetségi alapja van (Mt 19:11-12). Elengedhetetlen, magasrendű érték. Olyan emberek híján, akik emellett az életforma mellett döntenek, az egyházból lényeges dolog hiányozna. Ezzel szemben a 12. századból származó cölibátus-törvény egy történelmileg kialakult egyházi, tehát megváltoztatható jog. Ráadásul csak a nyugati, latin egyházra érvényes, nem pedig a Rómával egyesült keleti egyházak pátriárkátusai számára. Időközben a nyugati egyházon belül is léteznek nős papok, többnyire nem katolikus egyházak katolizált lelkipásztorai. A hivatali cölibátus tehát nem a világegyház törvénye, amely nem engedne meg regionálisan különböző szabályozásokat, ahogy ezt tévesen szüntelenül hangoztatják.

Azoknak az indokoknak nagy része, amelyeket manapság a nyugati egyházmegyés papjainak cölibátusa mellett felhoznak, nem a cölibátusra való egyházjogi kötelezettségre vonatkoznak, hanem a szabadon választott nőtlenségre. Utóbbi valóban karizma, amelyet az egyház Urától kapott, értékes adomány, amelyhez ragaszkodnia kell. Aki ennek értelmét – s ezzel együtt a rendek értelmét – alapvetően elutasítja, ellentmondásba kerülne az evangéliummal. Ebben az esetben talán indokolt lenne a hit elsorvadása miatti szemrehányás, akkor viszont nem, ha valaki megkérdőjelezi a cölibátus törvényét, és a megváltoztatása mellett van. Szent Pál, aki szerette, ha valamennyi ember hozzá hasonló önmegtartóztató életet élne, ugyanakkor elismerí az ember szabad döntésének a jogát; és kifejezetten óvakodik attól, hogy saját életformájából másokra vonatkozó törvényt alkosson (1Kor:7:7).

Az említett érvek tehát nem tartalmaznak kényszerítő indokokat a hivatali cölibátus számára. Mindehhez járul még, hogy diszkriminálják a keleti egyházak nős papjait. A szerző a továbbiakban idézi Augustin Bea bíborost, a II. Vatikáni zsinat egyik neves egyéniségét.

A bíboros szerint ugyanis ha azt állítják, hogy a papok a cölibátus révén a jövendő világ élő jelévé válnak, akkor felmerül a kérdés, vajon a keleti egyház papjai "papok-e a szó teljes értelmében". Valójában ugyanis két egyenrangú életformáról van szó, amelyek a legfőbb követelményeket támasztják, és megvan mindenkori specifikus veszélyük is: a "tökéletes önmegtartóztatásról a cölibátusban", valamint a "nős papok tökéletes (más szavakkal 'ideális') házasságbeli állapotáról".

Ez nem azt jelenti, hogy a hivatali cölibátusnak ne lennének alapos indítékai. De nem segítünk a dolgon azzal, ha olyan érvekkel védelmezzük, amelyek tüzetesebb vizsgálat után látszatérveknek bizonyulnak – írja Wolfgang Seibel SJ. STIMMEN DER ZEIT/MK

A NŐK PAPPÁ SZENTELÉSÉNEK KÉRDÉSÉHEZ

Több katolikus teológus egyöntetű véleménye szerint a nőknek "megvan a strukturális joguk a papságra az egyházban". Az új tübingeni "Theologische Quartalschrift" című negyedévi teológiai kiadványban, amely most a nők pappá szentelésének témájával foglalkozik, a regensburgi Wolfgang Beinert és a tübingeni Peter Hünermann dogmatikusok arra az eredményre jutottak, hogy nem létezik semmiféle dogmatikai indok, amely a nők ordinációjának útjában állna.

Dietmar Mieth tübingeni etikus ebből azt a végkövetkeztetést vonja le, hogy az egyházi döntéshozók "objektív vétket követnek el, ha megakadályozzák a nők pappá szentelését". Walter Gross, a kiadvány összeállítója, az Ószövetség professzora Tübingenben, követeli ennek a sürgető problémának mielőbbi szakszerű megoldását. Állítása szerint a nők ordinációja régóta a keresztyén önbecsülés próbakövévé vált. KIPA/KNA/KAP/MK

Az "Evangelische Kirche in Deutschland" nyugatnémet részében 1991-ben több mint 237 ezer kilépés volt az egyházból. A szokatlanul nagy veszteséget a szekularizálódás mellett főleg annak tulajdonítják, hogy az adók emelkedése és a "szolidaritási járulék" miatt sokan az egyházi adó lemondásával és a kilépéssel akarják ellensúlyozni jövedelmük csökkenését. Vigasztaló adat viszont, hogy míg a lélekszám csökkent, az istentiszteletek száma jelentősen növekedett a régi tartományokban. Az "új tartományok" (volt NDK) 1991-es egyházi statisztikáját ezután teszik közzé. /epd/

•

Növekedett a Finn Egyházból kilépők száma is: 1992-ben 60 ezren hagyták el az evangélikus egyházat, az előző évi 8 ezerrel szemben. Ez a jelentős növekedés az Egyházi Kutatóintézet szerint a gazdasági helyzet kedvezőtlen megváltoztatásának a következménye Északon is. Sokan így akarnak megszabadulni az egyházi adótól. Nőtt a belépések száma is (7500). A Finn Egyház 4 millió 370 ezer evangélikus tagja a lakosság 86 százalékát jelenti. /lwi e/

•

Hosszú vita után a német parlament (Bundestag) alkotmánybizottsága úgy döntött, hogy az alkotmányban változatlanul megmarad a praeambulum következő mondata: "...az Isten és a nép előtti felelősség elismerésével".
Ezzel azt a javaslatot szavazták le, amely Isten nevének kihagyását javasolta a bevezetésből. /epd/

•

A legújabb népszámlálási adatok (1991) szerint Ausztria lakosságának 78 százaléka római katolikus, hatmillió hívővel. A második legnagyobb csoport azonban már a "vallásnélküliek" csoportja, 672 ezer állampolgárral. A protestánsok (nagy többségben evangélikusok) lélekszáma csaknem 400 ezer. A tíz évvel ezelőtti népszámláláshoz viszonyítva a katolikusok lélekszáma 6 százalékkal, a protestánsoké 8 százalékkal csökkent. /epd/

•

Május közepén, a szerb ortodox pátriarka meghívására, újabb látogatást tettek Belgrádban Konrad Raise EVT-főtitkár és Jean Fischer, az EEK főtitkára. A megbeszélések középpontjában a véres polgárháború és a Szerb Ortodox Egyház viszonyulása állt. Raiser főtitkár kiemelte, súlyos a veszély, hogy a szerb nép és ortodox egyháza erős kapcsolatai miatt "a szélsőséges nacionalizmus vallásos legitimációt kaphat". Ennek sok jele volt az elmúlt hónapokban. A nemzetközi béketerv boszniai szerb elutasítása miatt "talán éppen most lenne itt az ideje, hogy a Szerb Ortodox Egyház hallassa szavát" - mondta a főtitkár.

Mindkét főtitkár sürgette az egyházak vezetőit a jugoszláv utódállamokban: forduljanak szembe a vérontás politikai irányítóival és együttesen fáradozzanak az emberiesség és a béke végső győzelméért Európának ebben a részében.

/cec-news - epd/

•

Clinton, az új amerikai elnök meghívására az Egyesült Államok 14 protestáns és 5 ortodox egyházának 43 vezetője tett látogatást a Fehér Házban. Az elnök kifejezte előttük: az egyházak nemcsak erkölcsi és etnikai vonatkozású kérdésekben adhatnak nagy segítséget Amerikának, hanem bel- és külpolitikai kérdésekben is olyan jelentős tapasztalatokkal rendelkeznek, melyekről kormánya nem mondhat le.

Chilström evangélikus püspök szerint a meghívás Clinton elnök és az új demokrata kormány nyitott készségét jelzi az egyházakkal való őszinte együttműködésre.

/ref forum/

Lelkipásztor 1993/7-8.

•

BAPTISTA VILÁGSTATISZTIKA

A Baptista Világszövetség 1992 végén kiadott jelentése szerint a világon 37.801.976 baptista él. Ebből Afrikában 2.238.078; Ázsiában 2.613.186; Közép-Amerikában 296.506; Észak-Amerikában 30.618.619; Dél-Amerikában 1.248.246; míg Európában 687.386 baptistát tartanak számon.

/Új Lant/

„SZOLGATÁRS-NÉ"

AKIK TÁRSAINK A SZOLGÁLATBAN

Ufer-Held Frida:

CSÖNDES ASSZONYOK — HATALMAS ASSZONYOK

Napjainkban a nőnek is szüksége van erőre. Magunk is érezzük: ha feladatunknak meg akarunk felelni a családban, hivatalunkban és közösségünkben, akkor a Lélek erejének kell kiáradnia belőlünk, annak az erőnek, amely mindenütt győzedelmeskedik. Nem testi erő, éles elme, vagy tudomány által érjük ezt el; nem, az Írás egy sajátságos, kevésbé járt, de biztos utat mutat ahhoz, hogy megerősödhessünk a Lélekben: így szól; *"Csöndességben és reménységben erősek lettetek volna"* (És 30:15). Így van ez csakugyan?

A CSENDESSÉG NEM NÉMASÁG. Van a csendességnek olyan hamis formája, amely nyomasztólag hat és egyik jele a gyengeségnek. A csendesség gyakran nem erkölcsi törekvések gyümölcse, hanem egyszerűen csak természetes hajlam, többnyire szellemi tevékenység és érdeklődés hiánya. Az ilyen hallgatás mögött gyakran nagy üresség áll. Van, aki rest gondolkodni, beszélni, vagy közölni valamit másokkal; alig nyitja ki a száját, s ezeket nagyon nehéz a más természetű környezetnek elhordozni. - "Csak megszólalna már egyszer végre és mondaná, mit gondol", sóhajtjuk, de hiába. – EGY BÚSKOMOR EGYÉNISÉG, aki magában tépelődik, fennakad a saját gondolatain, barátságos köszöntés, szerető szó nélkül megy el a hozzá legközelebb álló mellett is, olyan a családban, mint sötét árnyék. Az ilyen házban úgy nélkülözzük a szívesség napsugarát. Ha a megvilágosító kegyelem nem űzi ki a némaság ördögét, akkor a családi élet zavart és borús marad. Lehet, hogy az ilyen kedélyre az őszinteség hiánya nehezedik. Az ember hallgat, ha rossz a lelkiismerete és valamit el akar rejteni, ha olyan életet él, amiről nem lehet beszélni. Az olyan asszony lesz mindig hallgatagabb a férjével szemben, aki így gondolkodik: "Jaj, csak rá ne jöjjön, hová tettem a pénzt, hol voltam azon a napon, mikor nem jöttem idejében haza. Vigyáznom kell, nehogy elszóljam magamat." A homályos dolgok a hallgatás légkörét borítják a családra. – Lehetséges, mint hallottam, hogy egy házaspár húsz éven keresztül szótlanul járjon egymás mellett? Egy szobában aludtak, ugyanazon asztalnál ettek, de olyan nagy volt a meghasonlás köztük, hogy egy szót sem váltottak egymással. Sokkal jobb egy hatalmas zivatar villámlással és mennydörgéssel, amely azután megtisztítja a levegőt! Igen, mindkettő erős jellem volt, de nem isteni értelemben. NEM, A NÉMASÁG NEM JELENT "CSENDESSÉGET".

Miben áll hát a valódi csendesség , az a csendesség, amelyben erő van?

A gép nagy lendítőkerekének középpontján van egy nyugvópont, mely nem kering a körülötte forgó tömeggel. Minden ekörül forog, minden ennek a pontnak a szilárdságától függ. A nő élete akkor lesz értékessé, ha ezt a pontot megnyeri. Ez a pont pedig az Úr előtti mindennapos imádság csendje. Mindez olyan egyszerűnek látszik egy keresztyén életében, de nehéz állandóan megtartani egy túlterhelt, fáradt asszonynak. Egész nap nincs egy nyugodt perce, dolgozik reggeltől késő estig. Meg kell foltozni a harisnyákat, megvarrni a szakadásokat, és ha jön a reggel, a fáradtság ólomsúllyal nehezedik tagjaira. Ó, ha korábban tudnék felkelni, mint a többiek, hogy csendben lehetnék az Úr előtt – sóhajtják. De ez csaknem lehetetlen. És ha kivételesen kiharcolok magányos helyen egy csendes félórát, akkor csapongó, nyugtalan gondolatok üldöznek mindenfelől, újra meg újra megpróbálok imádkozni, de nem sikerül. Minél inkább szükségét érzem, hogy leboruljak Isten előtt, annál inkább odatolakodnak tarka, káprázatos képek közt a gondok, tervek és mindezekhez még a mindennapi élet zaja is hozzájárul. Mit tegyek hát? Igen, az Isten előtti csendességet is meg kell tanulni, és ha vágyódunk utána, ha belátjuk, hogy milyen szükséges ez megerősödésünkhöz, akkor tapasztalhatjuk, hogy menynyire nehéz. "De talán ott hibáztam eddig, hogy azt gondoltam, hosszan, sok szóval kell imádkoznom, egy egész fejezetet kell elolvasnom a Bibliából, ez a "csend Isten előtt". Ó, bizonnyal drága alkalom az, ha feltárhatjuk

szívünk minden szükségét Isten előtt, és elmondhatunk Neki mindent, de mindent. A Bibliában előfordulnak hosszú, Isten Lelkétől indított imádságok. Bizonyos, hogy erőt jelent a nő számára, ha csendben, imádkozva elmerülhet az Igében. De mindezek mögött valami mélyebb rejlik, s ez a szótlan csendes meghajlás és imádat Isten jelenlétében, hogy beragyoghasson bennünket a mi belső világunk napsugara, Jézus Krisztus. Ő közeledik felénk, ha vágyódunk utána kora reggel, késő este, mikor minden világosság kialudt és fáradtan fekszünk helyünkön, nem tudva mást, mint csodálva nézni az ő kegyelmét és szeretetét. Ilyenkor eltűnik a gond és aggodalom, nem látunk mást, csak őt egyedül. A Hóreb hegyén vihar és zivatar után jutott el Illéshez a csendes, lágy fuvallat. Isten közeledett hozzá, és ő porig hajolt és eltakarta arcát. Nem volt-e hasonló Anna tapasztalata is, mikor az oltár lépcsőjén az egyedüllét fájdalmában kereste Istenét. Először az ajka mozdult meg, sokat beszélt, sokat panaszkodott, azután egészen elcsendesedett. Megkapta, amit Istentől kért. A bethániai Mária lényét is ez tette verőfényessé, ragyogóvá, hogy megtanult csendben ülni annak lábainál, akiből áradt a fénysugár. Csodálatos órák, szentséges közösség, ahol a szívek egybeolvadnak. Egyik beszél, másik hallgat, vagy mindkettő hallgat Isten jelenlétében, mert ő megjelenti magát, megérteti magát szavak nélkül is. Gondold csak el, mennyi mondanivalója volna a Mesternek, ha időd és füled volna számára! Milyen kevés valódi ismereted van még neked is, aki magad jó keresztyénnek mondod! Ismered-e tulajdonképpen Jézust úgy, mint ő szeretné? Az igazi istentisztelet és szentség, minden erő a bűn legyőzésére, a teher hordozására, a belső öröm, a gyakorlati életbölcsesség, amelyre mindennap szükségünk van, a szent csendességből és a Vele való személyes érintkezésből ered. Itt gyullad ki az a láng, mely mint a szeretet szelíd tüze, ég a lélek oltárán, a szentek-szentjében. Ez a tűz gyakran csaknem egészen kialszik, de fellángol és feléled újra a felülről jövő fuvalomtól és a lélek ismét kész a menyegzőre és siet a Vőlegény felé.

A csendességben erő van! A csendesség az egyetlen eszköz ahhoz, hogy GYŐZELMET VEHESSÜNK A BŰN ELLENI HARCBAN. Izráel népe előtt ott volt a hullámzó tenger, mögötte pedig a kegyetlen ellenség. Minden elveszettnek látszott. Nincs más hátra, mint leverettetés, romlás, pusztulás. Ekkor Mózes kiadta a jelszót: *"Az Úr hadakozik tiértetek, ti pedig csendben legyetek"* (2Móz 14:14). Időnként mennyi harc tombol bensőnkben a bennünk lakozó bűn ellen! Ó, csak megszabadulhatnék az izgatottságomtól, szeretetlen szavaimtól, a gyors ítélkezéstől, gyötrő szenvedélyemtől, tisztátalan szívemtől és lényemtől! Úgy szeretném, de hiába, rám tör, mint egy idegen hatalom, ellenem támad, civódás, kedvetlenség vesz erőt rajtam, és ismét kimondom a szeretetlen szót; én nem eszem ebből, nem iszom abból a pohárból. De kell, egyszerűen kell, hogy kimondjam! Olyan ez bennem, mint a parázs, mint a tűz, amely mindent felemészt; mit tegyek, mikor kitörni készül bennem ez a vihar? Igen, mit tegyek? Ne tégy mást, kedvesem, csak légy csendben. A csendes, hűséges tekintet az Atyára, a golgotai keresztre, melyen a Fiú szenvedett, ez az, ami győzelmet hoz. A szent csendesség erős vár, melybe nem tud betörni az ellenség. A három sötét óra csendjében végeztetett el a mi váltságunk a kereszten. Csendben lehetünk szívünkben Őelőtte, mint János levelében olvassuk, akkor is, ha az vádol minket, mert aki a szíveket vizsgálja, mélyen beletekint abba, egészen az alapjáig és észreveszi ott a Krisztushoz való nagyobb hasonlatosság és több győzelmi erő utáni vágyat.

A csendességben erő van, s EZ A CSENDESSÉG ELIGAZÍT BENNÜNKET A LEGNEHEZEBB KÉRDÉSEKBEN IS ÉS MEGMUTATJA NEKÜNK AZ EGYEDÜLI KIVEZETŐ UTAT. *"Hagyjad az Úrra a te utaidat* (helyesebb fordítás szerint: légy csendben az Úr előtt) *és bízzál benne, majd Ő teljesíti!"* (Zsolt 37:7) Milyen gyakran föltámad bennünk a forró vágy valami után: ó, bárcsak megnyerhetném azt! Kívánom, akarom! Mit ér az életem, ha nem teljesedik kívánságom? Kell, hogy férjemnek jobb állása legyen, a leányomnak férjhez kell mennie, a fiamat ki kell képeztetnem. A kívánatos dolog minden gondolatot egy irányba terel. Mit csináljak, hogy keresztülvigyem? Vagy ha vágyak nincsenek, vannak életbevágó kérdések. Melyik utat válasszam? Elfoglalja-e fiam ezt az állást? Nem lenne érdemes más városba költözni? Hogy lenne jobb? Csak tudnám! Légy csendben az Úr előtt, ez az egyetlen útja a helyes döntésnek. A legtöbb tévedés a keresztyén ember életében azért van, mert nincs igazán csendben és nem kérdezi meg az Urat. Nincs időnk rá, mindent elhamarkodunk! Ó, egy helytelen út választásából egész életre kiható kár származik!

Csendben légy, s az Úr vezet majd,
Míg sürögve futsz, szaladsz,
Nem tudod, az Úr mit óhajt –
Tennen vágyadnál maradsz.

Így hangzik Zinzendorf nászéneke. S vajon nem úgy van-e hogy éppen a házasság a legfontosabb lépés életünkben, amely előtt különösen csendben kell állanunk és várnunk, hogy az Úr vigye azt végbe? Ma is kész a mi hű Urunk, hogy a Reá figyelőnek megmutassa az Ő akaratát. Világosság derül a bennünket foglalkoztató kérdésre és halljuk a szót: ez az az út, amelyen haladnod kell, ne térj se jobbra, se balra! Milyen szép Eliézernél látni, mikor ura,

lzsák számára feleséget keres, hogyan vigyáz mindenben Isten vezetésére fontos megbízatásában! *"Az ember pedig álmélkodva néz vala reá és veszteg hallgat vala, tudni akarván, vajon szerencsésségé teszi-e az Úr az ő útját, vagy nem"* (1Móz 24:21). Ha te, édesanya, fájdalommal ismered el, hogy a te házasságkötésed elhamarkodott volt, és érzelem vagy előnyök keresése játszott benne közre, nem teszel-e meg mindent, hogy szeretett fiadat, vagy leányodat visszatartsd egy meggondolatlan, Isten előtt meg nem fontolt lépéstől?

A csendességben erő van! A HÁZI MUNKÁINK közt is csendben kell lennünk, ha azt akarjuk, hogy minden munka jól menjen. Gyűlölködés, szóbeszéd és panaszkodás nélkül csendben dolgozni, ez az igazi keresztyén munka. Aki megáll a lépcsőn fecsegni szomszédjával, aki a nyitott konyhaablakon keresztül beszédbe elegyedik az arra menőkkel, annak a hálószobája még a késői órákban is takarítatlan és az ebédje nem lesz kész, mire a férje hazajön. Ne beszélj sokat leányaidnak, ne szidd folyton a cselédeket, hanem csendesen bátorítsd, csináld meg előtte, hogy a csendben végzett munka kétszer olyan gyorsan megy, ha az erőt szavakra nem fecséreljük. "A kéz a munkán, a szív az Istennél!" Ebben gyakorold magadat. Mennyivel jobb lenne sok mindent elhallgatni abból, amit burgonyatisztítás közben vagy a mosóteknőnél elbeszélünk! Milyen fordítva csinál ez és ez mindent, milyen rosszul neveli a gyermekeit és mi mindent csinál a férje háta mögött. Úgy tetszik néha, mintha egy láthatatlan ujj odaírná a konyha és dolgozószoba falára: *"Minden haszontalan beszédért számot kell adnotok!"* De nem látják a láthatatlan kezet, és fecsegnek tovább. Egy csendes szobalány, aki hűségesen végzi kötelességét, egy csendes varrónő, aki serényen öltöget, a legkedvesebb munkatárs. Gyermekek, akik a gyermekszobában ültök és feladataitokon dolgoztok, feltétlen csendben kell lennetek, hogy egyik ne zavarja a másikat. Ki lesz legelőbb készen? Biztosan az, aki csendben dolgozik, anélkül, hogy feltekintene.

A thessalonikai gyülekezetben is volt egy bizonyos szellem, amely a nyugtalan és haszontalan beszéd által jutott oda. Ott, ahol azelőtt a műhelyekben szorgalmas kezek dolgoztak, állt a munka és az emberek csoportokban ültek vagy álltak és buzgón tárgyalták az Úr visszajövetelének lehetőségét. Kegyes, de mégis haszontalan szavakat váltottak, melyek Isten akaratának kerékforgását nem tették gyorsabbá. *"Csendes életet folytassatok, saját dolgaitoknak utána lássatok!"* – inti az apostol és olyanoknak, akik szaladgálnak és kegyes dolgokról fecsegnek, másokat is elvonnak a munkától, szigorúan kiadja a parancsot: *"Rendeljük néktek, hogy csendben munkálkodva, a magatok kenyerét egyétek!"*

A csendességben erő van! És erre az erőre a családi életben is szükség van. Az az asszony, aki szemrehányásokkal fogadja férjét, mikor hazajön és egész szóáradattal halmozza el, az nem jut közel a szívéhez. Egy barátságos szó, egy szeretetteljes, résztvevő pillantás jólesik - de akitől nem lehet szóhoz sem jutni, az kényelmetlen.

Igen, ha lát valamit rajta, ami szeretné, ha másként lenne, és eljön az alkalmas óra, mikor egyedül vannak, szabad szeretettel megmondani, ami nehéz. A nyíltság a legszebb dolog a házastársak között. De gyakran talán nem érti meg, vagy nem fogadja el. Ilyenkor az egyetlen biztos út: elmondani az Úrnak és bevárni, mit fog Ő cselekedni. Csendes, hűség által meggyőzheti az asszony a férfiszívet. Milyen sokat mond a szomorúan hallgató asszony a férjének. Magával viszi a hivatalba azt a képet és többet beszél neki minden szemrehányásnál. Végül is győzni fog.

Milyen hatalom a gyermekszobában egy csendes édesanya! Nem olyanra gondolok, aki mindig hallgat, mindent jóváhagy. Néha-néha szükséges egy rövid, komoly szó is. De a sok izgatott beszéd aláássa a tekintélyt; az ilyet nem veszik komolyan. Egy tekintetre kell, hogy engedelmeskedjenek. Nem az édesanya szomorú hallgatásának kell-e a legszigorúbb büntetésnek lenni a gyermek számára? Ha nem kedveskedik, nem barátságos, nem nevet, akkor a gyermeknek észre kell vennie, hogy keserű fájdalmat okozott, hogy égesse a bűn feletti fájdalom a lelkét. Eljön a pillanat, mikor a gyermek nem bírja tovább a borzasztó hallgatást s ráborul az édesanyjára: "Ó, édesanyám, bocsáss meg nekem, szólj hozzám, szeress újra, kérlek, kérlek!" Ilyen fegyver a nevelésben a komoly, a szomorú hallgatás. Többet lehet vele elérni, mint a szóval, mert ez a szív mélyére hat. Igen, a csendességben erő van!

Szeretnék még a BARÁTAINKHOZ VALÓ VISZONYRÓL is szólni valamit. Összejövünk egy kis beszélgetésre születésnapkor, vagy talán kávézás közben. Az jó, ha kibeszélhetjük magunkat, beszélhetünk gyermekeinkről, férjünkről, cselédekről, lakásviszonyainkról. "Én így teszem el a baboti" "Nem, az én módszerem jobb, praktikusabb, takarékosabb!" Nem hallod, hogy ez a szó: "én", hogyan csendül ki minden mondatból? Mennyire igyekszik mindegyik magának érvényt szerezni és végül, aki győztes marad a beszédben, az megelégedetten tér haza. Tulajdonképpen nem mondtak semmi olyat, ami nem volna igaz, csak itt-ott elfecsegtek egy kicsit a szomszédasszonyról és olyat is kimondtak, amit jobb lett volna elhallgatni; de vajon azután egyik sem hallja, amint egy halk hang megszólal: "Mennyi időt elpazaroltál meginl ezen a délutánon? Nem lett volna jobb egyedül, vagy közösen egy jó könyvet olvasni, vagy legalább valamely értékes témáról beszél-

getni?" Egy komoly keresztyén elnémul ilyen környezetben és lehangolt lesz; komolyan megfontolja: nem volna-e jobb az ilyen összekötte-tést, amelynek nincs semmi haszna, megszakítani? Mennyivel többet ér egy hűséges hallgatag barátnő, akinek mindent el lehet mondani, ami nehéz. Milyen szép egy rokonérzelmű kis kör, ahol lehet egy-egy bibliaversről beszélgetni, akikkel imádkozni lehet. Érdekes, hogy amint a kávéházban megkockáztatja valaki kiejteni az Úr Jézus nevét, a beszéd azonnal elnémul és zavart csend áll be, mert mindenki úgy találja, hogy nem illik oda.

Az egy egészen sajátságos művészet, a másikat ÚGY HALLGATNI, hogy bátorsága legyen minden fájdalmát és örömét közölni. Még gyermekkoromból ismerek egy kedves öreg hölgyet, aki úgy értett ehhez, mint senki más. Nagyon szívesen mentünk hozzá, egészen egy volt a mieinkkel. Befolyást gyakorolt reánk, hatalma volt fölöttünk. Nem beszélt sokat, de látszott rajta, hogy minden érdekelte, amit közöltek vele. Néha-néha egy rövid kérdés, egy "Igen? Csakugyan?" szócska volt, amivel csodálkozását, vagy rosszallását kifejezte és éreztette. A mi apró titkaink jó helyen voltak nála, tudott hallgatni.

A csendességben erő van! Előfordulhatnak nehéz élmények utjainkon, hasonlók Dávidéhoz, akit Sémei átkozott és szidott, mikor fia, Absolon elől menekült. A gonosz nyelvek nyila reászáll; igazságtalan, gonosz hír miatt távoznia kell, anélkül, hogy igazolhatná magát; ez nem könnyű próba. Szaladok a jobb szomszédomhoz, panaszkodom, biztosítom, hogy nem úgy van, ahogy azt ő gondolja, az emberek félreértettek; s egyszerre csak hallom, hogy a bal szomszédom még sokkal több rosszat gondol felőlem. Gyorsan elmegyek oda is, rendbe kell hoznom a dolgot; csakugyan, az egész ház, az egész utca arról beszél. Mérgelődöm, hogy célpontja lettem minden beszédnek; mit is tegyek hát: Csak egy segít: a KIRÁLYI HALLGATÁS, mint Saul tette, mikor gonosz emberek megvetőleg beszéltek róla. Láthatjuk, hogy Isten nem tévedett a választásnál: *"Olyan volt, mintha semmit sem hallott volna"* – mondja róla 1Sám 10:27. A tűz kialszik magától, ha nem kap táplálékot. De ilyesmit kevés asszony tud elhordozni. A legritkább esetben értik ezt meg: igazzá beszélni ritkán lehet valakit, sokkal inkább igazzá imádkozni. Akkor láthatjuk leginkább Jézus szeretetét és türelmének nagyságát, mikor az ellenséggel szemben áll és az tombol körülötte, bepanaszolják a főpapnál, megostorozzák, a zsoldosok leköpdösik és ő hallgat, egy szóval sem felel nekik. *"Rábízta az igazságosan ítélőre."* Nagy dolog az, ha mi is így tudunk tenni. Igen, mert a csendességben erő van.

Talán nincs az égen és a földön gyönyörűbb kép az angyalok, sőt a szerető mennyei Atya számára, mint az olyan ember képe, aki csendben tud lenni teste és lelke minden fájdalma közepette is. Zúgolódás nélkül jár, határozott lépésekkel, aggasztó időkben, sötét szakadékok között, mert tudja, hogy fölötte ragyog Isten irgalmasságának csillaga. A Szentlélek legcsodálatosabb műve, hogy a könnyen felizgatható asszonyi természetet sokszor talán évekig tartó nehéz teher által nyájassá, szelíddé, csendessé, barátságossá, türelmessé formálja.

Van olyan szenvedés, amely sokkal gyötrőbb a testi fájdalomnál, amikor a lélek szinte összeroskad, az életerő elfogy és mégis el lehet csendben hordozni, mert a szerető Isten ott van, és az ő hűvös enyhet adó kezét égő ajkunkra teszi.

De ha a testi fájdalom miatt csaknem felkiáltunk, és a beteg-, vagy halálos ágyon a gyötrő kín minden erőnket felemészti, a szent, mély csendesség akkor is bátorságot önt belénk. Ez az olvasztó kemence az örökkévalóság aranya számára. A Golgota keresztje körül is három óráig csönd és sötétség volt, és ezalatt történt a legnagyobb dolog, a mi megváltásunk, az ellenség legyőzése, győzelem, teljes győzelem – csendben és sötétségben. Nem az emberi elvárás szerint használta fel hatalmát a sátáni erőkkel szemben, a törvény dörgő szavával nem zúzta szét az embert. Csendben tudott maradni, mint egy bárány, úgy halt meg és ebben volt az ő megváltó ereje. A kereszten hallgató Megváltóból erőnek és áldásnak folyama ömlik és belőlünk is áradni fog, ha hasonlókká leszünk Őhozzá.

A csendességben erő van! Miénk lehete vajon ez a győzelmes erő? Csaknem elcsüggeszt ez a kérdés, mert olyan könnyen felizgat minden, olyan sok a szó és a belső erő olyan hamar elfogy a sok beszéd által. Igen, igen, érezzük, mennyire igaza volt Jakabnak, mikor a nyelvet a tűzhöz hasonlította; nyugtalan gonosz az, amit az ember meg nem zabolázhat. És ha megtehetné is, mit használ, ha a szív belül vadul hullámzik. Ezt egyedül Te csendesítheted le, Megváltónk.

A boldog örökkévalóságban is, ahol a mennyei csarnokokon keresztül ujjongó, végnélküli dicsének zeng, csendes imádattal hajolnak meg a Bárány előtt. A csendnek ebben a félórájában minden hang elhallgat, minden szem a Bárányon függ és leborulnak előtte. Itt ismétlődik a zsoltárok szela-ja mennyei felségben. Ez a nyugvóhely minden elcsendesedni vágyó szív számára, ez Isten népének szombatja.

Vágyam oda von engem is!
Légy csendben te is, én lelkem, és
imádkozzál!

/Németből fordította: Ferenczy Jenőné/

ILLUSZTRÁCIÓK GYŰJTEMÉNYE

Gyűjtötte: dr. Gerzsenyi László

Sokan akarják, hogy ismertessem a tökéletessé válás titkos receptjét, és csak azt mondhatom, hogy az egyedüli titok az isteni szeretet, ezt pedig csak szeretet által lehet elérni. A beszédet beszélgetéssel, a tanulást tanulással, a futást futással, a munkát munkával tanuljuk meg; éppen így, Isten és az ember szeretetét szeretet által sajátíthatjuk el. Kezdd mint tanonc, és a szeretet hatalma a művészet mesterévé változtat. – Szalézi Ferenc –
(Szeretet)

•

Isten szeretete megmarad, amikor minden más megszűnik. Életemben minden összeomlott. Névsorolvasásra vártam a koncentrációs táborban, ahol 96 ezer nő halt meg. Előttem állt egy őr, aki azzal szórakozott, hogy kegyetlenségét igyekezett bemutatni. Alig bírtam nézni vagy hallgatni, ami előttünk történt. Hirtelen egy pacsirta kezdett énekelni az égbolton. Minden fogoly föltekintett és hallgatta a madár énekét. Amikor a madárra tekintettem, tovább néztem az égboltot és emlékeztem a 103. zsoltárra: "Mert amilyen magasan van az ég a föld fölött, olyan nagy a szeretete az istenfélők iránt." Mintha akkor ébredtem volna rá a valóságra. Láttam, hogy Isten szeretete változatlan. Ó, milyen mély és fenséges az isteni szeretet. Sokkal mélyebb, mint az emberi gyűlölet mélysége. Isten három héten át naponta elküldte azt a pacsirtát, pontosan a névsorolvasáskor, hogy szemem abba az irányba tekintsen. – Corrie ten Boom –
(Szeretet)

•

Sok évvel ezelőtt egy kis, szegénység sújtotta házban élt Londonban egy asszony. Háta meghajlott a mosóteknő mellett, mivel ez a munka volt az egyedüli jövedelemforrása. Amint dolgozott, szüntelen imádkozott a fiáért, aki elszökött és a tengerre ment már tizenéves korában. Az asszony tudatában volt annak, hogy az Úr válaszol az imára, és sohasem adta föl a reményt, hogy fia egy napon átadja életét az Úrnak. Miután meghalt, az akkor még rabszolgakereskedéssel foglalkozó fia megtért, és Londonban a "matrózok prédikátorává" lett. John Newton emberek ezreit vezette Krisztushoz. Az "Amazing Grace" című énekét az egész világon éneklik a keresztyének, és ma is olyan sokatmondó, mint amikor megírta, amelynek sorai Isten kegyelméről és bűnbocsánatáról tesznek bizonyságot. John Newton szavai eljutottak egy nagytudású szkeptikushoz, név szerint Thomas Scott-hoz, aki úgy vélte, hogy nincs szüksége Megváltóra. Később Scott írása emberek százait vezette az Úrhoz, köztük William Cowpert. Cowper költészete és prózája sokakat megérintett, köztük William Wilberforce brit államférfit, aki szorgalmasan fáradozott a rabszolgák fölszabadításán. A befolyás láncolata eléri az embereket, amint olvassák ez ihletett emberek írásait. John Newton édesanyja nem is álmodott róla, hogy imádsága által Isten felhasználja a fiát sok ember megérintésére. (Ima)

•

Egy nagy államférfi mondta édesanyjáról: "Anyám nem volt érzelgős. Sok tekintetben spártai szigorúsággal nevelt minket. De az egyik legerősebb gyermekkori tapasztalatom az volt, hogy édesanyám fölment a harmadik emeleti szobába imádkozni. Órákat töltött imádságban, gyakran már hajnalban elkezdve. Amikor tanácsot kértünk tőle valamiben, ezt mondta: «Először meg kell kérdeznem Istent.»"
(Ima)

•

Az emberek csodálkoztak, amint látták, hogy a vak gyermek olyan vidáman játszott. Úgy tűnt, hogy öröme beragyogta a körülötte levőket is. Fanny Crosby csecsemő korában vakult meg, amikor egy orvos rossz gyógyszert alkalmazott. Anyja szomorúan gondolt arra, hogy kisleánya csak a sötétség világát fogja megismerni. Fanny benső örömmel rendelkezett, amely teljesen kárpótolta vakságáért. Krisztus szeretete töltötte be életét. Nyolcéves korában ezt írta: "Milyen boldog vagyok, bár semmit sem látok... Milyen sokan nem élvezik azokat az áldásokat, amelyekben én gyönyörködöm. Nem tudok sírni és sóhajtozni azért, mert vak vagyok." Gyakran mondta: "Ne sajnálkozzatok rajtam – én vagyok a legboldogabb a világon." Egy vak metodista lelkészhez ment feleségül. Gyermekük csecsemőkorában meghalt. Fanny minden fájdalmát és győzelmét énekeibe öntötte. Amikor írt, először térden állva imádkozott, aztán a szavak önkéntelenül

áradtak belőle. Élete folyamán ezer és ezer éneket szerzett, amelyeket azóta is énekelnek az egész világon. A vak, örvendező asszony egy kis Újszövetséget tartott a kezében, amikor a nyilvánosság előtt beszélt: "Ez ad erőt a feladathoz" – mondta. Teljesen elfogadta vakságát, és soha nem kívánt látni, mert először Megváltója arcát akarta megpillantani. Mielőtt meghalt, kilencvenöt éves korában, a következő verset írta a szomszédságában élő szülőknek, akik éppen akkor veszítették el gyermeküket: "Egy napon elérkeztek a folyó partjára, és rátaláltok arra, akit elveszítettetek. Szeretteink várnak az élet fájánál, amikor megérkeztek, hogy velük örvendezzetek egy drága napon, nemsokára." A szeretett énekszerzőt a Connecticut állambeli Bridgeportban temették el. Sírkövére egyszerűen ezt vésték: Fanny Néni és aláírásként: Ami tőle telt, azt tette.

(Öröm)

•

Köztetek csak azok lesznek igazán boldogok, akik megkeresik és megtalálják, hogy hogyan kell szolgálni. – Albert Schweitzer –

(Öröm)

•

Hezekiah és Dorothy Brainerd fia volt Dávid, aki kilenc testvérével együtt egy vidéki otthonban nőtt fel a Connecticut folyó partján. Életüket lekötötte a nehéz mezei munka, az iskolai tanulás, a bibliatanulmányozás és a gyülekezetlátogatás. David gyakran imádkozott és úgy vélte, hogy már megtért, de még nem volt semmi öröme és bizonyossága efelől. Tizenéves korában kezdte keresni az élet igazi értelmét és kérte az idősebbek tanácsát. Olvasta és ismét olvasta a Bibliát, és lehetőleg minden alkalommal elment a gyülekezetbe. Végül nagy belső megrázkódtatások után átélte azt, ami megadta neki a keresett békességet. Egy vasárnap este az erdőben sétálva, megismerte Krisztus iránta való szeretetét, és azon csodálkozott, hogy az egész világ miért nem látja ezt az áldott és kiváltságos utat. Életét az Úrnak szentelte, és misszionáriusként ment az indiánok közé. Sok száz kilométert tett meg lóháton New York, New Jersey és Pennsylvania államban. Legtöbb idejét az indiánok közt töltötte még betegen is. Száz és száz kilométert utazott, hogy elérje szeretett népét. Indiánok iránti szeretete miatt akarták hallgatni prédikációját. Nem volt szokatlan látvány, hogy feltűrt ingujjal segítette kerítésük építését, miközben beszélt nekik Isten szeretetéről. Huszonkilenc éves korában halt meg, és sírjára ezt írták: "A hű és fáradozó misszionáriusnak".

(Önfeláldozás)

Egy delaware indián asszony – aki Brainerd prédikálására tért meg – ezt írta szeretett misszionáriusáról: "Fiatal volt – kedves volt. Szarvasbőrön és medvebőrön aludt. Medveételt és puliszkát evett. Megtudtuk, hogy nem dicsekvő. Odajött nagymamámhoz és ezt mondta: "Éhes vagyok – siess, adj valamit!" Aztán nagymamám levette az üstöt és ő enni kezdett. De egyesek nem szerették és így szóltak: «Mit akar ez a fehér ember, miért jött ide? Nem akarjuk, hogy itt legyen.» Azt mondták, menjen el... Nemsokára rájöttek, hogy becsületes, és aztán bármit megtettek, amit nekik mondott.

(Őszinteség)

•

Mindig légy nyitott a kis feladatokra, mert a kis feladat fontos Jézus Krisztusnak. Isten országának jövője nem egyik vagy másik hatalmas személy lelkesedésétől függ. Azok a nagyok is szükségesek, de ugyanígy szükség van számtalan kis emberre, akik kicsiny feladatokat végeznek el Krisztus szolgálatában. A nagy folyókban csak egy kis hányada van az összes víznek, ami szükséges a föld táplálására és fenntartására. A nagy folyamokon kívül vannak vizek a földben – a földalatti vizek – és vannak kis patakok, amelyek állandóan táplálják a nagy folyókat. Ezek nélkül a titkos földalatti vizek és bukdácsoló patakok nélkül a nagy folyók elapadnának. Ilyenek azok a kis feladatok, amelyeket mindnyájunknak el kell végeznünk. – Albert Schweitzer –

(Szolgálat)

•

A második világháború alatt az egyik angliai gyárban a látogatók megfigyeltek egy embert az egyik esztergapadnál, aki döbbenetesen hasonlított királyukhoz. Valójában királyuk ment oda mindennap, miután elvégezte királyi teendőit, és népével együtt fölvette a munkásruhát.

(Szolgálat)

•

Zsoltár jó házasságért. – Föld és ég Ura, Istene, kezed alkotta a szellőt és az esőt, füled szabályozta be a hullámokat és a pázsit kis éji ciripelőit:

Áldd meg őket e napon!

Ragyogtasd arcukon világosságodat, amint átlépik a házasélet küszöbét.

Lelkük nyiljék tágra a nap előtt, és értelmük nyiljék meg a kölcsönös megértés fénye előtt.

Legyen a megelégedettség a fejük fölötti tető és az alázatosság legyen a szőnyeg a lábuk alatt.

Adj nekik gyöngédséget a szomorúság napjaiban és a szeretet büszkeségét örömeik napján.

Gyermekeik hangja csengjen édesen a füleikben és gyermekeik arca ragyogja körül családi tűzhelyüket.

Az irigység gonosz madara soha ne sötétítse útjukat, és az irigység méregfogai soha ne harapjanak a kezükbe.

Adj nekik fenkölt szívet.

Lakozzék a szépség velük – a rézlábasok fényében és a lentakarókon, a porcelánok ragyogó felszínén és a poharak csillogásában. Add nekik, ó, Urunk, az egyszerű élet áldásait.

Adj nekik jó házasságot.

Mindörökkön örökké.

(Házasság)

•

Egy nagyon dühös herceg egy napon bezárkózott a szobájába. Felesége, a hasonlóan nagyon dühös királynő, türelmetlenül kopogtatott az ajtaján, hogy bebocsátást nyerjen. "Ki az?" – kérdezte a herceg.

"Az ország királynője" – hangzott a büszke válasz.

Semmi felelet.

A királynő ismét zörgetett – aztán megint – és megint. Ugyanazt kérdezte tőle a férje, de semmi választ nem kapott.

Aztán halk kopogtatással kért bebocsátást.

"Ki az?" – kérdezte ismét a herceg.

Finoman ezt válaszolta a királynő: "Feleséged kopogtat."

A herceg megnyitotta az ajtót.

(Házasság)

•

Ahhoz, hogy Krisztusban éljünk, az ő gondolataiban, szellemében, lelkületében és lényének légkörében kell élnünk. Az emberek mindenütt mások gondolataiban és jellemvonásaiban élnek. Aki Rafaello szellemében él, az festőművész lesz; aki Milton szellemében él, az költő lesz; aki Bacon szellemében él, az filozófussá válik; aki Caesar szellemében él, az hőssé válik; aki Krisztus szellemében él, az emberré válik. (Keresztyénség)

•

Erasmus mondta: "Az emberiséget egy ácsmester teremtette, és az emberiséget egy ácsmester tudja átalakítani."

(Krisztus)

•

Az a nap, amelyen attól *félsz*, hogy mindennek vége lesz, az a te örökkévalóságod születésnapja. – Seneca –

(Halhatatlanság)

Ne templomainkban legyen szent az Isten, hanem a szívünkben, mert lerombolható mindaz, amit emberkéz alkotott. Azt a templomot tartsuk tisztán, amit nem a füst, nem a por, hanem a rossz gondolatok szennyeznek be, amit nem az égő gyertyák világítanak meg, hanem Isten világossága és a bölcsesség fénye. – Lactantius – (A Szentlélek temploma)

•

Körülbelül 200 évvel ezelőtt felnyitották Nagy Károly sírját. A halott hódító ülőhelyzetben volt, királyi öltözetben, csontos kezében a jogart tartva, és térdén egy Újszövetség feküdt, amelyben Márk 8:36-ra mutatott élettelen ujjával: "Mit használ az embernek, ha az egész világot megnyeri, lelkében pedig kárt vall?" (Mulandóság)

•

"Nem az az ébredés, hogy nagy dobveréssel kiözönlünk az utcára, hanem az, hogy nagy zokogással visszamegyünk a Golgotához."

– Roy Herrison – (Ébredés)

VIDÁM ESETEK

(Gyűjtötte: G.L.)

Egy riporter megkérdezett egy 95 éves férfit a születésnapján: "Minek tulajdonítja, hogy ilyen magas kort ért el?"

Az idős ember ezt válaszolta: "Még nem vagyok benne egészen biztos. Az orvosom most írt elő egy új étrendet."

•

Rendőrjárőr a autóvezető nőhöz: "Egy perccel ezelőtt, amint kocsiból figyeltem önt, úgy láttam, hogy a hetven felé közeledik."

A megállított hölgy így méltatlankodott: "Hogy mer velem így beszélni? Még csak a harmincas éveimben vagyok."

•

Két fiú dicsekedett az őseivel. Az egyik így szólt: "Apáim Árpáddal együtt jöttek be Magyarországra." A másik ezt mondta: "Az őseim már itt fogadták Árpádot és seregeit."

•

Jancsika csodálkozva bámult újszülött testvérére, aki bömbölt a bölcsőjében. Meg is kérdezte apukájától: "Ocsikét a mennyből

küldték?" "Igen" – válaszolta az apa. "Nem csodálom, hogy kitették onnét" – mondta okoskodva a kisfiú.

•

Tanár: A Naprendszert magyarázva szólt: "Kalapom a Mars bolygó. Van valami kérdésetek?"

Tanuló: "Vannak-e lakók a Marson?"

•

Egy arisztokrata család nagyravágyó tagja nagy összeget fizetett egy kutatónak, hogy nézzen utána őseinek a lehető legalaposabban. Amikor a kutatás befejeződött, ismét adott egy nagy összeget a kutatónak, hogy el ne mondja senkinek, amit fölfedezett.

•

Ökumenikus együttlét után asztalhoz telepedtek a hivatalos vendégek, és egy büszke hölgy éppen egy rabbi és egy lelkész között kapott helyet. Így kezdte a beszélgetést: "Úgy érzem magam, mintha az Ó- és Újszövetség közti lap lennék." A lelkész ezt felelte: "Csakhogy, asszonyom, az a lap mindig üres."

•

A fiatal korában megtért D. L. Moody rendszerint az utcáról összeszedett koldusgyerekekkel töltötte meg az arisztokraták látogatta bostoni templomot. Emiatt sokan panaszkodtak és próbálták Moodyt elkedvetleníteni. Amikor Moody is csatlakozni akart a gyülekezethez, azt ajánlották neki, hogy várakozzék egy hónapig és imádkozzék ezért a dologért. Azt gondolták, hogy Moody soha többé nem teszi be lábát a gyülekezetbe. Azonban tévedtek, mert egy hónap múlva Moody megint kérte a fölvételét. Megkérdezték tőle: "Megtetted, amit javasoltunk? Imádkoztál e dologért?" "Igen" – válaszolta Moody. "És az Úr milyen választ adott?" "Azt mondta, hogy ne érezzem rosszul magam a várakoztatásért, mert már ő is huszonöt év óta próbál bejutni e gyülekezetbe..."

•

A kisfiú előtt már csak egy szelet torta volt a tálon. Anyukája így figyelmeztette: "Kisfiam, ha még veszel egy szeletet, szétdurransz." "Akkor hadd vegyem ki azt a szeletet, és ti menjetek ki a szobából..."

•

Valaki felvételre jelentkezett a rendőrségnél. A vizsgáztató tiszt megkérdezte tőle: "Ha egy nagy tömeg gyűlne össze, és önt arra rendelnék, hogy oszlassa szét a tömeget, mit csinálna?" A vizsgázó jelölt így felelt: "Körülhordatnék egy kalapot perselyezés céljából."

•

Háziasszony a takarítónőhöz: "Úgy tűnik, hogy nem tisztítja meg rendesen a nappali szobát. Szokta használni a porszívógépet?"

Takarítónő: "Ó, dehogy. Zavarná a televíziós programot."

A vasárnapi iskolai tanító arról beszélt, hogy Heródes miként ígérte Salomének, hogy országának felét is neki adja, ha azt kéri tőle. De Salomé Bemerítő János fejét kérte. Ekkor a tanító megkérdezte a csoport tagjait, hogy mit tettek volna Heródes helyében. Az egyik vasárnapi iskolás így válaszolt: "Megmondtam volna Salomének, hogy Bemerítő János országomnak a másik feléhez tartozik."

•

Egyik fiú: "Evés előtt szoktál imádkozni?"

Másik fiú: "Csak akkor, amikor a maradékot teszik az asztalra."

•

A házaspár hazaérkezett a vasárnap délelőtti istentiszteletről, és a feleség megjegyezte férjének: "Az előttünk levő padban egy asszony ült, aki ugyanolyan ruhát viselt, mint én.

Az érdeklődő férj ezt kérdezte: "Vajon ez azt jelenti, hogy egy új ruhát kell vásárolnom?"

Az asszony megjegyezte: "Ez még mindig olcsóbb lenne, mint máshova költözni."

•

"Apu, drága lehet a tinta?"

"Egyáltalán nem. De miért kérded, fiam?"

"Anyu nagyon dühösnek látszik, mert véletlenül a szőnyegre öntöttem egy üveg tintát."

•

A buszvezetőt minden percben zavarta egy hölgy, mert folyton emlegette, hogy hol szeretne leszállni.

Végül ezt kérdezte: "Honnét tudom meg, hogy hol kell leszállnom?"

A vezető nem fojthatta magába e választ: "Onnét, hogy széles mosoly jelenik meg az arcomon."

•

"Versenyezzünk" – mondta Sanyi egyik barátjának.

"Miben versenyezzünk?" – kérdezte amaz.

"Abban, hogy ki tudja a legcsúnyább képet vágni."

"Ezt nem vállalom. Nézz bele a tükörbe, és azonnal látni fogod, hogy milyen nagy előnnyel indulsz."

•

Tanár: Azt mondtam, hogy az összes ostoba álljon fel. Csak te vagy ostoba, Jancsi?

Jancsi: Nem, de úgy gondoltam, nem hagyom, hogy a tanár úr egyedül álljon.

•

Kisgyerek az apjához: "Ó, dehogy, nem én kapom a legjobb jegyeket az osztályban. De, apu, tied a legjobb fizetés a hivatalban?"

•

"Ama nemes harcot megharcoltam, futásomat elvégeztem, a hitet megtartottam..."
2Tim 4:7

Isten iránti hálaadással emlékezünk meg kedves szolgatársunkról,

BÉKEFI PÁL

nyugalmazott lelkipásztorról, teológiai tanárról, akit Urunk hosszú betegség után, életének 80. évében, 1993. október 25-én hívott haza.

Temetése november 5-én volt a pécell baptista temetőben.

SZOLGATÁRS
Baptista Lelkésztájékoztató

Szerkeszti: Kolozs Nagy János
Lukács Tamás

Megjelenik: kéthavonta
Szerkesztőség:
1062 Budapest, Aradi u. 48.

Tel.: 132 23 32, 132 79 85
Fax: 131-01-94

Készült a Magyarországi Baptista Egyház sokszorosító gépén

Egy lap előállítási költsége: 250 Ft.

EGYESÍTETT ÜLÉST TARTOTT

a Szövetségi Tanács és a Misszióbizottság 1993. november 9-én.

Ízelítőül kiemelünk néhány pontot a gazdag napirendből:

- az IBLA jövője, a vele kapcsolatos események;
- a Falu-város misszió további szolgálata;
- a bodrogi baptisták felvételi kérelme;
- a Közgyűlés járulékos szolgálattevőinek kijelölése;
- az OLTT '94 szakmai előkészítőinek kijelölése;
- a konferenciai napok /aug. 20-21/ előkészítése, szervezőinek kinevezése;
- a sajtóügyi szaktitkár és a sajtótanács kinevezése, megválasztása;
- a Tanügyi Bizottság ügyrendtervezete – a SZT tagjai tanulmányozásra átvették a tervezetet, amely a következő tanácsülésen kerül megvitatásra;
- a Teológiai Akadémia irodai felszereléseinek bővítése;
- Hargas Gyula építési szaktitkár egyházi ingatlanainkkal kapcsolatos javaslata;
- a SITE '94 nyújtotta lehetőségek mérlegelése, – résztvevők;
- Locarno '94 — lelkipásztorok, gyülekezeti munkások üdülési lehetőségének tanulmányozása, – résztvevők;
- az 1994. évi eseménynaptár néhány pontjának módosítás, összegfüggésben az augusztus 20-21-i konferenciai napokkal;
- az Újvári házaspár Virginiából küldött levelének ismertetése;
- László Imre szolgatársunk Amerikából küldött levelének ismertetése;
- Varga Boldizsárné gazdasági igazgató beadványának tanulmányozása, a jövő mérlegelése;
- elnökségi beszámoló a Vajdaságban tett látogatás tapasztalatairól, a segítés további lehetőségeinek kutatása;
- a lelkipásztori nyugdíjkiegészítés új lehetőségének vizsgálata;
- személyi ügyek megvitatása;
- az 1994. évi Bibliai Konferencia vázlatos ismertetése;
- missziói tervezet 1996-ig;
- óvás a P. Yongi-Cho magyarországi látogatásától, elhatárolódás a kapcsolatos rendezvényeken való részvételtől;
- ifjúsági lelkpásztor szolgálatba állásának ügye, előzetesen megoldandó feladatok;
- a hat misszióker ületben történt események ismertetése, tájékozódás a kerületek életéről;
- beszámoló az alkotmányozás munkájáról, előkészületek az alkotmányozó közgyűlésre;
- Javaslatok, indítványok előterjesztése.

Győri Kornél

Budapest
Löversény tér 4.III/7.

1046